

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

НОРА РОБЪРТС

КРЪВНИ
БРАТЯ

НОРА РОБЪРТС КРЪВНИ БРАТЯ

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

На всеки седем години, в продължение на една седмица през юли, местните жители вършат невъобразими неща, а после сякаш не си спомнят нищо. Събитията се разчули извън пределите на градчето и създали на Хокинс Холоу репутацията на селище, в което витаят зли демони.

Тази легенда привлича в Хокинс Холоу журналистката и писателка Куин Блек, която се надява да посвети новата си книга на зловещите събития. Едва февруари е, но Кейлеб Хокинс, потомък на основателите на града, вече е усетил надигащото се зло. Въпреки че не може да забрави началото на преживяния ужас в горите преди двадесет и една години, той съзнава, че досега знаменията за надигащото се зло никога не са били толкова ясни. Кал ще се нуждае от помощта на своите най-добри приятели — Фокс и Гейдж, — а поради необяснима причина, и от помощта на Куин. Тя също вижда злото, което повечето местни хора не могат да видят, и се чувства свързана с града... и с Кал. Когато зимата отmine и настъпи пролет, Кал и Куин ще се освободят от задръжките си и ще се предадат на неустоимото желание. Ще положат крайгълния камък на група мъже и жени, свързани от съдбата, страстта и борбата срещу онова, което се задава от мрака...

На моите момчета, които скитаха из горите, дори когато не им беше позволено.

„Свещеният камък е съществувал стотици години, дълго преди три момчета да застанат около него и да дадат обет за кръвно братство. Кръвта, по капала по камъка, отприщила неподозирана разрушителна сила...“

„Там, където бе Божият храм, Дяволът ще издигне параклис.“

Робърт Бъртън

„Мъжът се познава по детството, както денят по зоранта.“

Джон Милтън

ПРОЛОГ

Хокинс Холоу

Провинция Мериленд, 1652 г.

То витаеше в тежкия въздух, надвиснал над поляната като мокро одеяло. През ивиците мъгла, които безшумно се плъзгаха по земята подобно на змии, пропълзяваше омраза. Задаваше се към него в знойната нощ. Искеше смъртта му.

Мъжът стоеше в напрегнато очакване, с вдигната към пустото небе факла, докато то си проправяше път през горите, газеше през потоците и се промъкваше през гъсталаците, където малки животинки се притискаха едни към други и трепереха от страх, доловили мириса на онова, което носи.

Пъклен дим.

Бе изпратил Ан и новия живот, който тя носеше в утробата си, далеч, на безопасно място. Не бе заплакала, припомни си той, докато поръсваше билките във водата. Не и неговата Ан. Но бе видял мъката, изписана на лицето ѝ, в дълбоките тъмни очи, които бе обичал в този живот и всички предишни.

Три деца щяха да бъдат родени, отгледани и възпитани от нея, а след време те щяха да дадат живот на други три.

Притежаваната от него сила щеше да стане тяхна, на тези синове, които щяха да проплачат за първи път дълго след като задачата му тази нощ бъде изпълнена. За да им остави нужните им инструменти, оръжията, които ще размахват, рискуваше всичко, което има, всичко, което е.

Оставяше им в наследство кръвта си, сърцето си, съзнанието си.

В сетния си час щеше да стори всичко възможно да им осигури необходимото, за да носят бремето, да останат верни на себе си, да срещнат съдбата си.

Със силен и ясен глас мъжът призова въздуха и водата, земята и огъня. Пламъците в огнището запращяха. Купата с водата затрепери.

Той сложи магическия камък върху тъмнозелено парче плат на червени петна. Бе наследил този камък от предците си и го пазеше като светиня. Сега вля силата си в него, сякаш наливаше вода в чаша.

Тялото му потрепери, плувна в пот и се отпусна, когато около камъка засия ореол от светлина.

— За вас — тихо заговори той, — синове на синовете. Три части от едно цяло. В името на вярата, надеждата и истината. Лъчи от светлина, слети в един, за да понижат мрака. Заклевам ви. Не ще намеря покой, докато не срещнете съдбата си.

С ритуалния нож поряза дланта си и кръвта му потече върху камъка, във водата и огъня.

— Кръв от кръвта ми. Тук ще остана, докато дойдете за мен и освободите онова, което отново трябва да излезе на бял свят. Нека боговете ви закрилят.

За миг го обзе мъка. Въпреки ясната си цел почувства тъга. Не скърбеше за живота си, докато последните мигове от него изтичаха в стъклената. Не се боеше от смъртта. Не изпитваше страх от онова, което го очакваше, а то бе по-злоещо от смърт. Тъгуваше, че в този живот никога вече нямаше да слее устни с тези на Ан. Нямаше да види раждането на децата си, нито на внуците си. Тъгуваше, че отново не бе успял да предотврати неизбежното страдание, както в толкова много предишни животи.

Разбираше, че той не е инструмент, а само съд, в който боговете вливат сила и черпят от нея според нуждите си.

Изтощен от работа, съкрушен от загубата, застана пред малката си къща до Свещения камък, за да срещне съдбата си.

Тя се яви в образ на човек, чието тяло бе само обвивка. Носеше името Лазаръс Туис, старейшина от „Съвета на праведните“. Той и последователите му се бяха заселили в тази пустош, далеч от пуританите в Нова Англия.

На светлината на факлите се вгледа в лицата им. Тези мъже и предводителят им бяха дошли да търсят религиозна свобода в Новия свят, а сега самите те преследваха онези, които не споделяха техните разбирания.

— Ти си Джайлс Дент.

— Да — потвърди той, — тук и сега.

Лазаръс Туис пристъпи напред. Бе облечен с гарвановочерните одежди на старейшина. Високата широкопола шапка хвърляше сянка върху лицето му. Но Джайлс виждаше очите му, очи на демон.

— Джайлс Дент, ти и жената на име Ан Хокинс сте обвинени и признати за виновни в извършване на магьоснически и сатанински ритуали.

— Кой ни обвинява?

— Доведете момичето! — нареди Лазаръс.

Довлякоха я, двама мъже я държаха от двете ѝ страни. Беше слабичка, с восъчно бяло лице. Очите ѝ издаваха страх. Косите ѝ бяха отрязани.

— Хестър Дийл, това ли е магьосникът, който те подмами?

— Той и онази, която нарича своя съпруга, ме докосваха — заговори тя като в транс. — Оскверниха тялото ми. Преобразени като гарвани, през нощта влетяха в стаята ми през прозореца. Притиснаха гърлото ми, за да не мога да говоря или да викам за помощ.

— Дете — ласкаво попита Джайлс, — какво са ти сторили?

С ококорени от ужас очи момичето впери поглед в него и продължи:

— Призоваха сатаната като свой бог и заклаха петел като жертвоприношение. После пиха от кръвта му. Принудиха и мен да пия. Не можах да ги спра.

— Хестър Дийл, отричаш ли се от сатаната?

— Отричам се.

— Хестър Дийл, отричаш ли се от Джайлс Дент и жената на име Ан Хокинс като магьосници и еретици?

— Отричам се от тях и моля Бог да спаси душата ми. Моля се за прошка.

— Ще я получиш — прошепна Джайлс. — Ти нямаш вина.

— Къде е жената Ан Хокинс? — попита Лазаръс и ясните сиви очи на Джайлс се приковаха в него.

— Не ще я намериш.

— Отдръпни се. Ще вляза в този дом на злото.

— Не е там — повтори Джайлс. За миг погледна зад Лазаръс към мъжете и неколцината жени, които стояха на поляната.

Видя смъртта в очите им, и още нещо — жажда да убиват. Демонът се бе вселил в тях.

Само в очите на Хестър Джайлс долови страх и тъга. Затова със сетни сили насочи съзнанието си към нейното. Бягай!

Видя как момичето потръпна и залитна назад. После се обърна към Лазаръс:

— Двамата с теб се познаваме дълго. Отпрати тези хора, освободи ги и ще разчистим сметките си насаме.

Очите на Лазаръс засвяткаха гневно.

— С теб е свършено. Изгорете магьосника! — изкрещя той. — Изгорете тази дяволска къща и всичко в нея!

Втурнаха се с факли и колове. Джайлс почувства ударите с коловете и яростната омраза, която бе най-мощното оръжие на демона.

Повалиха го на колене, дървената къща лумна в пламъци и дим. В главата му отекнаха писъци на безумие.

Със сетни сили посегна към демона в образ на човек и кървясали очи. Той се хранеше с омраза, страх и насилие. Долови злорадството му и безкрайната увереност в победата и пиршеството, което ще последва.

Вкопчи се в него сред дима. Чуваше виковете на ярост и болка, докато пламъците се връзваха в плътта му. Притиснати плътно един към друг като любовници, огънят ги погълна.

При това единение, пламъците обхванаха цялата поляна и погубиха всички, дошли тази нощ на нея.

Огънят горя един ден и една нощ, като адска пещ.

ПЪРВА ГЛАВА

Хокинс Холоу

Мерленд, 06.07.1987 г.

В уютната кухня на кокетната къща на Плезънт авеню Кейлъб Хокинс едва се сдържаше да не нервничи, докато майка му опаковаше своята представа за провизии за пикник.

Според нейните разбирания десетгодишните момчета се нуждаеха от пресни плодове, домашни сладки от овесено брашно (не бяха толкова лоши), пет-шест варени яйца, пакет бисквити „Риц“, слепени на сандвичи с фъстъчено масло, няколко моркова и стръкове целина (ужас!) и огромни сандвичи със сирене и шунка.

После пъкна в кошницата термос с лимонада, купчина салфетки и две кутии плодови пасти.

— Мамо, няма да умрем от глад — промърмори Кал, докато тя стоеше срещу отворения шкаф и размишляваше. — Ще сме съвсем близо, в задния двор на Фокс.

Лъжата запари на езика му, но майка му никога нямаше да го пусне, ако знаеше истината. А вече бе на десет, по дяволите.

Щеше да ги навърши на следващия ден.

Франи Хокинс сложи ръце на кръста си — дребничка, привлекателна блондинка с ясни сини очи и стилна накъдрена прическа, майка на три деца, от които Кал бе най-малкото и единственото момче.

— Е, нека проверим раницата още веднъж.

— Мамо!

— Скъпи, искам само да съм сигурна, че няма да забравиш нещо. — Безкомпромисна по свой неустоим и пленителен начин, Франи разтвори ципа на тъмносинята раница. — Бельо за смяна, чиста риза, чорапи... добре, добре, къси панталони, четка за зъби. Кал, къде са лепенките, които ти казах да сложиш, и лосионът против насекоми?

— Ох, не отиваме в Африка.

— Все едно — каза Франи и направи познат жест, с който го изпрати да ги донесе. Докато момчето се отдалечаваше, тя извади от джоба си картичка, която пъкна в раницата.

Беше се появил на бял свят — след осем часа и дванадесет минути родилни мъки — точно минута след полунощ. Всяка година тя пристъпваше към леглото му в тази минута и го гледаше как спи, а после го целуваше по бузата.

Сега, когато синът ѝ навършваше десет, щеше да бъде лишена от този ритуал. При тази мисъл очите ѝ се напълниха със сълзи. Обърна се и си даде вид, че забърсва безупречно чистия кухненски плот, когато чу пъргавите му стъпки.

— Всичко е готово. Какво ще кажеш?

С лъчезарна усмивка Франи се обърна към него.

— Добре.

Приблужи се и погали късо подстриганите му меки коси. Доскоро бе малкото ѝ русо момченце, помисли си тя, а сега косата му потъмняваше и навярно щеше да стане светлокафява.

Такава бе и нейната, без помощта на „Борн Блонд“.

Франи по навик побутна очилата с тъмни рамки нагоре над носа му.

— Не забравяй да благодариш на госпожа Бари и господин О’Дел, когато стигнеш.

— Няма.

— И отново, когато си тръгваш утре.

— Да, госпожо.

Жената обхвана лицето му с длани и погледна през дебелиите стъкла в очите със същия спокоен сив цвят като на баща му.

— Бъди послушен — каза тя и го целуна по бузата. — Забавлявай се. — Целуна го и по другата. — Честит рожден ден, миличко.

Обикновено му бе адски обидно да го нарича „миличко“, но незнайно защо, този път изпита странно вълнение.

— Благодаря, мамо.

Момчето сложи раницата на гърба си и повдигна тежката кошница за пикник от пода. Как щеше да измине целия път до Хокинс Холоу с половин бакалия на колелото си?

Приятелите му щяха да го посрещнат с жестоки подигравки.

Нямаше избор. Затътри крака към гаража, където колелото стоеше старателно закрепено — по нареждане на майка му — на метална стойка на стената. За всеки случай взе назаем две от ластичните въжета на баща си, за да върже кошницата към багажника на колелото.

Най-сетне се метна на седалката и пое по прекия път.

Фокс довърши плевенето на своя участък от зеленчуковата градина, после вдигна лейката със сместа, която майка му приготвяше всяка седмица да пропъжда елени и зайци, дръзнали да влязат, за да се натъпчат до насита като от шведска маса. Комбинацията от чесън, сурово яйце и лют пипер вонеше така ужасно, че затаи дъх, докато пръскаше от нея между лехите със зелен фасул, перуански боб, картофи, моркови и репички.

Отдалечи се, вдиша дълбоко и погледна резултата от работата си. Майка му бе ужасно строга по отношение на градинарството. Било въпрос на уважение към земята, постигане на хармония с природата и прочие.

Освен това Фокс знаеше, че това осигурява прехраната на шестчленното семейство... и всеки, който намине. Затова баща му и по-голямата му сестра Сейдж продаваха на градския пазар пресни яйца, козе мляко, мед и от домашните сладка на майка му.

Погледна натам, където по-малкият му брат Ридж се бе изтегнал между лехите и си играеше с плевелите, вместо да ги отскубва. Докато в къщата майка му слагаше малката им сестричка Спероу в бебешкото ѝ креватче, Фокс имаше задължението да наглежда Ридж.

— Хайде, Ридж, скуби проклетите треви. Трябва да тръгвам.

Ридж лениво вдигна глава и впери сънен поглед в лицето на брат си.

— Защо да не дойда с теб?

— Защото си на осем години и не можеш дори да оплевиш някакви скапани домати.

Ядосан, Фокс прекрачи лехите до участъка на Ридж, приклепна и започна да изтръгва плевели.

— А аз мога.

Както се бе надявал Фокс, обидата накара Ридж да се залови с плевенето, за да му покаже. Изправи се и изтри ръце в дънките си — високо момче, с хилаво тяло и чупливи кафяви коси, вечно разрошени около скулестото му лице. Очите му бяха жълтеникави и сега издадоха задоволство.

Фокс стовари лейката до Ридж.

— Не забравяй да напръскаш от тази гадост.

После прекоси двора и заобиколи останките на старата каменна къща — три ниски стени и част от комин — в края на зеленчуковата градина. Бяха обрасли с орлови нокти и диви грамофончета, майка му ги харесваше много.

Мина покрай курника и кокошките, които кълвяха наоколо, покрай кошарата, в която двете кози стояха приведени и сънени, и покрай билковата градина на майка си. Отправи се към вратата за кухнята на къщата, построена от родителите му. Беше голяма кухня, с плотове, отрупани с принадлежности за различни занимания — буркани, капачки, кутии с восък за свещи и купички с фитили.

Знаеше, че повечето жители на Хокинс Холоу и околността смятат семейството му за откачени хипита. Не се срамуваше от това. Разбираха се почти с всички и хората с радост купуваха яйцата и продукцията от градината им, бродериите, ръчно изработените свещи и сувенири на майка му или наемаха баща му на работа в строителството.

Фокс се изми на чешмата, преди да претършува шкафовете и да надникне в големия килер за нещо, което не е здравословна храна.

Никакъв шанс.

Щеше да отскочи с колелото си до пазара — онзи в покрайнините на града — и да похарчи част от спестяванията си за „Литъл Дебис“ и „Нътър Бътърс“.

Майка му влезе и отметна дългата кестенява плитка от голото си рамо, около презрамките на тънката лятна рокля.

— Свърши ли?

— Да. А Ридж — почти.

Джоан застана до прозореца и машинално приглади косите на Фокс, докато гледаше по-малкия си син.

— Има малко пълнозърнести кексчета и зеленчукови сандвичи, ако искаш да вземеш.

— Ааа... — Гадост. — Не, благодаря. Няма нужда.

Знаеше, че тя знае, че от време на време похапва месни продукти и рафинирана захар. И знаеше, че тя знае, че той знае. Но нямаше да го смъмри. Изборът бе важно нещо за майка му.

— Приятно прекарване.

— Благодаря.

— Фокс? — Жената остана на мястото си до мивката, на фона на нахлуващата светлина, която очертаваше косите ѝ като ореол. — Честит рожден ден.

— Благодаря, мамо.

С мисълта за „Литъл Дебис“ той се втурна навън, за да грабне колелото си и да започне приключението.

Старият все още спеше, когато Гейдж натъпка малко провизии в раницата си. Чуваше хъркането му през тънките скапани стени на малкия мизерен апартамент срещу боулинг клуба. Старият работеше там, чистеше пода, тоалетните или каквото му намереше бащата на Кал.

Макар и да бе на десет години без един ден, Гейдж знаеше защо господин Хокинс държи баща му на работа и не иска наем за жилището, уж срещу поддръжка на сградата. Господин Хокинс изпитваше съжаление към тях, и особено към Гейдж, защото бе останал без майка и бе син на пропаднал пияница.

И други хора го съжаляваха, а това дразнеше Гейдж. Но не и господин Хокинс. Той никога не показваше явно съжалението си. И всеки път, когато момчето свършеше някаква дребна работа за боулинг клуба, допълнително му плащаше в брой. Със заговорническо намигване.

Знаеше, за бога, всички знаеха, че понякога Бил Търнър пребива хлапето си. Но единствено господин Хокинс бе седнал с Гейдж и го бе попитал какво иска. Дали да дойдат полицаите и социалните служби, или да погостува на него и семейството му за известно време.

Гейдж не искаше нито полицията, нито онези, които се правеха на благодетели. Те само влошаваха положението. И, въпреки че би дал всичко, за да поживее в онази хубава къща с хора, които водят сносен

живот, само бе отправил гореща молба към господин Хокинс да не уволнява неговия старец.

По-рядко отнасяше бой, когато господин Хокинс уплътняваше времето на баща му с работа. Иначе, разбира се, добрият стар Бил се напиваше като смок.

Ако господин Хокинс знаеше колко страшно става в тези моменти, веднага би повикал полицията.

Затова Гейдж не му казваше и умело прикриваше контузиите, като онези, които бе получил предишната вечер.

Момчето се придвижи безшумно и грабна три охладени бири от запасите на баща си. Пресните рани по гърба и задника му все още пареха като огън. Бе очаквал побоя. Винаги отнасяше по един около рождения си ден и друг — около годишнините от смъртта на майка си.

Това бяха големите, традиционните два. Останалите идваха неочаквано. Но когато старият бе плътно зает с работа, имаше само по някой нехаен шамар или сритване.

Не си направи труда да пристъпва безшумно, когато сви към спалнята на баща си. Само въздушна атака би могла да събуди Бил Търнър от пиянския му сън.

Стаята вонеше на бира, пот и застоен дим, което накара Гейдж да смръщи чаровното си лице. Взе половин кутия „Марлборо“ от тоалетката. Старият нямаше да помни, че е имал цигари, така че никакъв проблем.

Без колебание отвори портфейла на баща си и взе три банкноти от един долар и една от пет.

Погледна баща си, докато пъхаше парите в джоба си. Бил бе изтегнат на леглото, разсъблечен по боксерки, с отворена уста, и огласяше стаята с хъркането си.

Коланът, с който бе налагал сина си вечерта, се въргаляше на пода, наред с мръсни ризи, чорапи и дънки.

За миг, само за миг, Гейдж със злорадство си представи как взема този колан, вдига го високо и с дива ярост го стоварва върху голия, увиснал корем на баща си.

Да видим дали ще ти хареса.

Но там, на масата, до препълнения пепелник и празната бутилка стоеше снимката на майка му, която му се усмихваше.

Хората казваха, че прилича на нея — тъмните коси, замъглените зелени очи, плътните устни. Преди време се срамуваше, че го оприличават на жена. Но напоследък, откакто всичко свързано с нея, освен тази единствена снимка бе избледняло в паметта му и вече нито чуваше гласа ѝ в главата си, нито помнеше уханието ѝ, тя му вдъхваше надежда.

Той приличаше на майка си.

Понякога си въобразяваше, че мъжът, който се напива до забрава почти всяка вечер, не е негов баща.

Баща му бе умен, смел и може би малко безразсъден.

Но поглеждаше към стария и осъзнаваше, че всичко това са пълни глупости.

Направи неприличен жест към спящия гадняр, преди да излезе от спалнята. Трябваше да носи раницата си в ръка. Не можеше да я сложи на гърба си с тези рани от колана.

Слезе по стъпалата отвън и отиде в задния двор, където бе заключил колелото си, купено трета ръка.

Въпреки болката се усмихна широко, докато го възсядаше.

За следващите двадесет и четири часа бе свободен.

Бяха се уговорили да се срещнат до западния край на града, където горите стигаха до завоя на шосето. Момчето от средната класа, хипарското хлапе и синът на пияницата.

Имаха рожден ден на една и съща дата — седми юли. Кал бе проплакал за първи път в родилната зала на болницата в Уошингтън Каунти, докато майка му се задъхваше, а баща му плачеше. Фокс бе влязъл в света и в очакващите ръце на ухиления си баща в спалнята на малката странна къща, под звуците на „Лейди Лей“ на Боб Дилън от касетофона, на светлината на лавандулови свещи. А Гейдж бе излязъл от утробата на ужасената си майка в линейката на път за Мериленд по маршрут шестдесет и пет.

Сега Гейдж пристигна пръв, слезе от колелото си и навлезе сред дърветата, където никой минаващ по шосето нямаше да го забележи.

Най-сетне седна на тревата с първата си цигара за следобеда. Винаги усещаше слабост в стомаха от тях, но дързостта да запали си струваше да изтърпи гаденето.

Пушейки в сенките на гората, си представи как пристъпва по планинска пътека в Колорадо или през знойната южноамериканска джунгла.

Където и да е, само не тук.

При третото дръпване и първото плахо вдъхване чу триене на гуми в пръстта и камъните.

Фокс се появи измежду дърветата на своята „Светкавица“, както наричаше колелото си, защото баща му бе нарисувал светкавици на кормилото.

Имаше страхотен татко.

— Здравсти, Търнър.

— Здравсти, О'Дел.

Гейдж му подаде цигарата.

И двамата знаеха, че Фокс я прие, само за да не се изложи. Затова той бързо дръпна и я подаде обратно на приятеля си. Гейдж кимна към торбичката, вързана за дръжките на „Светкавицата“.

— Какво носиш?

— „Литъл Дебис“, „Нътър Бътър“, няколко пая — ябълкови и черешови.

— Супер. Аз отмъкнах три кутии „Бъд“ за довечера.

Очите на Фокс едва не изскочиха.

— Без майтап?

— Без майтап. Старият беше мъртвопиян. Няма да усети, че липсват. Донесох и още нещо. Броя на „Пентхаус“ от миналия месец. Крие ги под купчина боклуци в банята.

— Дай да видя.

— После, с бирата.

И двамата извърнаха глави, зървайки Кал да тътри колелото си по неравната пътека.

— Здравей, тъпако — поздрави го Фокс.

— Здравсти, скапаняци.

След тези мили братски реплики, бутайки колелетата си, навлязоха още по-дълбоко сред дърветата, а после се отклониха от тясната пътека.

Щом скриха велосипедите на сигурно място, започна преразпределянето на багажа.

— За бога, Хокинс, какво ти е сложило мамчето?

— Няма да мърморите, докато го ядете. — Ръцете на Кал вече едва издържаха тежестта, когато се намръщи срещу Гейдж. — Защо не метнеш раницата на гръб и не ми помогнеш?

— Защото я влача на ръце. — Момчето повдигна капака на кошницата, нададе радостен вик при вида на пълните пластмасови кутии и пъкна две в раницата си. — И ти сложи нещо в своята, О'Дел, или ще ни трябва цял ден, за да се довлечем до Хестърс Пул.

— Шибана работа. — Фокс извади термоса и го прибра в раницата си. — Достатъчно лека ли е вече, бебчо?

— Мамка ти. Имам и раница, и кошница.

— И аз нося покупки от пазара, освен раницата. — Фокс свали най-ценния товар от колелото си. — Ти ще носиш този сандък, Търнър. Гейдж сви рамене и взе радиото.

— Тогава аз ще избирам музиката.

— Никакъв рап — в един глас казаха Кал и Фокс, но Гейдж само се захили, докато търсеше станция в движение и накрая попадна на парче точно на „Рън Ди Ем Си“.

С много мърморене и препирни започнаха похода.

Листата, гъсти и зелени, спираха жаркото слънце и лятната жега. Сред високите тополи и дъбове едва надничаха ивици гълъбовосиньо небе. Насочиха се към криволическия поток, докато рапърът и „Аеросмит“ ги подканваха: „Елате насам“.

— Гейдж има „Пентхаус“ — разгласи Фокс. — Голото списание, тъпчо — каза той, щом срещна празния поглед на Кал.

— Аха. Хайде, Търнър, извади го.

— Не преди да се настаним и да отворим бирите.

— Бира! — Кал инстинктивно хвърли поглед назад през рамо, в случай че по някакво чудо майка му се е озовала зад него. — Донесъл си бира?

— Три кутии пенлива течност — потвърди Гейдж, крачейки с важна походка. — И цигари.

— Какво ще кажеш? — Фокс побутна Кал с юмрук. — Това е най-страхотният рожден ден.

— Да — съгласи се Кал, но тайничко потръпна.

Бира, цигари и снимки на голи жени. Ако майка му разбереше, щеше да го държи наказан в стаята му, докато навърши тридесет години. Дори без да брои факта, че е излъгал. Или че вървят през

Хокинс Ууд, за да си устроят бивак на изрично забранено място, до Свещения камък.

Щеше да остане наказан до края на живота си.

— Стига си се шашкал. — Гейдж премести раницата от едната си ръка в другата с дяволит блясък в очите, който казваше: „Да не ти пука“. — Всичко е върхът.

— Не се шашкам.

Но Кал подскочи, когато от гъсталака с гневен крясък излетя тлъста сойка.

ВТОРА ГЛАВА

Хестърс Пул бе забранено място за Кал, което бе една от причините да му се струва толкова примамливо.

За голямата кафява локва, която се пълнеше от криволичетия поток Антийтъм Крийк, скрита в гъстата гора, се говореше, че е обитавана от духа на лудо момиче от времето на първите заселници, което се удавило в нея.

Кал бе чувал майка си да разказва, че когато била малка, някакво момче също се удавило там, и затова номер едно в „Маминия правилник“ бе: Абсолютно забранено да се плува в езерото. Духът на момичето витаел в него, спотайвал се под водата и само чакал да сграбчи друго хлапе за глезена и да го повлече към дъното, за да си има другарче.

Кал бе плувал в езерото два пъти през това лято, замаян от страх и вълнение. И двата пъти би се заклек, че усети нечии костеливи пръсти да докосват глезена му.

На хлъзгавия бряг като армия войници стърчаха безброй стръкове папур, а около тях растяха диви оранжеви лилии, които майка му харесваше. Скалистият хълм бе обрасъл с папрат и къпинови храсти, чиито узрели плодове оставяха по пръстите пурпурночервени петна, леко наподобяващи кръв.

При миналото им посещение бе видял черна змия да пълзи нагоре по склона, едва раздвижвайки туфите папрат.

Фокс нададе възторжен вик и стовари раницата си. След секунди вече бе свалил обувките, ризата и дънките и се носеше по водата като торпедо, без да мисли за змии, призраци или каквото и да е друго, което може да се крие под мрачната кафява повърхност.

— Хайде, женчовци!

След умело гмурване, момчето започна да обикаля из езерото, подавайки и потапяйки глава под водата като тюлен.

Кал седна, събу марковите си маратонки и старателно пъхна чорапите си в тях. Докато Фокс продължаваше да вика и да се плиска,

той хвърли поглед към Гейдж, който просто стоеше загледан във водата.

— Ще влезеш ли?

— Не зная.

Кал свали ризата си и по навик я сгъна.

— Това е част от програмата. Не можем да я отметнем, докато не го направим всички.

— Да, да.

Но Гейдж не помръдна, дори когато Кал остана по бельо.

— Трябва всички да влезем, да предизвикаме боговете и прочие.

Гейдж сви рамене и изхлузи обувките си.

— Върви, какво чакаш, да не си хомо? Искаш да ме зяпаш, докато се събличам?

— Много смешно.

Пъхвайки очилата в лявата си обувка, Кал затаи дъх, благодарен, че погледът му се замъгли, и скочи.

Внезапното навлизане в студената вода бе истински шок.

Фокс веднага започна да плиска в лицето му, напълно го заслепи и се стрелна към папура, преди Кал да успее да му го върне. Миг след като проясни късогледите си очи, Гейдж скочи и го заслепи отново.

— Стига, гадняри такива.

С грубоватото си кучешко плуване Гейдж предизвика истинска буря, от която Кал с лекота изплува. От тримата той бе най-добрият плувец. Фокс бе бърз, но лесно се уморяваше. А Гейдж — е, той атакуваше водата, сякаш влиза в юмручна схватка с нея.

Кал се тревожеше — макар и да му се струваше вълнуваща идея, че един ден ще се наложи да използва животоспасяващите техники, на които го бе научил баща му в надуваемия басейн в двора им, за да спаси Гейдж от удавяне.

Докато си представяше това, както и благодарността и възхищението, с което щяха да го гледат Гейдж и Фокс, нечия ръка го сграбчи за глезена и го повлече надолу.

Знаеше, че е Фокс, но сърцето му подскочи, когато главата му се озова под водата. Заръкомаха, забравил всички техники в първия момент на паника, а щом успя да освободи глезена си и да заплува към повърхността, забеляза движение от лявата си страна.

То — или тя — сякаш се плъзгаше през водата към него. Косите се влачеха зад бялото лице, а очите изглеждаха като черни бездни. Когато съществото протегна ръка, Кал отвори уста, за да изпищи. Погълна вода, но енергично продължи да гребе нагоре.

Около него звучеше смях, с металическо ехо като музиката от стария транзистор на баща му. Ужас сковаваше гърлото му, докато с мъка се добра до брега на езерото.

— Видях я, видях я, във водата, видях я!

Изрече думите задъхано, борейки се да изплува.

Беше се устремила към него, бърза като акула в съзнанието му, и я бе видял да отваря уста със зъби, остри като ножове.

— Излизайте! Излизайте от водата! — Запъхтян, изплъзя между хлъзгавите тревы и когато се обърна, видя приятелите си невъзмутимо да плуват. — Тя е във водата — почти проплака той и допълзя по корем да извади очилата си от обувката. — Видях я. Излизайте. Бързо!

— Аха, призракът! Помощ, помощ!

Преструвайки се на изплашен, Фокс се потопи под водата.

Кал се изправи на крака, сви ръцете си в юмруци и с ярост и ужас в гласа разцепи нетрепващия летен въздух:

— Излизайте, по дяволите!

Широката усмивка на Гейдж изчезна. С очи, присвити срещу Кал, той сграбчи ръката на Фокс, който изплува със смях.

— Излизаме.

— Стига. Разтреперил се е, защото го потопих.

— Не се бързика.

Тонът и изражението на Кал достигнаха до съзнанието на Фокс. Той се втурна към брега, достатъчно изплашен, за да погледне назад два пъти.

Гейдж го последва, но някак вяло, и Кал имаше чувството, че иска да се случи нещо.

Когато приятелите му се довлякоха до него, той се тръшна на земята, присви колене и опрял чело на тях, отново затрепери.

— Боже! — Докато от бельото му капеше вода, Фокс пристъпи от крак на крак. — Само леко те дръпнах, а си се паникьосал. Просто се закачахме.

— Видях я.

Фокс приклепна и отмести мокрите коси от лицето си.

— Глупчо, две не виждаш без тези дебели лупи.

— Млъквай, О'Дел. — Гейдж стигна до тях. — Какво видя, Кал?

— Нея. Имаше огромна коса, а очите й... бяха черни като на акулата от „Челюсти“. Носеше дълга рокля, с дълги ръкави, и се протегна сякаш да ме сграбчи...

— С костеливите си пръсти — добави Фокс, все още подигравателно настроен.

— Не бяха костеливи. — Кал вдигна глава и зад очилата в очите му се четеше гняв и уплаха. — Представях си ги такива, но изглеждаше... истинска. Не като призрак или скелет. Видях я, за бога. Не си измислям.

— О, боже! — Фокс заднишком се придвижи още крачка назад от езерото и задъхано изруга под носа си, когато се одраска на трънлив храст. — Мамка му, потече ми кръв.

Той отскубна шепа трева и посегна да изтрие с нея кръвта от драскотините.

— Не си го и помисляй. — Кал забеляза как Гейдж се взира във водата с онзи блясък в очите, който издаваше, че си мисли: „Какво ли ще стане сега?“. — Никой няма да влиза там. Вие двамата не плувате достатъчно добре, за да рискувате.

— Как така само ти си я видял?

— Не знам и не ме интересува. Искам да се махнем от тук.

Кал скочи и грабна панталоните си. Преди да ги нахлузи, видя Гейдж в гръб.

— Мамка му! Гърбът ти е целият в резки.

— Старият се натряска снощи. Нищо страшно.

— Напротив, приятел. — Фокс го заобиколи да погледне. — Сигурно адски те боли.

— Водата ги поохлади.

— Имам превързочни материали... — започна Кал, но Гейдж го прекъсна:

— Казах, че няма нищо страшно. — Грабна ризата си и бързо я облече. — Щом на вас двамата не ви стиска да влезете отново, за да видим какво ще стане, да продължаваме.

— На мен не ми стиска — призна Кал с такава откровеност, че Гейдж не можа да сдържи смеха си.

— Тогава нахлузи панталоните си, за да не се питам какво е онова, което виси между краката ти.

Фокс разпредели кексчетата „Литъл Дебис“ и кутиите кока-кола от стека, който бе купил от пазара. Инцидентът в езерото и резките по гърба на Гейдж бяха твърде сериозни неща и повече никой не спомена за тях. С мокри коси тримата продължиха похода, хапвайки кексчета и отпивайки топла кола.

Но докато „Бон Джови“ ги окуражаваха, че са на половината път, Кал се замисли за преживяването. Защо единствено той? Защо бе видял лицето ѝ толкова ясно в мътната вода и без очилата? Как бе възможно да я види? Колкото повече се отдалечаваха от езерото, толкова по-лесно бе да си самовнуши, че всичко е плод на въображението му.

За нищо на света не би признал, че навярно просто е превъртял.

Жегата изсуши влажната му кожа и по нея изби пот. Започна да се пита как Гейдж търпи залепналата риза на изранения си гръб. Червените резки и мехури несъмнено боляха. Бе забелязвал белезите му след пиянски побой от стария Търнър и преди, но никога, никога не бяха изглеждали толкова ужасни. За жалост, Гейдж нямаше да му позволи да ги намаже с мехлем.

Какво щеше да стане, ако се инфектираха? Ако получеше отравяне на кръвта и изпаднеше в делириум или нещо подобно, преди да стигнат до Свещения камък?

Щеше да се наложи да изпрати Фокс за помощ, да, това щеше да направи. Фокс щеше да изтича за помощ, докато той стои при Гейдж, лекува раните и му дава да пие нещо, за да не... как беше, да не се дехидратира?

Разбира се, щеше да им запари на задниците, когато се наложеше баща му да дойде да ги прибере, но Гейдж щеше да бъде по-добре.

Вероятно щяха да изпратят бащата на Гейдж в затвора. Тогава какво щеше да стане? Дали щяха да настанят Гейдж в сиропиталище?

При тази мисъл го побиха тръпки, почти както при мисълта за жената в езерото.

Спряха да си починат и поседнаха на сянка, за да си поделят една цигара от откраднатите „Марлборо“ на Гейдж. От тях винаги му се завиваше свят, но бе някак приятно да седи сред дърветата и да слуша

ромона на водата по скалите зад тях и крясъците на пощръкнели птици.

— Да си направим лагера тук — каза Кал почти на себе си.

— Няма да стане. — Фокс го смушка в рамото. — Ще навършим десет до Свещения камък. Никаква промяна в плана. Ще стигнем след по-малко от час. Нали така, Гейдж?

Гейдж се взираше между дърветата.

— Да. Щяхме да се движим по-бързо, ако не бяхте помъкнали толкова неща за плюскане.

— Не те видях да отказваш кексче — напомни му Фокс.

— Никой не би отказал „Литъл Дебис“. Е... — Гейдж угаси цигарата и сложи камък върху угарката. — На конете.

Никой не идвал тук. Кал знаеше, че това не е истина, знаеше, че през ловния сезон много хора преследват елени. Но се чувстваше като на място, където никой не идва. И предишните два пъти, когато го бяха придумали да измине целия път до Свещения камък, се бе чувствал по същия начин. Но и двата пъти тръгнаха рано сутринта, а не в късния следобед. И се бяха върнали преди два часа.

Сега според неговия „Таймекс“ приближаваше четири. Въпреки леката закуска стомахът му се бунтуваше. Искаше му се да поспрат отново, да изрови още нещо от проклетата кошница, която майка му бе натъпкала с какво ли не.

Но Гейдж непрекъснато ги подканваше да побързат, нетърпелив да стигне до Свещения камък.

Земята там изглеждаше обгоряла, сякаш е имало горски пожар, превърнал всички дървета в пепел. Представляваше почти идеален кръг, заобиколен от дъбове, други широколистни дървета и непристъпен къпинак. В средата стърчеше един-единствен камък, висок около половин метър, плосък и гладък отгоре като малка маса.

Някои го наричаха олтар.

Когато говореха за него, хората казваха, че Свещения камък е просто голяма скала, изскочила от земята, която има такъв цвят заради минералите, подпочвените потоци или пещерите.

Но други, които обикновено бяха по-словоохотливи на тази тема, споменаваха за първото селище Хокинс Холоу и нощта, в която тринадесет мъже срещнали съдбата си, изгаряйки живи на същата поляна.

„Магии“, казваха едни, втори пък говореха за култ към дявола.

Според друга версия онези хора били убити от негостоприемно индианско племе, а после телата им били изгорени.

Но каквато и да бе истинската му история, бледосивият камък се издигаше над земята с цвят на сажди като паметник.

— Успяхме! — Фокс свали раницата си и торбичката, втурна се напред и затанцува около камъка. — Не е ли страхотно? Не е ли страхотно? Никой не знае къде сме. И имаме цяла нощ да правим каквото поискаме.

— Каквото поискаме, напред гората — изтъкна Кал. — Без телевизор и хладилник.

Фокс тръсна глава назад и издаде вик, който отекна.

— Виждате ли? Няма кой да ни чуе. Дори да ни нападнат мутанти, ниндзи или извънземни, никой няма да чуе.

Кал осъзна, че това не ще успокои стомаха му.

— Трябва да съберем съчки за лагерен огън.

— Бойскаутът е прав — реши Гейдж. — Вие намерете съчки, а аз ще сложа бирите и кока-колата в потока. Да се охладят.

По свой неповторим начин Кал създаде съвършен ред в лагера. Храната — на едно място, дрехите — на друго, инструментите — на трето. Със скаутския си нож и компас в джоба, той тръгна да събира съчки и малки клони. Тръните жулеха и драскаха, докато пристъпваше през тях. Едва задържайки товара в ръцете си, не видя как няколко капки от кръвта му паднаха на земята, точно на ръба на кръга.

И не видя как кръвта заклокочи, задимя и обгорялата пръст я погълна.

Фокс сложи радиото на камъка, за да открият лагера с Мадона, „Ю Ту“ и Боса. По указания на Кал, подготвиха огъня, но нямаше да го запалят преди залез-слънце.

Потни и изпоцапани, седнаха на земята и нападнаха кошницата за пикник с мръсни ръце и вълчи апетит. Докато храната с познат вкус насищаше глада му и успокояваше тялото му, Кал реши, че си е струвало да влачи кошницата няколко часа.

Най-сетне сити, тримата се изтегнаха по гръб с погледи към небето.

— Вярвате ли, че онези хора са умрели тук? — попита Гейдж.

— Има книги за тях в библиотеката — осведоми го Кал. — За пожар, както се казва, „от неизвестен източник“, пламнал внезапно и изгорил всичко живо.

— Каква работа са имали на това странно място?

— А ние?

Гейдж само изсумтя в отговор.

— Мама ми разказа за първите бели заселници тук. Наричали се „пуритани“. — Фокс направи голям розов балон с дъвката, която си бе купил от пазара. — Радикални пуритани, или нещо подобно. Дошли тук да търсят религиозна свобода, но само такава, каквато те я разбирали. Мама казва, че много хора гледат на религията по този начин. Нещо не схващам.

Гейдж мислеше, че схваща, поне отчасти.

— Много хора са лоши, а някои си въобразяват, че са нещо повече от другите.

Той виждаше това непрекъснато, в начина, по който го гледаха околните.

— А вярвате ли, че са били магьосници и че жителите на Холоу са ги изгорили на клада? — Фокс се обърна по корем. — Мама казва, че магията също е нещо като религия.

— Твоята майка е смахната.

Понеже бе казано от Гейдж, при това на шега, Фокс се усмихна.

— Всички сме смахнати.

— Смятам, че е време за бира. — Гейдж се изправи. — Ще си поделим една, нека другите се доохладят.

Докато той вървеше към потока, Кал и Фокс се спогледаха.

— Пил ли си някога бира? — любопитства Кал.

— Не. А ти?

— Шегуваш ли се? Дори кока-кола ми е позволено да пия само при специални случаи. Ами ако се напием и превъртим?

— Баща ми пие бира понякога. Нищо подобно не се случва. Не вярвам.

Замълчаха, когато Гейдж се върна с мократа кутия.

— Добре. С това ще празнуваме... нали знаете, че в полунощ вече няма да бъдем деца.

— Може би не бива да пием преди полунощ — предположи Кал.

— По-късно ще отворим още една. Това е нещо като... като ритуал.

Отварянето на кутията прозвуча оглушително в притихналата гора, почти като пистолетен изстрел. Кал веднага усети миризмата на бирата и му се стори ужасна. Запита се дали и вкусът ѝ е такъв.

Гейдж вдигна бирата с една ръка, високо, сякаш държеше меч. После я сниши и отпи дълга, голяма глътка от кутията.

Не можа да прикрие гримасата, която се появи на лицето му, сякаш бе погълнал нещо странно или неприятно. Бузите му се зачервиха, когато колебливо въздъхна.

— Още е топла, но... — Покашля се веднъж. — Не е лоша. Сега ти.

Подаде кутията на Фокс. Той сви рамене и повтори движенията на Гейдж. Всички знаеха, че щом има нещо, което е проява на дързост, Фокс е готов да го прегърне.

— Пфу! Има вкус на пикня.

— Да не би напоследък да си пил пикня?

Фокс изсумтя срещу Гейдж и подаде бирата на Кал.

— Твой ред е.

Кал огледа кутията. Глътка бира нямаше да го убие, нали? Затова си пое дъх и отпи.

Стомахът му се преобърна и очите му се насълзиха. Върна кутията на Гейдж.

— Наистина е като пикня.

— Предполагам, че хората не я пият заради вкуса ѝ, а заради начина, по който ги кара да се чувстват.

Гейдж отпи нова глътка, явно любопитен да узнае как ще се почувства.

Седнаха с кръстосани крака и свити колене в средата на черния кръг и продължиха да си подават кутията.

Стомахът на Кал отново закъркори, но не усети гадене, не точно. И главата му се замая, но бе някак приятно и забавно. А пикочният му мехур щеше да се пръсне. Когато стана, целият свят се преобърна и го накара да избухне в неудържим смях, докато залиташе към едно дърво.

Разтвори ципа си, прицели се в дървото, но то сякаш продължаваше да се движи.

Фокс се мъчеше да запали цигара, когато Кал се дотътри обратно. Подаваха си я един на друг, но изведнъж почти десетгодишният стомах на Кал се разбунтува. Пълзейки, той се отдалечи да повърне всичко и когато се върна, просто се изтегна по гръб и опита да прогони световъртежа.

Чувстваше се, сякаш отново плува в езерото и нещо бавно го повлича към дъното.

Когато изплува, вече се здрачаваше.

Надигна се, надявайки се да не повърне отново. Усещаше празнота в стомаха и главата, но вече не му се повдигаше. Видя Фокс да спи свит на кълбо до камъка. Допълзя на четири крака до термоса и докато прогонваше гаденето и бирата от гърлото си, бе благодарен на майка си както никога за лимонадата.

Вече по-добре, потърка очи с пръсти зад очилата си и забеляза Гейдж да седи загледан в струпаните и все още незапалени съчки.

— Добро утро, бибчо.

С усмивка, Кал закрачи към него.

— Не зная как да запалим това нещо. Мисля, че е време, но ми трябва помощта на бойскаут.

Кал взе кибрита от Гейдж и подпали сухите листа, които бе пъхнал на няколко места под съчките.

— Трябва да стане. Почти няма вятър и върху пръстта няма нищо, което може да пламне. Ще го поддържаме, а утре ще се постареем да го угасим, преди да тръгнем.

— Браво на Смоуки Мечока^[1]. Добре ли си?

— Да. Мисля, че изповръщах всичко.

— Не биваше да нося бира.

Кал сви рамене и погледна към Фокс.

— Добре сме и вече няма да се питаме какъв е вкусът ѝ. Знаем, че е като пикня.

Гейдж се засмя.

— Не ме накара да стана зъл. — После взе пръчка и започна да разпалва малките пламъчета. — Искях да разбера как ще ми подейства и реших да пробвам с теб и Фокс. Вие сте най-добрите ми приятели и ми хрумна да опитам с вас, за да видя дали ще стана зъл.

— Как се почувства?

— Заболя ме главата. Все още ме боли малко. Не можах да повърна като теб, но ми се гадеше. Взех една кока-кола и я изпих. Тогава се опомних. Защо той се налива така, щом е толкова гадно, по дяволите?

— Не зная.

Гейдж отпусна глава на коленете си.

— Снощи плачеше, когато се нахвърли върху мен. През цялото време пелтечеше и плачеше, докато ме налагаше с колана. Защо на някои хора им харесва да се чувстват така?

Внимавайки да не докосне резките по гърба му, Кал обви ръка около раменете му. Искаше му се да знае какво да каже.

— Веднага щом стана пълнолетен, ще се махна от него. Може би ще постъпя в армията или ще си намеря работа като пожарникар или пък на нефтена платформа.

Очите на Гейдж блестяха, когато вдигна глава, и Кал отмести поглед, защото знаеше, че блясъкът е от сълзи.

— Можеш да ни погостуваш винаги когато искаш.

— А като се върна, ще ми се струва още по-ужасно. Но след няколко часа ставам на десет. А след няколко години ще бъда колкото него на ръст. Дори по-едър. Вече няма да може да ме удря. Няма да му го позволявам. Мамка му. — Гейдж потърка лицето си. — Да събудим Фокс. Никой няма да спи тази нощ.

Фокс дълго сумтя и мърмори и най-сетне стана да се облекчи и да си вземе студена кока-кола от потока. Поделиха си я, както и още няколко кексчета. И най-сетне запрелистваха броя на „Пентхаус“.

Кал бе виждал голи женски гърди и друг път, в изданията на „Нешънъл Джиографик“ в библиотеката, ако човек знаеше къде да гледа. Но тези бяха различни.

— Хей, момчета, мислили ли сте си кога ще го направите?

— Кой не си е мислил? — отвърнаха двамата в един глас.

— Нека си обещаем онзи, който бъде първи, да разкаже на другите — продължи Кал. — Какво прави той, какво прави тя. Всичко. Да се закълнем.

Клетвата бе нещо свещено. Гейдж плю върху ръката си и я протегна напред. Фокс енергично сложи дланта си върху неговата, плю отгоре, и Кал довърши единението.

— Заклеваме се — казаха те в един глас.

Седнаха около огъня, когато на небето се появиха звезди, и дълбоко в гората прозвуча нощният вик на сова.

Дългият, изтощителен поход, срещата с призрака и повръщането от бирата бяха забравени.

— Трябва да правим това всяка година на рождения си ден — реши Кал. — Дори когато станем старци. На тридесет и на повече. Трябва да се събираме тук тримата.

— Да прием бира и да гледаме снимки на голи момичета — добави Фокс. — Хайде да...

— Не — рязко го прекъсна Гейдж. — Не мога да се закълна. Не зная къде ще отида, но няма да остана тук. Не зная дали някога ще се върна.

— Тогава ние ще идваме при теб, където и да си, когато можем. Винаги ще бъдем най-добри приятели. — „Нищо няма да промени това“, помисли си Кал и се закле пред себе си. Нищо не можеше да го промени. Погледна часовника си. — Скоро ще настъпи полунощ. Имам идея.

Той извади скаутския си нож, разгъна го и доближи острието до огъня.

— Какво правиш? — любопитства Фокс.

— Стерилизирам го. Нещо като пречистване. — Ножът стана толкова горещ, че трябваше да го дръпне и да подуха на пръстите си. — Гейдж спомена нещо за ритуал. Десет години са доста време. Познаваме се откакто се помним. Родени сме в един и същи ден. Това ни прави... различни — каза той, не съвсем сигурен, че използва точните думи. — Специални, така да се каже. Ние сме първи приятели. Като братя.

Гейдж погледна ножа, после лицето на Кал.

— Кръвни братя.

— Да.

— Супер.

Вече твърдо решен, Фокс протегна ръка.

— В полунощ — каза Кал. — Трябва да го направим в полунощ и да кажем нещо.

— Ще изречем клетва — каза Гейдж. — После ще смесим кръвта си, три в едно. В знак на приятелска вярност.

— Добра идея. Напиши думите, Кал.

Кал изрови молив и лист хартия от раницата си.

— Ще ги напишем и изречем заедно. Тогава ще порежем китките си и ще ги долепим една до друга. Имам и лепенки за после, ако ни потрябват.

С молива си Кал написа думите върху лист, зачерквайки онези, които решиха да променят. Фокс добави още съчки в огъня и пламъците запращяха, когато тримата застанаха около Свещения камък.

В миговете преди полунощ стояха там, три момчета с лица, озарени от огъня и светлината на звездите. По знак на Гейдж заговориха едновременно с поразително сериозни детски гласове:

— Родени сме преди десет години, в една и съща нощ, в един и същи час, през една и съща година. Ние сме братя. Пред Свещения камък се кълнем във вярност и братска преданост. Смесваме кръвта си.

Кал затаи дъх и пръв събра смелост да прокара ножа по китката си.

— Ох!

— Смесваме кръвта си.

Фокс прехапа устни, когато Кал поряза ръката му.

Гейдж не трепна нито за миг, докато острието се плъзгаше по плътта му.

— Един за трима, трима за един.

Кал подаде ръката си. Фокс, а после и Гейдж притиснаха порязаните си китки към неговата.

— Братя по дух и съзнание. Братя в кръвта си завинаги.

След няколко мига облаци закриха кръглата луна и замъглиха ярките звезди. Смесената им кръв закапа върху обгорялата земя.

Въздухът избухна с глас, подобен на оглушителен писък. Пламъците на малкия лагерен огън се издигнаха като кула. Трите момчета се отделиха от земята, сграбчени от невидима ръка, която безмилостно ги разтърси. Светлината стана ослепителна, сякаш звездите се бяха пръснали на парчета.

Когато отвори уста да извика, Кал усети как нещо нахлу в него, нещо горещо и силно, което щеше да смаже дробовете му и да изцеди сърцето му в ужасяваща агония.

Изведнџ светлината угасна. От непрогледния мрак долетя леден полџ, от който кожата му настрџна. Свистенето на вятџра звучеше

като животински вой, като вик на чудовище, което живее само в книгите. Земята затрепери и го повдигна обратно, когато се опита да се отдалечи с пълзене.

Тогава нещо изскочи от ледения мрак, от треперещата земя. Нещо огромно и ужасяващо.

С кръвожадни очи, които се взираха в момчето. Усмихна се и зъбите му проблеснаха като сребърни мечове.

Кал си помисли, че е умрял и че този звяр го е погълнал на една хапка.

Но когато отново дойде на себе си, чуваше ударите на сърцето си. Чуваше виковете на приятелите си.

Кръвни братя.

— Господи, господи, какво беше това? Видяхте ли? — изпищя Фокс с глас, тънък като игла. — Гейдж, за бога, тече ти кръв от носа!

— И от твоя. Нещо... Кал, господи, Кал!

Кал лежеше неподвижен, проснат по гръб. Усещаше топлината на кръвта по лицето си. Беше твърде вцепенен, за да се изплаши от нея.

— Не виждам — прошепна той с пресипнал глас. — Нищо не виждам.

— Очилата ти са счупени. — С изпоцапано със сажди и кръв лице, Фокс допълзя до него. — Едното стъкло е напукано. Приятел, майка ти ще те убие.

— Счупени.

С трепереща ръка, Кал посегна да свали очилата си.

— Нещо... тук се случи нещо. — Гейдж го сграбчи за рамото. — Усетих го, след като всичко сякаш полудя. Нещо се преобърна в мен. После... видяхте ли го? Видяхте ли онова създание?

— Видях очите му — каза Фокс и зъбите му затракаха. — Трябва да се махнем от тук. Трябва да бягаме.

— Накъде? — попита Гейдж. Въпреки че все още не можеше да си поеме дъх, грабна ножа на Кал от земята и здраво го стисна. — Не знаем къде отиде то. Дали беше някаква мечка? Или...

— Не беше мечка. — Кал заговори спокойно. — Беше нещо, което отдавна витае на това място. Виждам... виждам го. Приемало е образ на човек, когато пожелае. Но не и сега.

— Хей, човече, напълно си откачил.

Кал извърна очи към Фокс, ирисите им бяха почти черни.

— Виждам го, както и онзи, другия. — Разтвори ръката си, чиято китка бе порязал. Върху дланта му имаше парче от зелен камък на червени петна. — Негов е.

Фокс разтвори шепата си, и Гейдж своята. Във всяка от тях имаше третина от същия камък.

— Какво е това? — прошепна Гейдж. — Откъде се взе?

— Не зная, но сега е наше. Три части от едно цяло. Мисля, че събудихме някаква сила. И нещо се отприщи с нея. Нещо зловещо. Виждам. — Затвори очи за миг, а после погледна приятелите си. — Без очилата. Не е замъглено. Виждам без тях!

— Почакай.

Треперейки, Гейдж свали ризата си и се обърна с гръб.

— Господи, изчезнали са. — Фокс протегна ръка и докосна гладкия гръб на Гейдж. — Резките. Няма ги. И... — Завъртя китката си, където плиткият разрез вече зарастваше. — Да не сме се превърнали в нещо като супер герои?

— Онова създание е демон — каза Кал. — И ние го събудихме.

— Мамка му! — Гейдж се загледа в тъмната гора. — Честит ни рожден ден, по дяволите.

[1] Мечето от емблемата на американската горска служба, предупреждаваща за опасността от пожари. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

*Хокинс Холоу
Февруари 2008 г.*

В Хокинс Холоу, Мериленд, бе по-студено, отколкото в Джуно, Аляска. Подобни неща бяха любопитни за Кал, който в момента се намираше в Холоу, и влажният, мразовит вятър сковаваше слепоочията му.

Очите бяха почти единствената открита част от тялото му, докато с пластмасова чаша мокачино в едната ръка забързано пресичаше главната улица от „Кофи Толк“ до боулинг клуба „Боул-а-Рама“.

Три дни в седмицата закусваше в „При мамчето“, две врати по-надолу, и поне веднъж вечеряше в „Джинос“.

Баща му държеше на подпомагането на общността и другите предприемачи. Сега, когато той бе полупензионирен, Кал ръководеше по-голямата част от бизнеса и също се опитваше да спазва тази традиция на семейство Хокинс.

Купуваше зеленчуци от местния пазар, въпреки че в супермаркета от известна верига на няколко километра от градчето бе по-евтино. Ако искаше да изпрати цветя на жена, устояваше на изкушението да ги поръча с две щраквания на компютъра си и отскачаше до цветарския магазин.

Поддържаше приятелски отношения с местните водопроводчици, електротехници и занаятчии. Винаги при възможност наемаше хора от града.

Освен годините в колеж, бе прекарал целия си живот в Холоу. Тук бе неговото място.

На всеки седем години от десетия си рожден ден изживяваше кошмара, който спохождаше града. И на всеки седем години трябваше да се справя с последиците.

Той отключи входната врата на „Боул-а-Рама“ и отново я заключи след себе си. Хората влизаха, когато си поискат, ако не бе заключена.

Преди време бе по-небрежен в това отношение, докато в една хубава нощ, при вълнуваща игра на стрипбоулинг с Алиса Крамър след работно време, бе хванат в крачка от трима тийнейджъри, влезли случайно с надеждата залата за видеоигри да е все още отворена.

Беше си взел поука.

Мина покрай касата, шестте писти, гишетото за наемане на обувки и бара, после тичешком изкачи стълбите до втория етаж, където се намираше неговият (или на баща му, ако имаше настроение за работа) офис с нисък таван, малка тоалетна и огромно складово помещение.

Сложи кафето на бюрото, свали ръкавиците, шала, шапката, палтото и ватираното елече.

Включи компютъра си и сателитното радио и най-сетне седна да поеме доза кофеин и да се залови за работа.

Боулинг центърът, открит от дядо му в следвоенните години, първоначално бе представлявал малка зала с три писти и барче за безалкохолни. Беше се разраснал през шестдесетте и после бизнесът отново се бе разширил, когато бащата на Кал бе станал управител в началото на осемдесетте.

Сега, с шестте писти за боулинг, залата за електронни игри и помещението за частни партита, заведението бе най-предпочитаното място за събирания в Холоу.

„Моите уважения към дядо“, помисли си Кал, докато преглеждаше резервациите за партита през следващия месец. Но най-голяма заслуга имаше баща му, превърнал клуба в семеен увеселителен център и започнал да влага приходите от успешната дейност в други начинания.

„Градът носи нашето име“, често казваше Джим Хокинс. „Уважавах ли името, уважавах и града.“

Кал уважаваше и двете. Иначе отдавна да бе заминал нанякъде.

След около час, почукване по касата на вратата го накара да вдигне глава.

— Извинявай, Кал. Искях само да ти се обадя, че съм тук. Реших да се заема с боядисването на тоалетните, щом няма да отваряш тази сутрин.

— Добре, Бил. Имаш ли всичко, което ти е нужно?

— Да. — Бил Търнър, трезвен от пет години, два месеца и шест дни, прочисти гърлото си. — Случайно да имаш вести от Гейдж?

— Не, от няколко месеца не сме се чували.

„Деликатна територия, помисли си Кал, когато Бил само кимна. Опасна.“

— Е, да започвам.

Кал проследи с поглед мъжа, който се отдалечаваше. Нищо не можеше да стори. Поне нищо, за което да е сигурен, че е правилно.

Нима пет години трезвеност и бистър ум можеха да заличат всички побои с колан, всички удари, ритници и ругатни? Не бе негова работа да съди.

Сведе поглед към тънкия белег на китката си. Странно колко бързо бе зараснала малката рана, а белегът от нея бе останал... единственият белег, който имаше. Странно, как нещо толкова невинно, бе станало причина жителите на града да изживяват седемдневен ад на всеки седем години.

Дали Гейдж щеше да си дойде през лятото, както всяка година, когато градът бе обземаан от всеобща лудост? Кал не можеше да предвижда бъдещето, това не бе част от неговата дарба или бреме. Но знаеше, че когато станат на тридесет и една, тримата с Гейдж и Фокс ще са заедно в Холоу.

Бяха се заклели.

Той довърши работата си за сутринта и понеже не спираше да мисли за предстоящите събития, изпрати кратък имейл на Гейдж.

„Здравей. Къде си, по дяволите? Във Вегас? Мозамбик? Дюлът^[1]? Отивам да се видя с Фокс. В Холоу ще идва някаква писателка да прави проучване за историята, легендите и онова, което наричат «аномалии». Мисля, че ще се справим, но реших, че не е зле и ти да знаеш.

Тук е минус десет градуса, но при този вятър сякаш е още по-студено. Щеше ми се ти да си тук, а аз — някъде другаде.“

Кал

„Все някога ще отговори“, помисли си Кал, изпрати съобщението и изключи компютъра. Може би след пет минути, а може би след пет

седмици, щеше да получи отговор от Гейдж.

Отново започна да опакова високото си слабо тяло, което бе наследил от баща си, в зимната екипировка. На своя добър стар татко дължеше и възголемите ходила.

Непокорните тъмноруси коси бе наследил от майка си. Така поне изглеждаше тя на старите си снимки, защото откакто Кал се помнеше, тя винаги бе изсветлявала косата си и я бе носила на идеално поддържана прическа.

Очите му бяха проникателни и понякога мрачносиви, радваше се на отлично зрение от десетия си рожден ден.

Докато затваряше ципа на шубата си, преди да излезе навън, си помисли, че я облича само за удобство. От двадесет години не бе хващал дори хрема. Нито грип, нито някакъв вирус или алергия.

Веднъж, когато бе на дванадесет, падна от ябълково дърво, чу как костта на ръката му изпука и почувства болка, от която дъхът му секна.

После усети как отново нараства, изпита още по-силна болка, преди да се дотътри през поляната, за да каже на майка си.

„Така и не й казах“, спомни си той, докато излизаше във вледеняващия студ. Защо да я тревожи?

Бързо измина трите преки до кантората на Фокс, махайки с ръка или кимайки в отговор на поздравите на съседни и приятели, но не се спря да побъбри с никого. Нямаше опасност да се разболе от пневмония или дори носът му да протече, но му бе омръзнало от зимата.

Сив, заледен сняг покриваше бордюрите, небето бе със същия мрачен цвят. Вратите и прозорците на някои от сградите бяха украсени със сърца и венци за Свети Валентин, които не правеха атмосферата много по-весела на фона на голите дървета и пустите градини.

Холоу не бе в най-добрата си светлина през февруари, поне според Кал.

Той изкачи ниските стъпала до малката остъклена веранда на старата каменна къща. До вратата имаше табелка с надпис: „Фокс Б. О’Дел, адвокат“.

Това винаги будеше недоумение и лека насмешка у Кал. Дори след близо шест години не можеше да свикне с тази мисъл.

Откаченото дългосо хипи бе станало адвокат.

Влезе в уютното преддверие, където стоеше бюрото на Арис Хоубейкър. Спретната, представителна посвоему с тъмносиния си костюм и бяла блуза с яка, белите си коси и строги очила, госпожа Хоубейкър се грижеше за реда в кантората, както опитно коли води стадо. Изглеждаше мила и симпатична, но би отхапала глезена на всеки, който наруши строя.

— Здравейте, госпожо Хоубейкър. Господи, какъв студ. Май отново ще завали сняг. — Кал свали шала си. — Дано вие с господин Хоубейкър се топлите добре.

— Достатъчно.

Кал долови нещо в гласа ѝ, което го накара да се вгледа по-внимателно в лицето ѝ, докато свалеше ръкавиците си. Когато забеляза, че е плакала, инстинктивно се приближи към бюрото.

— Всичко наред ли е? Или има...

— Няма нищо. Добре съм. Фокс очаква следващия клиент. Цупи се там вътре, можеш да влезеш.

— Добре, госпожо Хоубейкър. Ако има нещо...

— Просто върви — повтори тя и си даде вид, че работи на компютъра.

След преддверието започваше коридор, от едната страна на който имаше тоалетна, а от другата — библиотека. В дъното се намираше кабинетът на Фокс, отделен с двойни плъзгащи се врати. Кал не си направи труда да почука.

Фокс вдигна поглед, когато вратите се отвориха. Наистина изглеждаше сякаш се цупи, с мрачен израз на жълтеникавите очи и смръщени устни.

Седеше на бюрото, опрял обутите си в туристически ботуши крака на ръба. Бе облечен с дънки и памучна риза, под която се подаваше бяла тениска. Косите му, гъсти и кафяви, се спускаха на вълни около скулестото лице.

— Какво става тук?

— Ще ти кажа какво. Моята административна сътрудничка току-що ми връчи молбата си за напускане.

— И ти какво направи?

— Аз ли? — Фокс се оттласна назад от бюрото си и отвори минибара за кутия кока-кола. Не бе успял да свикне с вкуса на кафето.

— Говори за трима ни, братко. Ние си устроихме лагер до Свещения камък в една съдбовна нощ и пуснахме духа от бутилката.

Кал се настани на един стол.

— Напуска, защото...

— Не просто напуска работа. Дватамата с господин Хоубейкър се местят от Холоу. Да, затова. — Той отпи голяма, жадна глътка, каквато някой друг би отпил от бутилка уиски. — Не посочи тази причина, но няма съмнение. Каза, че са решили да се установят в Минеаполис, за да живеят по-близо до дъщеря си и внуците, но премълчава истината. Защо жена, приближаваща седемдесетте, чиито съпруг е толкова стар, че мирише на пръст, изведнъж ще събира багажа си, за да се пресели на север? Имат и друго дете, което живее до окръг Колумбия, имат здрави връзки тук. Мога да те уверя, че обяснението ѝ звучеше скалпено.

— Заради нещо, което каза тя, или прочете мислите ѝ?

— Първо едното, после другото. Не се заяждай с мен. — Фокс повдигна кутията кока-кола и я стовари върху бюрото. — И не го прави за забавление. По дяволите!

— Може би ще размислят.

— Не искат да заминават, но се страхуват да останат тук. Страхуват се, че ще се случи отново... в което мога да те уверя и аз, и просто не искат да го преживеят още веднъж. Предложих ѝ повишение, като че ли мога да си го позволя. Предложих ѝ цял месец отпуск през юли, за да ѝ покажа, че се досещам за истинската причина. Но заминават. Дава ми срок до първи април. До шибания ден на лъжата! — изкрещя той. — Да намеря друга администраторка, да я въведа в работата. Не зная как, по дяволите, Кал. Нямам представа за половината неща, които върши тя. Просто ги върши. Както и да е.

— До април има време. Все ще измислим нещо.

— За двадесет години не сме успели да намерим решение на проблема.

— Имах предвид твоя проблем в кантората. Но да, напоследък много мисля за другия. — Кал стана, отиде до прозореца на Фокс и погледна тихата странична уличка. — Трябва да сложим край. Може би разговорът с тази писателка ще помогне, излагането на фактите пред обективно лице, което не е свързано с града...

— И си търси белята.

— Вероятно, но белята и без това идва. Остават пет месеца. Трябва да се срещнем с нея в къщата. — Кал погледна часовника си. — След четиридесет минути.

— Двамата ли? — Фокс го изглежда с недоумение. — Значи днес? Слушай, не съм казал на госпожа Хоубейкър, така че не е записано в графика. След час имам изслушване.

— Защо не използваш проклетото си „Блекбъри“?

— Защото не следва простата ми земна логика. Отложи срещата. Свободен съм след четири.

— Няма страшно, ще се справя сам. Ако тя иска нещо повече, ще уредя вечеря, така че имай готовност тази вечер.

— Внимавай какво ще кажеш.

— Да, да, ще внимавам. Но доста поразмишлявах. Вече твърде дълго внимаваме. Май е време да станем малко по-смели.

— Говориш като Гейдж.

— Фокс... отново ме спохождат онези съновидения.

Фокс въздъхна тежко.

— Надявах се да е само при мен.

— Когато станахме на седемнадесет, започнаха седмица преди рождения ни ден, после, когато навършихме двадесет и четири — повече от месец по-рано. Сега — цели пет месеца. Все по-силно става. Боя се, че ако не намерим начин, този път ще бъде последният и за нас, и за града.

— Попита ли Гейдж?

— Преди малко му изпратих имейл. Не споделих за сънищата. Да видим дали и той ги има, където и да е. Трябва да го придумаме да си дойде, Фокс, мисля, че ще ни бъде нужен. Този път не бива да чакаме до лятото. Ще тръгвам.

— Внимавай с писателката — извика Фокс, когато Кал се отправи към вратата. — Опитай се да изкопчиш повече, отколкото тя от теб.

— Ще се справя сам — повтори Кал.

Куин Блек слезе по рампата с миникупъра си и пред нея се разкри обичайната гледка на кръстовището. „Пенкейк Хаус“, „Уендис“ „Мақдоналдс“, „Кей Еф Си“.

С умиление си спомни вкуса на бургерите с пържени картофи и много сол и кока-колата, която поне можеше да бъде диетична, за смекчаване на чувството за вина. Но щеше да наруши клетвата да хапва нещо от верига за бързо хранене само по веднъж седмично, така че нямаше да си го позволи.

„Голяма светица си“, каза си тя с тъжен поглед в огледалото за обратно виждане към греещите „Златни арки“.

Слабостта ѝ към вредните мазни храни я бе накарала да предприеме дълъг поход срещу тях с драстични диети, незадоволителни добавки и видеокасети с чудотворни упражнения за отслабване през тийнейджърските и в началото на двадесетте си години. Докато най-сетне се бе опомнила, бе изхвърлила всички книги и статии за диети и реклами от типа „Аз свалях десет килограма за две седмици, и вие можете!“, и бе опитала с разумно хранене и движение.

„Промяна в начина на живот“, напомни си тя. Бе направила пълна промяна в живота си.

Но, господи, бургерите ѝ липсваха повече, отколкото бившият годеник.

На кого не биха липсвали?

Погледна GPS-а на таблото на колата, а после напътствията, които бе разпечатала от имейла на Кейлъб Хокинс. Засега не виждаше никакво несъответствие.

Посегна към ябълката, която щеше да изяде за късна закуска. „Ябълките засищат“, помисли си Куин, докато я захапваше. Бяха полезни и вкусни.

Но не можеха да се сравнят с бургер с картопки.

За да не мисли за дяволското изкушение, реши да поразмишлява за онова, което се надяваше да постигне при тази първа среща лице в лице с една от ключовите фигури в странното малко градче Хокинс Холоу.

Не, не бе честно да го нарича „странно“. Обективността на първо място. Въпреки че проучванията ѝ досега я бяха накарали да му постави този етикет, не биваше да си съставя мнение, преди да го разгледа, да поговори с хората и да нахвърля записки, да се порови в местната библиотека. И може би най-важното — да види Свещения камък с очите си.

Обичаше да наднича във всички скрити и забравени кътчета в малките градове, под дъските на пода, в търсене на тайни и изненади. Да надава ухо за местни клюки и легенди.

Беше си създала скромно име с поредица статии, посветени на затънтени самобитни градчета, за малкото списание „Аномалии“. И понеже професионалният ѝ апетит бе силен колкото физическия, бе предприела рискования скок да напише книга на същата тема, но посветена изцяло на едно градче в Мейн, в което се говореше, че витаят духовете на две сестри близначки, убити в младежко общезитие през 1843-а.

Критиците нарекоха резултата „интригуващо и забавно четиво“, освен онези, които го обявиха за „твърде абсурдно и неправдоподобно“.

Тя продължи с книга за малък град в Луизиана, където наследница на вуду жрица заемаше поста кмет и същевременно практикуваше лечение чрез вяра. И както бе открила Куин, кметицата вещица развиваше процъфтяващ бизнес с проститутки.

Но Хокинс Холоу — чувстваше го — щеше да бъде нещо по-голямо, по-добро, по-сочно.

Нямаше търпение да впие зъби в него.

Заведенията за бързо хранене, офисите и малките къщички оредяха и отстъпиха място на по-големи тревни площи, по-големи къщи и ливади, спящи под навъсеното небе.

Шосето се виеше, спускаше и издигаше, а после отново продължаваше направо. Видя мемориала на загиналите в битката при Антийтъм, още нещо, което възнамеряваше да проучи лично. Бе получила откъслечни сведения за инциденти в Хокинс Холоу и околностите през Гражданската война.

Искаше да узнае повече.

Когато GPS-ът и напътствията на Кейлъб ѝ разкриха, че трябва да завие, пое по друго шосе покрай горичка оголени дървета, няколко къщи и фермите, които винаги я караха да се усмихва, със своите плевни, хамбари и заграждения за добитък.

Следващия път трябваше да избере за проучване някое градче в Средния запад. Ферма с призраци или страшната душа на някоя злочеста доячка.

Почти забрави за напътствията и едва не подмина табелата за Хокинс Холоу (осн. 1648 г.). Що се отнасяше до бургера, сърцето ѝ копнееше да се отпрати към центъра, вместо към дома на Кейлъб Хокинс. Но мразеше да закъснява, а ако се впуснеше да разглежда улици, скрити кътчета и облика на града, определено щеше да закъснее за първата си среща.

— Скоро ще го направя — обеща си тя и сви по пътя, за който знаеше, че криволичи покрай гората, в чието сърце се намираше Свещения камък.

При тази мисъл през нея премина странна тръпка. Необичайно бе да осъзнае, че е тръпка на страх, а не на вълнение, което винаги я обземаше в началото на нов проект.

Докато следваше извивките на пътя, с известно безпокойство погледна към тъмните оголени стволоче. И рязко удари спирачките, когато отново се съсредоточи върху пътя и видя нещо да се втурва пред нея.

Приличаше на дете. „Господи!“ После сякаш бе куче и накрая... нищо. Нямаше нищо нито на пътя, нито в нивата отвъд него. Нищо, освен нея и неудържимо препускащото ѝ сърце в малката червена кола.

„Зрителна измама“, каза си тя, не вярвайки на очите си.

Отново запали колата, спряла след рязкото натискане на спирачките, и отби встрани от пътя, на тясната прашна ивица, която служеше за банкет. Извади бележника си, отбеляза часа и описа точно видяното.

„Малко момче, около десетгодишно. Дълга черна коса, червени очи. Гледаше право в мен. Може би примигнах, може би затворих очи за секунда. Когато ги отворих, видях голямо черно куче вместо момчето. После — нищо. Беше изчезнало.“

Покрай нея минаваха коли, а Куин седеше и чакаше треперенето да отминe.

„Смела писателка“, помисли си тя, готова да се върне с прекрасната си червена кола до най-близкия „Макдоналдс“ за пълно с мазнини лекарство против обтегнати нерви.

Можеше да го направи. Нямаше опасност да я обвинят в престъпление и да попадне в затвора. Но тогава щеше да се прости с новата книга и самоуважението си.

— Стегни се, Куин — заповяда си тя. — И друг път си виждала страховити неща.

Малко по-спокойна, продължи по пътя и взе следващия завой. Шосето бе тясно, с безброй криволици през тунел от дървета. Представи си колко е красиво тук през пролетта и лятото, с шарена сянка, или след сняг, когато всички тези дървета са покрити със скреж. Но под мрачното сиво небе гората изглеждаше зловещо, с голите клони, заплашително надвиснали и готови да смажат всеки, дръзнал да навлезе сред тях, сякаш те са единствените, които имат право да живеят тук.

Чувството стана още по-натрапчиво, защото вече не минаваха и други коли, а когато изключи радиото заради твърде силната музика, чуваше единствено свирещия вятър.

„Град на призраци“, помисли си тя и едва не забрави да завие по чакълената алея.

Какво би накарало някого да се установи тук, запита се тя. Сред тази гъста гора, където пустите заснежени поляни сякаш се крият от слънцето. Където звучи само предупредителният вой на природата. Всичко изглеждаше кафяво, сиво и мрачно.

Премина по малък мост над извивка на потока и пое по лекото възвишение на тясната алея.

И тогава видя къщата, точно каквато ѝ бе описана.

Намираще се на нещо, което Куин би нарекла по-скоро малка могила, отколкото хълм, с наклонена градина, оформена на стъпаловидни тераси с множество храсти, които навярно грееха в ярки багри през пролетта и лятото.

Нямаше тревна площ, което я наведе на мисълта, че семейство Хокинс са проявили находчивостта да предпочетат дебел пласт шума, храсти и дървета пред традиционната зелена трева, чието косене и плевене несъмнено бе досадна работа.

Впечатли я терасата, която заобикаляше къщата отпред и отстрани, а би се обзаложила, че и отзад. Харесаха ѝ земните тонове на каменните стени и големите прозорци.

Чудесно се вписваше в колорита на околността, сякаш мястото ѝ бе точно тук, сред гората.

Спря до стар пикап „Шевролет“, слезе от колата си и застана да я съзерцава.

Сега разбра защо някой бе избрал това място за живеене. Безспорно имаше някаква призрачна аура, особено за човек с усет и слабост към подобни неща. Притежаваше неповторим чар и атмосфера на уединение, но и самота. Можеше да си представи много добре как седи на предната тераса в лятна вечер, със студено питие в ръка и се наслаждава на тишината.

Преди да zakрачи към къщата, входната врата се отвори.

Чувството, че сякаш са се срещали и преди, бе мигновено и почти замайващо. Той стоеше на вратата на колибата, с капки кръв по ризата, наподобяващи червени цветя.

Не можем повече да останем тук.

Думите прозвучаха в съзнанието ѝ, изречени с ясен и някак познат глас.

— Госпожица Блек?

Жената рязко се обърна назад. Нямаше никаква колиба, а мъжът, застанал на прекрасната тераса пред красивата си къща, нямаше яркочервени петна по дрехите. И от очите му не струеше силата на безгранична любов и дълбока скръб.

Все пак трябваше да се облегне на колата си за минута, за да си поеме дъх.

— Да, здравейте. Просто... се възхищавах на къщата. Страхотно място.

— Благодаря. Трудно ли го намерихте?

— Не, не. Напътствията ви бяха точни.

И, разбира се, бе глупаво да водят този разговор навън в мразовития вятър. Озадаченият израз на лицето му издаде, че му е хрумнала същата мисъл.

Куин се отгласна от колата и си придаде изражение, което се надяваше да изглежда спокойно и приветливо, докато изкачва трите дървени стъпала.

„Толкова е чаровно сериозен“, осъзна тя, когато най-сетне се опомни. С тези развети от вятъра коси и проникателни сиви очи. Като се добавеше закачливата усмивка и високото стройно тяло в дънки и

памучна риза, всяка жена би се изкушила да окачи на врата му табела „Продадено“.

Тя се приближи и протегна ръка.

— Куин Блек. Благодаря, че се съгласихте на тази среща, господин Хокинс.

— Кал. — Той пое ръката ѝ, стисна я и я задържа в своята, кимвайки към вратата. — Не стойте навън в този вятър.

Влязоха направо във всекидневната, която съчетаваше уют с мъжки вкус. Големият диван бе с лице към високите предни прозорци, а фотьойлите сякаш приканваха човек да се отпусне и потъне в тях. Може би масите и лампите не бяха антики, но имаха вид на неща, които нечия баба би предала на поколенията, когато реши да преобзаведе собствения си дом.

Имаше дори каменна камина, пред която като на картина спеше голямо куче смесена порода, блажено изтегнато на пода.

— Ще взема палтото ви.

— Да не би кучето ви да е изпаднало в кома? — попита Куин, когато забеляза, че нито мускул в тялото му не трепна.

— Не. Лъмп води бурен и динамичен вътрешен живот, който изисква дълги периоди на почивка.

— Разбирам.

— Искате ли кафе?

— С удоволствие. Бихте ли ми показали къде е тоалетната? Идвам от дълъг път.

— Първата врата вдясно.

— Благодаря.

Гостенката се затвори в малкото, безупречно чисто помещение — колкото за да се облекчи, толкова и за да се отърси от шока.

— Е, Куин — прошепна тя на себе си, — започва се.

[1] Град в Североизточна Минесота. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бе чел нейни произведения, бе разглеждал снимки и търсил информация и интервюта в Гугъл. Кал не бе човек, който ще се съгласи да разговаря с писател, журналист или интернет блогър за Холоу, за себе си или за каквото и да било без предварително проучване.

Книгите и статиите ѝ му се струваха интригуващи. Допадеше му очевидната ѝ слабост към малките градчета и бе впечатлен от интереса и тълкуванията ѝ за местните легенди, предания и загадъчни явления.

Одобряваше факта, че все още пише по някоя статия за списанието, чрез което е постигнала своя пробив още като колежанка. Това говореше за лоялност.

Не се разочарова, когато портретната ѝ снимка разкри, че е привлекателна жена, със секси непокорни златисторуси коси, яркосини очи и леко издадена горна устна.

Снимката бледнееше пред оригинала.

„Може би всъщност не е красавица“, помисли си той, докато наливаше кафе. Трябваше да се вгледа по-внимателно и се надяваше тогава умът му да стане по-бистър, за да реши.

Но без всякакво съмнение тя излъчваше силна енергия и умопомрачителен сексапил.

Вероятно идваше от тялото ѝ, което не се виждаше на снимката. Дамата имаше забележителни форми.

Не че не се бе нагледал на красиви женски тела, всъщност лично и отблизо бе опознал формите на доста голи хубавици. Тогава защо стоеше в собствената си кухня като замаян, когато една привлекателна и напълно облечена жена бе влязла в къщата му? За делова среща.

— *За бога, порасни най-сетне, Хокинс.*

— Моля?

Мъжът буквално подскочи. Тя стоеше в кухнята, няколко крачки зад него, с шестнадесеткаратова усмивка.

— На себе си ли говореше? И аз го правя понякога. Защо хората го смятат за признак на лудост?

— Защото искат да ни принудят да разговаряме с тях.

— Вероятно си прав.

Куин побутна назад една дълга руса къдрица.

Кал се увери, че не е красавица. Тази плътна горна устна, леко кривнат нос и възголеми очи не се вместиха в традиционните представи за красота. Не би я нарекъл и „хубава“. Думата му се струваше твърде проста и скромна. Не пасваше и „готина“.

Единственото подходящо определение, което му хрумна бе „секси“, но навярно разсъдъкът му отново бе замъглен.

— Не попитах как предпочиташ кафето.

— О! Едва ли ти се намира нискомаслено мляко.

— Често се чудя защо някои хора купуват такава.

Искреният ѝ смях раздвижи кръвта му. Тя приближи до стъклените врати към терасата, за която правилно бе предположила, че заобикаля цялата къща.

— Това навярно означава, че нямаш и изкуствени подсладители. Онези малки розови, сини или жълти пакетчета?

— Нищо от този род. Мога да ти предложа истинско мляко и захар.

— Можеш. — Нали бе хапнала ябълка, като послушно момиче?

— А аз мога да приема. Ще ти задам един въпрос, само от любопитство. Винаги ли къщата ти е толкова чиста и подредена, или си се постарал заради мен?

Кал извади млякото.

— Подредеността е по-присъща на жените. Предпочитам думата „организираност“. Обичам реда. Освен това — той ѝ подаде лъжичка за захарницата — майка ми може да ме посети ненадейно всеки момент. Ако къщата ми не е чиста, лошо ми се пише.

— Ако не се обаждам на майка си поне веднъж в седмицата, започва да си въобразява, че съм заклана от психопат убиец. — Куин виновно посегна към захарта и си сложи половин лъжичка. — Добре че е така, нали? Че семейните връзки са разтегливи като ластични въжета.

— Държа на тях. Какво ще кажеш да поседнем в хола, пред камината?

— Идеално. Е, откога живееш тук? В тази къща — добави тя, докато излизаха с чашите си от кухнята.

— От около две години.

— Не обичаш съседите, а?

— Съседите са хубаво нещо, а и прекарвам доста време в града.

Понякога предпочитам тишината.

— Както всеки човек. Аз също, от време на време. — Куин се настани на един от фотьойлите в хола. — Изненадвам се, че на други хора не им е хрумнала същата идея като на теб и наоколо не са изникнали още къщи.

— Имаше планове за нещо подобно. Но така и не се осъществиха.

„Предпазлив е“, реши Куин.

— Защо?

— Не се е оказало финансово атрактивно, предполагам.

— Но ти си тук.

— Имотът беше собственост на дядо ми, няколко акра от Хокинс Ууд. Завеща ги на мен.

— И затова си построил тази къща.

— Донякъде. Харесваше ми мястото. — Тук намираще уединение, когато му бе нужно. И беше близо до горите, в които всичко се бе променило. — Познавам хора в строителния бранш и я вдигнахме. Как е кафето?

— Страхотно. И в готвенето ли си толкова добър?

— Кафето е специалитетът ми... Чел съм книгите ти.

— Как ги намиращ?

— Харесаха ми. Навярно се досещаш, че нямаше да си тук, ако не беше така.

— Тогава щеше да ми е далеч по-трудно с книгата, която искам да напиша. Носиш фамилията Хокинс, потомък си на рода, основал селището, което после се е превърнало в град. И един от ключовите участници в неотдавнашните необясними инциденти, свързани с града. Направих сериозно проучване за историята, слуховете, легендите и различните обяснения — каза тя и пхна ръка в торбата, която ѝ служеше едновременно за дамска чанта и за куфарче. Извади диктофон, включи го и го нагласи на масата между тях.

Усмивката ѝ бе изпълнена с енергия и интерес, когато сложи бележника в скута си и отгърна на чиста страница.

— Е, кажи ми, Кал, какво се случи на седми юли хиляда деветстотин осемдесет и седма, деветдесет и четвърта и две хиляди и първа година.

Диктофонът го накара да изпита... неудобство.

— Направо по същество, а?

— Обичам да научавам нови неща. Седми юли е твоят рожден ден, както и на Фокс О'Дел и Гейдж Търнър, родени в същата година като теб, с които сте отраснали заедно в Хокинс Холоу. Прочетох статии за теб, О'Дел и Търнър, в които се твърди, че вие сте отговорни за инцидента, изправил на нокти местната пожарна на единадесети юли осемдесет и седма, когато началното училище пламнало, както и че заслугата за спасяването на живота на Мериън Листър, която е била в сградата по това време, е ваша.

Тя продължи да го гледа в очите, докато говореше. Стори му се интересно, че не се налага да прави справка в записките си и явно не се нуждае от миг почивка.

— Според първоначалните доклади вие сте били заподозрени в умишлено причиняване на пожара, но било доказано, че вината е на самата госпожица Листър. Получила е изгаряния втора степен на близо тридесет процента от тялото, както и мозъчно сътресение. Ти и приятелите ти, три десетгодишни момчета, сте я измъкнали навън и сте се обадили на противопожарната служба. В онази година госпожица Листър е била на двадесет и пет години, преподавателка на четвърти клас, без криминално досие и данни за психично заболяване. Вярна ли е цялата тази информация?

„Излага фактите в хронологичен ред“, забеляза Кал. Поне онези, които бяха известни. Но сред тях не присъстваше неописуемият ужас, когато бяха влезли в горящата сграда и бяха заварили симпатичната госпожица Листър да се хили идиотски и да тича през пламъците. Или какво бе да я гонят по коридорите, докато дрехите ѝ горят.

— Получила е нервен срив — отвърна Кал.

— Очевидно. — Усмивката на Куин не изчезна, когато повдигна вежди. — Освен това, през същата седмица е имало десетина сигнала на телефон деветстотин и единадесет за домашно насилие, повече, отколкото през последните шест месеца в Хокинс Холоу. Имало е две самоубийства и четири опита за самоубийство, безброй нападения, три разказа за изнасилвания и шофьор, блъснал пешеходец и избягал.

Няколко жилища и офиси са били вандалски опустошени. Никой, буквално никой от хората, замесени в което и да е от документираните деяния, няма ясен спомен за тях. Говори се, че в града е настъпила масова истерия или халюцинации, породени от неизвестна заразна болест, предавана чрез храната или водата.

— Доколкото си спомням, бях десетгодишен и изплашен до смърт.

Тя прие думите му с кратка лъчезарна усмивка.

— Разбира се. — Усмивката изчезна. — Бил си на седемнадесет през деветдесет и четвърта, когато през седмицата около седми юли е настъпила... да кажем, нова криза. Трима души са били убити, единият — обесен в парка, а никой не се е явил като свидетел или за да направи самопризнания. Имало е изнасилвания, побои и самоубийства, две къщи са били изгорени до основи. Има сведения, че ти, О'Дел и Търнър сте успели да натоварите някои от ранените и пострадалите в училищния автобус и да ги транспортирате до болницата. Точни ли са фактите?

— Поне дотук.

— Смятам да продължа. През две хиляди и първа...

— Моделът ми е добре известен — прекъсна я Кал.

— Повтаря се на всеки седем години — кимна Куин. — Трае седем ноци. Денем, доколкото ми е известно, нищо не се случва. Но от здрачаване до изгрев сякаш адът изригва. Едва ли е съвпадение, че тази аномалия възниква веднъж на всеки седем години, като започва на рождения ви ден. Седем се смята за магическо число от онези, които практикуват магия, черна или бяла. Ти си роден на седмия ден от седмия месец на хиляда деветстотин седемдесет и седма година.

— Ако знаех отговорите, щях да предотвратя онова, което се случва. Ако знаех отговорите, нямаше да разговарям с теб. Съгласих се на тази среща, защото може би... може би ти ще ги откриеш или ще ми помогнеш да ги открива.

— Тогава ми кажи какво се случи, кажи ми всичко, което знаеш със сигурност, дори и да ти се струва налудничаво.

Кал остави кафето, наведе се напред и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— Не на първа среща.

„Остроумен е“, каза си тя с възхищение.

— Добре. Следващия път първо ще те поканя на вечеря, но сега би ли влязъл в ролята на екскурзовод, за да ме заведеш до Свещения камък?

— Днес вече е твърде късно за двучасов поход през гората. Няма да се върнем, преди да се стъмни.

— Не се страхувам от тъмнината.

Погледът му стана студен.

— Ще започнеш. Мога да те уверя, че в тази гора има места, където никой не би стъпил по тъмно, по което да е време на годината.

Ледена тръпка пропълзя по тила ѝ.

— Виждал ли си някога момче на същата възраст, на която си бил ти през осемдесет и седма? Момче с тъмна коса. И червени очи. — Видя го да пребледнява и това издаде, че е поразен. — Виждал си го.

— Защо питаш?

— Защото аз го видях.

В този миг Кал скочи на крака, закричи към прозореца и се загледа в горите. Светлината навън вече бе по-слаба, отколкото преди час.

Никога не бяха разказвали за момчето, мъжа или какъвто и образ да приемаше създанието. Да, беше го виждал, и то не само през кошмарната седмица на всеки седем години.

Беше го виждал в сънищата си. Беше го зървал за миг, с крайчеца на окото си или да се шмугва сред гората. Или с лице, притиснато към тъмното стъкло на прозореца на спалнята му... със зловеща усмивка.

Но никой, никой, освен него, Фокс и Гейдж не го бе виждал през интервалите.

Защо точно тя?

— Кога и къде го видя?

— Днес, малко преди да свия по пътя през гората. Притича пред колата ми. Изскочи изневиделица. Хората винаги казват така, но този път беше истина. Момче, а после куче. Накрая изчезна. След миг вече нямаше нищо.

Чу я да става и когато се обърна, се изуми да види ослепителна усмивка на лицето ѝ.

— И това ти доставя удоволствие?

— Вълнуващо е. Носи тръпка. Въздействието беше невероятно. Изживях нещо, което може да се нарече лична среща със

свърхестественото. Страшничко е, безспорно, но все пак вълнуващо. Подобни неща ме зареждат с енергия.

— Очевидно.

— Знаех, че там има нещо, и си помислих, че е голямо. Но да получа потвърждение още първия ден, това е като да намеря златна жила с първата копка.

— Не съм потвърдил нищо.

— Лицето ти го стори. — Куин взе диктофона и го изключи. Днес нямаше да узнае нищо от него. Кейлъб Хокинс наистина бе предпазлив. — Трябва да отида в града, да се регистрирам в хотела, да поразгледам. Би ли приел покана за вечеря днес?

Тя действаше със замах, а той сякаш бе готов да изчаква безкрайно дълго.

— Не е ли по-добре да си починеш? Ще поговорим за вечерята и за други неща в близките няколко дни.

— Харесват ми мъже, с които не се излиза лесно на глава. — Куин пхна диктофона и бележника си обратно и чантата. — Ще имам нужда от палтото си.

Кал донесе палтото ѝ. Обличайки го, тя дълго се взираше в мъжа срещу себе си.

— Знаеш ли, когато излезе да ме посрещнеш, в първия миг имах странно усещане. Стори ми се познат, сякаш сме се срещали и преди. Сякаш си ме очаквал. Беше много силно. Ти почувства ли нещо подобно?

— Не. Но може би съм бил твърде зает да си мисля: „По-хубава е, отколкото на снимката“.

— Наистина ли? Радвам се, защото страшно се харесвам на онази снимка. Благодаря за кафето. — Куин хвърли поглед към кучето, което тихо бе похърквало през целия им разговор. — Чао, Лъмп. Не се преуморявай.

Той я изпрати до вратата.

— Куин — каза Кал, докато гледаше как слиза по стълбите, — не се прави на смела и не тръгвай сама да търсиш Свещения камък. Не познаваш гората. Аз лично ще те заведа някой ден тази седмица.

— Утре?

— Не мога, графикът ми е претоварен. Вдругиден, стига да не бързаш.

— Почти винаги бързам. — Тя измина последните крачки до колата си заднишком, за да не го изпуска от поглед. — В колко часа?

— Да си уговорим среща тук в девет, при хубаво време.

— Дадено. — Куин отвори вратата на колата. — Впрочем, къщата ти подхожда. Момче от малък град с повече стил, отколкото претенциозност. Допада ми.

Кал я проследи с поглед, докато се отдалечаваше — странната и секси Куин Блек.

И дълго стоя навън, загледан в чезнещата светлина над гората, в която бе създал своя дом.

Кал измъкна Фокс от офиса му с телефонно обаждане и настояване да се срещнат в боулинг клуба. „Пин Бойс“ и „Али Кетс“ щяха да се състезават на първа и втора писта и двамата можеха да хапнат на бара, докато гледат шоуто.

Освен това, нямаше много места, шумни колкото зала за боулинг, така че разговорът им щеше да бъде заглушаван от търкаляне на топки, удари по кеглите, викове и възгласи.

— Първо, да се вслушаме в гласа на логиката за минута. — Фокс отпи глътка от бирата си. — Може тя да си измисля за тази случка.

— Откъде да знае каква история да измисли?

— През Седемте има хора, които го виждат и успяват да споделят за това, преди да избледнее в паметта им. Дочула е отнякъде.

— Не мисля, Фокс. Някои казват, че са видели нещо. Момче, мъж, жена, куче, вълк...

— Плъх, голям колкото доберман — спомни си Фокс.

— Благодаря, че ми напомни. Но никой не е заявявал, че го е видял преди или след Седемте. Никой, освен нас, а ние не сме казвали на никого.

Кал въпросително повдигна вежди.

— Не сме. Нима мислиш, че бих разтръбил, че виждам демони с червени очи? Само бих прогонил клиентите си.

— Умна е. Не виждам причина да твърди, че е видяла нещо, което не се вмести в нормите... освен ако е истина. Освен това, беше въодушевена. Заредена с ентузиазъм. Така че да приемем, че го е видяла, и да продължим да следваме логиката. Едно логично

предположение, че копелето е станало по-силно, както очаквахме. И то достатъчно, за да излезе извън Седемте.

Фокс замислено се загледа над бирата си.

— Тази логика не ми харесва.

— Втората възможност е тя да е свързана по някакъв начин с някого от нас, града, инцидента до Свещения камък...

— Тази версия ми се струва по-приемлива. Всички хора са свързани. Ако си направиш труда, можеш да откриеш връзка между всеки двама души. — Все още потънал в размисъл, Фокс набоде парче от пицата си. — Може да е далечна братовчедка. Аз имам роднини на север, както и ти. Гейдж — едва ли, но все пак е възможно.

— Да. Но защо нечия далечна братовчедка ще вижда неща, които никой от близките ни роднини не вижда? Биха ни казали, Фокс. Те знаят какво се задава по-добре от всеки друг.

— Прераждане. Не е твърде далеч от логиката, като се замисли човек. Освен това прераждането е нещо свещено за семейство О'Дел. Може би е присъствала на събитията, станали тук. В предишен живот.

— Не бих отхвърлил нищо. Но по-важното е защо е тук, точно сега? И дали ще ни помогне да сложим край на всичко това, по дяволите.

— Един час сладки приказки пред камината не е достатъчен, за да разберем. Сигурно не си се чул с Гейдж.

— Все още не. Ще се обади. А нея ще я заведа до Свещения камък вдругиден.

— Малко прибързваш, Кал.

Той поклати глава.

— Ако не я заведа скоро, ще тръгне сама. И ако се случи нещо... Не можем да носим такава отговорност.

— Вече сме отговорни... нали точно в това е смисълът? До известна степен имаме вина. — Със смръщени вежди Фокс се загледа в Дон Майърс от „Майърс Плъминг“, който повали седем от десет и получи одобрителни възгласи. Цялото сто и тридесет килограмово тяло на Майърс се раздруса в танца на победата, който не бе приятна гледка.

— Продължаваш напред — тихо каза Фокс, — ден след ден вършиш работата си, живееш живота си. Ядеш пица, чешеш се по задника и сваляш някоя мадама, ако имаш късмет. Но знаеш ли,

непрекъснато заравяш глава в пясъка само за да вървиш напред и отказваш да мислиш, че всичко ще се повтори отново. Че някои от хората, които срещаш всеки ден, може би няма да доживеят до следващия път. Може би и ние не ще го доживеем. Какво от това, по дяволите. — Той докосна чашата на Кал със своята. — Имаме настоящето, плюс още пет месеца да намерим решение.

— Мога да опитам да се върна назад.

— Не и без Гейдж. Не трябва да рискуваме, ако не сме заедно. Не си струва, Кал. Друг път получаваше само откъслечни видения и здравата се измъчваше.

— Вече съм по-зрял и по-мъдър. И си мисля, че щом ни се явява сега в сънища и имайки предвид случилото се с Куин, то излъчва енергия. Възможно е сега да получава повече, отколкото друг път.

— Не и без Гейдж. Това е... Хм! — каза той, когато вниманието му бе привлечено от нещо зад рамото на приятеля му. — Нещо свежо.

Кал погледна назад и видя Куин да стои с разкопчано палто и с насмешка на лицето, гледайки как Майърс пристъпва на пръсти с грацията на хипопотам и търкаля късметлийската си червена топка.

— Това е Куин.

— Да, познах я. И аз съм чел книгите ѝ. По-секси е, отколкото на снимката, а там беше доста секси.

— Аз я видях първи.

Фокс изсумтя и заядливо се захили срещу него.

— Приятел, важното не е кой я е забелязал пръв, а кого ще забележи тя. Ако вкарам в действие целия си чар, ти ще станеш невидим за нея.

— Силата на твоя чар не би запалила и четиридесетватова крушка.

Кал стана от стола си, когато Куин тръгна към него.

— Значи заради това получих отказ днес. Пица, бира и боулинг.

— Обичайно съчетание за Хокинс Холоу. А и тази вечер съм дежурен управител. Куин, това е Фокс О'Дел.

— Втората част от триадата. — Тя стисна ръката на Фокс. — Сега съм двойно по-доволна, че реших да посетя най-нашумялото заведение в града. Нещо против да седна при вас?

— Не, разбира се. Ще пиеш ли бира? — попита Фокс.

— Може, но... от диетичната.

Кал застана зад бара.

— Аз ще се погрижа. Нещо за хапване? Пица?

— О! — Куин погледна пицата върху плота и изведнъж очите ѝ блеснаха. — Хм, предполагам, че нямате блатове от пълнозърнесто брашно и нискомаслена моцарела.

— Мания за здравословен живот? — попита Фокс.

— Точно обратното. — Куин прехапа долната си устна. — Правя пълна промяна в живота си. По дяволите, изглежда адски апетитно. Какво ще кажеш да си поделим един резен?

Фокс прокара ръка над чинията.

— Няма проблем.

Кал извади нож за пица и разряза парчето.

— Обичам сладкиши и мазни храни, колкото майка обича детето си — каза Куин на Фокс. — Опитвам се да се храня по-разумно.

— Родителите ми са вегетарианци — каза Фокс, когато двамата набодоха по хапка от резените си. — Израснал съм със соево мляко и салати от глухарчета.

— Господи, каква мъка!

— Затова хапваше у дома и при всяка възможност харчеше всичките си пари за „Литъл Дебис“ и „Слим Джимс“.

— „Литъл Дебис“ е храна за боговете. — Тя се усмихна на Кал, когато той сложи бирата ѝ на плота. — Градът ви ми харесва. Разходих се по главната улица. Но намръзнах и бързо се върнах в уютния хотел „Холоу“, за да поседя на перваза и погледам света навън.

— Прекрасен свят — каза Кал. — Малко муден по това време на годината.

— Аха — съгласи се тя, дъвчейки малко парче от тънкия си резен пица. Затвори очи с въздишка. — Вкусна е. Надявах се да не е, щом е от барчето в боулинг зала.

— Стараем се. В „Джинос“ отсреща са по-добри и има по-богат избор.

Куин отвори очи и го видя да ѝ се усмихва.

— Не биваше да казваш това на жена, решила да промени начина си на живот.

Кал се облегна на бара, усмихна ѝ се по-отблизо и я накара да загуби нишката на мисълта си. Имаше най-чувствените закачливо повдигнати устни, които всяка жена би пожелала да вкуси.

Преди да проговори, някой го повика и спокойните сиви очи отместиха поглед от нейните към другия край на залата.

— Връщам се веднага.

— Е... — Господи, пулсът ѝ буквално препускаше. — Най-сетне насаме — каза тя на Фокс. — Значи ти, Кал и отсъстващия Гейдж Търнър сте приятели от деца.

— Всъщност, от бебета. Буквално още в утробата. Майките на Кал и Гейдж се запознали с моята, когато водела курс по Ламаз^[1]. Срецнали се месец след събитието и тогава станало ясно, че сме родени в един и същи ден, и в един и същи час.

— Внезапна близост между майки.

— Не зная. Винаги са се разбирали добре, въпреки че сякаш са от различни планети. Държаха се приятелски, без да са приятелки. Моите родители все още се разбират с тези на Кал, а бащата на Кал взе бащата на Гейдж на работа, когато никой друг в града не би го наел.

— Защо не биха го наели?

Фокс се подвоуми за миг и отпи от бирата си.

— Не е тайна — реши той. — Пиеше. От известно време е трезвен — от около пет години. Винаги съм смятал, че господин Хокинс го държи на работа просто защото е такъв човек и до голяма степен заради Гейдж. Не помня никога тримата да не сме били приятели.

— Не е ли имало прояви на ревност, големи кавги и обичайните разваляния на приятелството?

— Карали сме се... и все още се караме понякога. — „Нима не е така с всички братя?“, запита се Фокс. — Имали сме сърдити периоди, но ние сме свързани. Нищо не може да прекъсне тази връзка. А ревността? Тя е проблем главно между момичетата.

— Гейдж вече не живее тук.

— Всъщност не се е установил никъде. Гейдж е от хората, които не се свъртат на едно място.

— А ти? Момче със здрави корени в родния град.

— Мислил съм за ярките светлини и живота в големите градове, дори опитах за известно време. — Фокс хвърли поглед по посока на гневните викове, които издаваше играч на „Али Кетс“, неуспял да отбележи страйк. — Харесва ми в Холоу. Дори при семейството ми,

през повечето време. Оказа се, че ми харесва и адвокатската работа в малкия град.

„Истината, каза си Куин, но не цялата истина.“

— Виждал ли си момчето с червените очи?

Разтърсен, Фокс остави бирата, която бе повдигнал, за да отпие.

— Много рязък преход.

— Може би. Но не отговори на въпроса ми.

— Ще ти дам отговор след малко размисъл. С Кал имаме известни разногласия.

— Не си сигурен дали одобряваш идеята той или който и да е да разговаря с мен за нещата, които се случват тук.

— Не съм сигурен с каква цел събираш информация. Затова я претеглям внимателно.

— Пълна откровеност. — Куин погледна към Кал, когато се върна. — Е, момчета, благодаря за бирата и парчето пица. Трябва да се връщам в разкошната си стая.

— Играеш ли боулинг? — попита Кал и тя се засмя.

— Не, никак не си падам.

— Оох! — промърмори Фокс под носа си.

Кал заобиколи плота и препречи пътя ѝ, преди жената да слезе от табуретката. После дълго се взира в ботушите ѝ.

— Тридесет и седми номер, нали?

— Ааа... — И тя сведе поглед към обувките си. — Точно. Имаш набито око.

Кал я потупа по рамото.

— Почакай. Връщам се веднага.

Куин се намръщи след него, после погледна Фокс.

— Нали няма да ми донесе чифт обувки за боулинг?

— О, напротив. Проявяваш неуважение към традиция, за която, ако му дадеш и най-малък повод, ще ти каже, че е започнала преди пет хиляди години. После ще се впусне да разказва за еволюцията ѝ и прочие.

— Господи! — промълви Куин.

Кал донесе чифт обувки за боулинг в мораво и бежово и още един, по-голям, в кафяво, очевидно за себе си.

— Пета писта е свободна. Искаш ли ги, Фокс?

— Жалко, но имам пледоария за доизглаждане. Налага се да откажа. Доскоро, Куин.

Кал пхна обувките под мишница, хвана ръката ѝ и я издърпа от табуретката.

— Кога за последен път си пробвала? — попита той, докато я водеше през залата към свободната писта.

— Мисля, че бях на четиринадесет. Двойна среща, от която не излезе нищо, защото гаджето ми Нейтън Хобс имаше очи само за истерично кикотещата се и вече напълно развита Мисти Доувър.

— Не бива да допускаш някогашно любовно разочарование да развали удоволствието ти.

— Но и играта на боулинг не ми хареса.

— Това е минало. — Кал я настани на гладката дървена скамейка и застана до нея. — Тази вечер ще бъде по-приятно. Отбелязвала ли си страйк?

— Още ли ще говорим за боулинг?

— Не.

— Този път ще успееш, а нищо не може да се сравни с чувството при първия страйк.

— Дори секс с Хю Джакман^[2]?

— Правила ли си?

— Не, но бих се обзаложила на каквато и да е сума, че лично за мен ще е далеч по-вълнуващо да правя секс с Хю Джакман, отколкото да поваля десет кегли с една топка.

— Добре. Но аз съм готов да се обзаложа, да кажем на десет долара, че когато постигнеш страйк, ще поставиш усещането на високо място по скалата на тръпкомера.

— Първо, вероятността да постигна някакво подобие на страйк е нищожна. Второ, мога да излъжа.

— Първото ще се случи. Второто — не. Сложи тези обувки, Русокоске.

[1] Дихателни упражнения за по-безболезнено раждане, популярни през 80-те. — Б.пр. ↑

[2] Известен филмов актьор, роден в Австралия (1968 г.), провъзгласен за най-сексапилния мъж в света в традиционната класация на сп. „Пийпъл“. — Б.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Не се оказа толкова безсмислено, колкото бе очаквала. Глупаво — да, но можеше да си позволи малка глупост.

Топките бяха на черни петна — от малките, без обичайните три дупки. Целта бе да ги търкулнеш по дългата лъскава писта към кеглите с червени шийки.

Той гледаше как Куин пристъпи към фаул линията, захили се и хвърли.

Топката подскочи няколко пъти, преди да се озове в страничния улей.

— Добре. — Куин тръсна коси назад. — Твой ред е.

— Имаш право на още два опита.

— Охо!

Кал закачливо ѝ се усмихна.

— Да порботим върху техниката ти на засилване, а после — върху ъгъла. — Докато говореше, тръгна към нея с друга топка и ѝ я подаде. — Дръж я с две ръце — продължи да я напътства той, завъртайки я с лице към кеглите. — Сега тръгни напред с левия крак, свий колене, сякаш приклякваш, но леко наведена от кръста.

Стоеше плътно зад нея и почти се търкаше в гърба ѝ. Тя извърна глава, за да срещне погледа му.

— Често ли прибягваш до тази тактика при свалки?

— Да. С осемдесет и пет процента успех. Трябва да се прицелиш в кеглата най-отпред. После ще мислиш за средните и задните. Сега просто протегни дясната си ръка назад, а после се засили, като насочваш пръстите си към предната кегла. Нека топката да полети, накъдето я изпратят пръстите ти.

— Хм! — Куин все пак опита. Този път топката не заподскача право към улея, а се задържа на пистата достатъчно дълго, за да събори две кегли в десния край.

Жената на съседната писта, навярно минала шестдесетте, грациозно пристъпи към фаул линията, хвърли и повали седем, така че

Куин нямаше повод за празнуване.

— По-добре беше.

— Две топки, две кегли. Не мисля, че си заслужава да танцувам.

— Понеже нямам търпение да те видя да танцуваш, ще ти помогна да станеш още по-добра. Този път от рамото. Хубав парфюм — добави той, преди да отиде за трета топка.

— Благодаря.

„Крачки, приклякване, засилване, хвърляне“, помисли си Куин. И успя да събори крайната кегла от другата страна.

— Предостатъчно.

Кал натисна бутона за нова игра. Решетката се спусна, помете кеглите с трясък и на тяхно място се появи нов съвършен триъгълник.

— Тя ги повали всичките. — Куин кимна към жената на съседната писта, която бе седнала. — Никак не изглеждаше въодушевена.

— Госпожа Кийфейфър? Играе боулинг по два пъти в седмицата и вече изглежда отегчена. Само привидно, ако питаш мен. Дълбоко в себе си танцува, поварвай ми.

— Щом казваш.

Кал нагласи раменете ѝ и повдигна ханша ѝ. Да, сега ѝ стана ясно защо има толкова голям успех с тази тактика. Накрая, след безброй опити тя започна да поваля по много кегли наведнъж и да отстранява все по-големи хапки от триъгълника.

Шумът бе непрестанен — тихият тътен от търкаляне на топки, пронизителното тракане на кегли, виковете и възгласите на играчи и зяпачи, звънът на машината.

До нея достигаше мирис на бира, восък и на божественото оранжево сирене — нейна лична слабост — от мексиканските сандвичи, които някой хапваше до съседната писта.

„Неостаряващо, типично американско“, започна тя мислено да нахвърля статия за преживяването. „Спорт с вековна история (трябваше да проучи това), превърнал се в добро, чисто, семейно забавление.“

Струваше ѝ се, че постепенно усвоява движенията, макар че на моменти хитруваше като глезено момиче и нарочно хвърляше топката в улея, за да накара Кал да нагласи позата ѝ.

Дори ѝ хрумна да промени темата на статията си от „семеино забавление“ на „еротиката в боулинга“. Усмихна се при тази мисъл, докато заемаше позицията.

Най-сетне се случи. Хвърли топката и тя се търкулна в средата на пистата. Изненадана, Куин направи крачка назад. И още една, повдигайки ръце към слепоочията си.

Почувства приятен гъдел в корема, докато сърцето ѝ биеше все по-учестено.

— О!... О! Гледай! Ще...

Прозвуча вълнуващото „бум, тряс“, докато топката удряше по кеглите и ги повалише в различни посоки. Блъскаха се едни в други, търкаляха се, въртяха се, накрая и последната се олюля като пияна и падна.

— Боже мой! — Куин буквално заподскача на пръсти. — Видя ли това? Видя ли...

Когато се обърна с израз на безкрайно задоволство, той ѝ се усмихваше широко.

— По дяволите! — промърмори тя. — Дължа ти десет долара.

— Бързо схващаш. Искаш ли да пробваме един ъгъл?

Куин се приближи към него.

— Мисля, че съм... изтощена. Но някоя вечер ще намина за урок номер две.

— На твоите услуги. — Седнаха плътно един до друг и смениха обувките си. — Ще те изпратя до хотела.

— Добре.

Кал взе палтото си и на излизане махна на слабичкото момче на щанда за обувки.

— Връщам се след десет минути.

— Тихо — каза Куин, когато излязоха навън. — Просто послушай тази невероятна тишина.

— Шумът е част от забавлението, а тишината след това — част от наградата.

— Искало ли ти се е някога да се занимаваш с нещо друго, или откакто се помниш, винаги си изгарял от желание да станеш управител на боулинг клуб?

— Семеен увеселителен център — поправи я той. — Имаме игрални автомати, видеоигри и отделение за деца под шест години.

Организираме частни тържества: рождени дни, ергенски партита, сватби...

— Сватби?

— Да. Дипломирования, годишнини, банкети...

„Определено има доста материал за статия“, убеди се тя.

— Многогорският Шива.

— Може да се каже.

— Защо не си женен и не отглеждаш поредното поколение кралски кегли за „Боул-а-Рама“, образно казано.

— Любовта ми убягва.

— О!

Въпреки режещия студ бе приятно да върви до мъж, който естествено следва нейното темпо, да гледа как дъхът им се издига на облаци, които се сливат, преди вятърът да ги разсее.

Той притежаваше непринуден чар и убийствени очи, така че студът, сковал пръстите на краката ѝ в стилните ѝ, но не особено практични ботуши, не бе най-лошото.

— Ще мога ли да те откроя, ако утре ми хрумне важен въпрос?

— Ще бъда в движение — отвърна той. — Мога да ти дам номера на мобилния си телефон, ако...

— Почакай. — Куин извади своя от чантата. Докато вървеше, натисна няколко бутона. — Изпрати ми стрела.

Той бързо прекъсна звъненето.

— Не мога да устоя на жена, която не само веднага намира каквото търси в загадъчните дълбини на чантата си, а и борава умело с електроника.

— Това сексистка реплика ли беше?

— Не. Майка ми винаги знае кое къде е, но все още не може да свикне да си служи с универсалното дистанционно. Сестра ми Джен е като факир с всичко — от кола с шест скорости до безжична мишка, но не може да намери нищо без двадесетминутно издирване, а другата ми сестра, Марли, изпитва ужас от електрическата отварачки за консерви. А ето че ти ме изненадваш с двете способности.

— Винаги съм била пълна с изненади. — Куин прибра телефона си обратно в чантата, когато свиха към стъпалата, водещи до дългата площадка пред входа на хотели. — Благодаря, че ме изпрати.

— Няма защо.

Последва един от онези познати мигове. И двамата се чудеха дали да си стиснат ръцете, просто да се обърнат и да продължат, или да се предадат на любопитството и да се приближат един към друг за целувка.

— Да се придържаме към безопасния път засега — реши тя. — Признавам, че устните ти ме привличат, но ако се предам на порива, нещата ще се усложнят още преди да съм се заловила с това, за което съм тук.

— Колкото и да е жалко, си права. — Той пъхна ръце в джобовете си. — Затова просто ще кажа „лека нощ“ и ще изчакам, докато се уверя, че си влязла вътре.

— Лека нощ.

Куин изкачи стъпалата до вратата и леко я отвори. После хвърли поглед назад и го видя да стои там, все още с ръце в джобовете под светлината на старомодната улична лампа.

„О, да, помисли си тя, наистина е жалко.“

— Доскоро.

Кал изчака, докато вратата се затвори зад нея, а после направи две крачки и се загледа в прозорците на втория и третия етаж. Бе казала, че стаята ѝ е с изглед към главата улица, но не бе сигурен къде точно се намира.

След няколко мига един от прозорците на втория етаж светна, което бе очакваният знак, че Куин е в безопасност.

Обърна се и след две крачки видя момчето. Стоеше на тротоара, без палто, шапка или каквато и да е защита от мразовития вятър. Дългата му буйна коса не трепваше.

Очите му светеха, призрачно червени, а зъбите му бяха оголени в зловна гримаса.

Кал чу гласа в съзнанието си, докато лед сковаваше корема му.

„Не е истинско, каза си той. Все още не. Само проекция, като в сън.“ Но дори в сънищата то можеше да ранява и да причинява болка.

— Върви си обратно, откъдето си дошло, копеле — заговори Кал ясно и спокойно, доколкото позволяваха обтегнатите му нерви. — Все още не е настъпило твоето време.

Когато настъпи, ще погълна и теб, и всички вас, всичко, което ви е скъпо.

Устните не помръдваха, докато изричаше думите, стояха застинали в зловеща усмивка.

— Ще видим кой ще бъде ухапаният този път.

Кал пристъпи още крачка напред.

Изригна огън. Заструи нагоре от плочките на широкия тротоар и по улицата се разнесе дим и стена от яркочервени пламъци. Преди да осъзнае, че няма топлина и нищо не изгаря, Кал политна назад с вдигнати ръце.

Смехът отекна в главата му, неудържим като пламъците. После и двете внезапно изчезнаха.

Улицата бе тиха, по плочките и сградите не се виждаше следа. „Номерата му нямат край“, напомни си Кал.

Събра смелост да пристъпи напред, през мястото, където бе горял илюзорният огън. Долови силна задушлива миризма, която се надигна и изчезна като парата от собствения му дъх. Мигновено я разпозна.

Сяра.

Горе, в стаята, която я караше да се чувства блажено щастлива заради огромното легло с пухкав бял юрган, Куин седна на красивото бюро с извити крака и лакиран плот, за да нахвърли на лаптопа си бележки за деня, информация и впечатления.

Харесваха ѝ свежите цветя и малката синя купа с красиво подредени пресни плодове. В банята имаше дълбока вана с лъскави крака и снежнобяла мивка. Намери големи меки хавлии, два сапуна и много стилни малки шишенца с шампоан, крем за тяло и гел за вана.

Вместо скучните плакати серийно производство по стените висяха оригинални картини и снимки, за които на бюрото бе оставена дискретна реклама, в която се казваше, че са на местни художници, чиито творби могат да бъдат открити в магазин на главната улица.

Стаята бе пълна с неща, създаващи усещане за домашен уют, и осигуряваше високоскоростен интернет достъп. Куин си набеляза да резервира същата стая за новите си посещения, планирани през април и после през юни.

Бе постигнала доста през първия си ден, в който освен това бе и пътувала. Беше се запознала с двама от тримата ключови играчи и

имаше уговорка за поход до Свещения камък. Вече усещаше атмосферата на града, поне донякъде. И вярваше, че е имала лично преживяване с проявление на неидентифицираната (все още) сила.

Имаше и голия скелет на статия за боулинга, която би свършила работа на приятелите ѝ от списание „Аномалии“.

Не бе зле, особено ако се добавеше, че за вечеря хапна здравословна салата с пиле на грил в столовата на хотела, след като устоя на изкушението да погълне с наслада цяла пица и се задоволи с половин резен. И отбеляза страйк.

За свое лично съжаление, помисли си тя, докато изключваше компютъра, за да се приготви за лягане, устоя и на сексапила на Кейлъб Хокинс, а жадуваше за целувка.

Нима това не говореше за нейния изключителен професионализъм и себеотрицание?

Щом се преоблече по памучната тениска и клин, които ѝ служеха за пижама, прояви достатъчно воля да се позанимава петнадесет минути с пилатес^[1] (е, добре, десет) и петнадесет с йога, преди да се пъкне под неустоимия юрган сред малка планина от пухени възглавнички.

После взе книгата от нощното шкафче и се вгълби в нея, докато очите ѝ започнаха да се затварят.

Малко след полунощ отбеляза страницата в романа, угаси лампата и се сгуши в уютното си гнездо.

Както обикновено, моментално заспа.

Осъзнаваше, че сънува. Винаги бе приятно да се потопи в многоликия карнавален свят на съновиденията. За нея това бе като да изживее щуро приключение. Затова, когато се озова на криволичеща пътека през гъста гора, където лунната светлина обсипваше листата със сребрист блясък, а по земята пропълзяваха ивици мъгла, част от съзнанието ѝ си каза: „Господи! Ето ни най-сетне тук“.

Стори ѝ се, че чува напев, подобен на отчаян дрезгав шепот, но думите бяха неразличими.

Тя пристъпваше през езерата от мъгла, а въздухът приличаше на коприна. Напевът не стихваше и я привличаше. Една-единствена дума сякаш излетя от лунната нощ: *Bestia*.

Чуваше я отново и отново, докато следваше криволичещата пътека през копринения въздух и посребрените дървета. Изпита

сексуална тръпка, горещ и неудържим порив, който се надигна в корема ѝ към онова или онзи, чийто зов огласяше нощта.

Два пъти, а после и трети, въздухът сякаш прошепна: *Beatus*. Този шепот затопли кожата ѝ. Тя ускори крачките си.

От озарения от луната гъсталак излетя черна сова и черните ѝ криле раздвижиха спокойния въздух като мразовита хала, която я накара да затрепери. Дори в съня си изпита страх.

Докато леденият вятър свистеше, видя златист елен, проснат на пътеката. Кръвта от прерязаното му гърло се стичаше по земята и по нея проблясваха черни локви.

Сърцето ѝ се сви от жалост. „Толкова младо създание, толкова невинно“, помисли си тя, приближавайки се плахо. Кой бе способен да стори това?

За миг мъртвите, изцъклени очи на елена се проявиха и добиха златист блясък като задницата му. Погледна я с такава тъга и такава мъдрост, че в гърлото ѝ се надигнаха сълзи.

В този миг прозвуча глас, не в мразовития въздух, а в съзнанието ѝ. Единствената дума бе: *devoveo*.

Дърветата бяха голи, със сковани от скреж стволове и клони, а сребрилата светлина стана сива. Пътеката или самата тя се бе обърнала сега с лице към малко езеро. Водата бе мастиленочерна, сякаш дълбините ѝ поглъщаха всяка светлина от небето и я задушаваша.

До езерото стоеше млада жена с дълга кафява рокля. Косите ѝ бяха подстригани късо и тук-там стърчаха кичури. Бе наведена над брега и пълнеше джобовете на кафявата си рокля с камъни.

— Хей! — извика Куин. — Какво правиш?

Момичето продължи безмълвно да събира камъни. Като се приближи, Куин видя, че очите ѝ са пълни със сълзи и лудост.

Глупости. Ти не искаш това. Не искаш да свършиш като Вирджиния Улф^[2]. Само почакай. Кажу ми нещо.

Момичето извърна глава и в един ужасяващ миг Куин видя своето лице.

Той не знае всичко — каза лудата. — Не те познаваше.

Призрачната жена тръсна ръце и хилавото ѝ тяло, натезало от камъните залитна, и отново, и отново, докато се сля с черната водна повърхност. Езерото я погълна като жадна уста.

Куин скочи. Какво друго можеше да стори. Тялото ѝ се подготви за шока от студената вода, която изпълни дробовете ѝ.

Последва светкавица и тътен, може би гръм, а може би нещо живо и ненаситно. Стоеше на колене върху черен кръг, в средата на който от земята се издигаше камък, подобен на жертвеник. Около нея пълзяха пламъци, издигаха се високо и преминаваха през нея, но тя не усещаше топлината им.

Сред пламъците видя два силуета, бял и черен, вкопчени един в друг като яростни животни. С ужасяващ грохот земята се разтвори и подобно ненаситна паст погълна всичко.

От гърлото ѝ се изтръгна писък, когато бездната зейна още, за да погълне и нея. Драскайки с нокти се довлече до камъка и с мъка успя да обвие ръце около него.

Той се разпадна на три еднакви части и я тласна назад, към жадната паст.

Събуди се, сгушена в пухкавото легло и увити около краката чаршафи, докато се мъчеше да сграбчи едната от таблите, сякаш от това зависеше животът ѝ.

Дъхът ѝ бе като астматична кашлица, а сърцето ѝ биеше толкова бързо и силно, че ѝ се зави свят.

„Сън, просто сън“, напомни си тя, но не успя да се самоубеди — все още не напълно — че няма нужда да се притиска към таблата.

Вкопчена в нея, потърка буза в дървото и остана със затворени очи, докато треперенето постепенно отшумя.

— Страхотен поход — промърмори тя.

Свещения камък. Там се бе озовала в края на съня си, сигурна беше. Позна го от снимките, които бе виждала. Нищо чудно, че имаше кошмарни сънища за него и за гората. И езерото... Не беше ли попаднала на нещо при проучванията си, свързано с жена, която се удавила в езерото? Бе наречено на нея. Хестърс Понд. Не, Хестърс Пул.

Нямаше смисъл, поне според логиката на съня.

Да, страхотен поход, не изгаряше от желание да го изживее отново.

Погледна малкия си будилник и видя, че светещите му стрелки показват три и двадесет. Три сутринта, помисли си тя, време на пълен мрак, най-ужасният час за будване. Трябваше да заспи отново, като

разумна жена. Щеше да приглади леглото, да пийне студена вода и отново да се предаде на съня.

Бяха ѝ се събрали твърде много разтърсващи изживявания за един ден.

Стана от леглото, приведе чаршафите и завивката в някакво подобие на ред и тръгна към банята за чаша вода.

Писъкът раздра съзнанието ѝ като свирепи нокти, но нищо не се изтръгна от пресъхналото ѝ гърло.

Момчето се хилеше зловещо отвъд тъмния прозорец. Лицето и дланите му бяха притиснати към стъклото на сантиметри от нея. Видя езика му да се плъзга по остриите бели зъби, а искрящо червените очи изглеждаха бездънни и ненаситни като зиналата пропаст, която се бе опитала да я погълне в съня ѝ.

Коленете ѝ се подкосиха, но изпита страх, че ако се строполи на земята, то ще разбие стъклото и ще влезе да впие зъби в гърлото ѝ като побесняло куче.

Вместо това тя повдигна ръка в древния знак за прогонване на зли сили и прошепна:

— Махай се оттук. Стой далеч от мен.

То избухна в смях. До нея достигнаха ужасяващи звуци и раменете му се затресоха от задоволство. После се отгласна от стъклото в бавно, зловещо салто и остана миг да виси над спящата улица. После... сякаш се смали, постепенно се превърна в малка черна точка и изчезна.

Куин се втурна към прозореца и дръпна щората, за да скрие всеки сантиметър от стъклото. И най-сетне седна на пода, опряла гръб на стената и разтреперана.

Щом реши, че има сили да стане, използва стената като опора и забърза към другите прозорци. Когато всички щори бяха спуснати, останала без дъх, тя си каза, че не бива да се чувства като затворена в кутия.

Наля си вода — имаше нужда от нея — и изпи две пълни чаши. Малко по-спокойна, втренчи поглед в закритите прозорци.

— Майната ти, малко копеле!

Взе лаптопа си и отново зае мястото си на пода — просто се чувстваше по-защитена под нивото на перваза. Започна да записва

всяка подробност, която помнеше от съня и създаването, притиснало лице към тъмното стъкло в нощта.

Когато се събуди, светлината бе рязка жълта линия между сенките на кремавите щори. А батерията на лаптопа ѝ се оказа изтощена докрай.

Залитайки, се изправи. „Глупаво е, разбира се“, каза си тя, докато се опитваше да разсее непоносимата скованост. Глупаво бе да не изключи лаптопа и да не пропълзи обратно в голямото, удобно легло. Но бе забравила за първото, а дори не можеше да мисли за второто.

Сега отново сложи компютъра на бюрото и го включи за презареждане на батериите. С известна предпазливост — все пак първия път бе видяла момчето посред бял ден — пристъпи към първия прозорец и повдигна щората.

Слънцето грееше ярко от лазурносиньо небе. По тротоарите, сенниците и покривите проблясваше бял снежен килим.

Забеляза няколко търговци пъргаво да ринат снега от тротоари, площадки и стъпала. По почистената улица пъплеха коли. Може би училищата бяха отменили занятия заради снега.

Дали малкият бе в училището за демони днес?

Куин реши да отпусне схванатото си тяло, като полежи дълго в примамливата вана. После щеше да закуси в „При мамчето“ и да придума някого да ѝ разкаже най-пикантните подробности от легендите за Хокинс Холоу.

[1] Система от гимнастически упражнения. — Б.ред. ↑

[2] Известна и скандална английска писателка (1882–1941), самоубила се, като се хвърлила в река Оуз с камъни в джобовете. — Б.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Разрязвайки малката купчина пред себе си на бара, Кал я видя да влиза. Носеше високи ботуши с тънък ток, избелели дънки и пурпурночервена бейзболна шапка, нахлупена върху косите ѝ.

Бе увила около врата си пъстър шал, който ѝ придаде още по-весел вид, когато разкопча палтото. Под него бе облечена с пуловер в цвят на зрели боровинки.

Имаше нещо в нея, което би се открило и привлякло вниманието му дори в невзрачно кафяво.

Видя как очите ѝ огледаха масите в закусвалнята и реши, че преценява къде да седне, кого да заговори. „Вече работи“, заключи той. Може би никога не преставаше. Бе сигурен, въпреки краткото им познанство, че умът ѝ не знае покой.

Куин го забеляза и се устреми към него с неповторимата си лъчезарна усмивка. Кал се почувства като хлапак, избран да играе в отбора измежду всички деца, размахващи ръце и крещящи: „Мен! Мен! Избери мен!“.

— Добро утро, Кейлъб.

— Добро утро, Куин. Искаш ли нещо за закуска?

— С удоволствие. — Тя се наведе над чинията му и драматично вдъхна от аромата на палачинките с много масло и сироп. — Сигурно са божествени.

— Най-добрите в града. — Той набоде голяма хапка на вилицата си и ѝ я подаде. — Ще ги опиташ ли?

— Никога не се задоволявам с опитване. Това е болест. — Куин се настани на табуретка, завъртя се и чаровно се усмихна на барманката, докато развиваше шала си.

— Добро утро. Кафе, ако обичате. Имате ли нещо пълнозърнесто и някакъв плод?

— Да, имаме зърнена закуска и мога да ви нарежа няколко банана към нея.

— Идеално. — Тя протегна ръка над бара. — Аз съм Куин.

— Писателката от Филадельфия? — Барманката кимна и здраво стисна ръката ѝ. — Мег Стенли. Внимавай с този тук, Куин — каза Мег и смушка Кал. — Някои от тези тихи типове са доста потайни.

— Някои от нас, устатите, са доста бързи.

Това накара Мег да се засмее, докато наливаше кафето ѝ.

— Бързите крака са голямо предимство. Ще ви донеса закуската.

— Как е възможно — недоумяваше Кал — човек доброволно да избере рядка каша за закуска?

— Когато свикнеш с вкуса, започва да ти харесва. Аз все още свиквам. Но доколкото се познавам, ако продължа да идвам тук за закуска, накрая ще се предам на изкушението да опитам палачинките. Има ли в града фитнес център, спортна зала или някой здравеняк, който дава уредите си под наем?

— Има малък фитнес клуб в сутерена на общината. Влиза се с членска карта, но мога да те уредя и без нея.

— Наистина ли? Полезно е човек да те познава, Кал.

— Няма спор. Искаш ли да промениш поръчката си? Възползвай се от златната възможност, а после ще се качиш на бягащата пътечка.

— Не днес, но благодаря. — След като подслади кафето си, Куин хвана чашата с две ръце и отпивайки, го изгледа през леката струйка пара. — Сега, когато сме на втора среща...

— Ще ми припомниш ли кога беше първата?

— Ти ме почерпи с пица и бира и ме заведе на боулинг. В моя речник това спада към определението за среща. Сега ме черпиш и закуска.

— Зърнена закуска и банани. Обичам евтините срещи.

— Кой не ги обича? Но щом сме на среща... — Куин отпи още глътка, докато той се смееше. — Искам да споделя с теб едно преживяване.

Тя отмести поглед, когато Мег ѝ донесе бяла порцеланова купа, пълна със зърнени фигурки и бананови резени.

— Предположих, че ще искаш нискомаслено мляко.

— Съобразително и правилно, благодаря.

— Да ви донеса ли нещо друго?

— Това ни е достатъчно засега, Мег — отвърна Кал. — Благодаря.

— Само свирнете.

— Преживяването — подкани я Кал, докато Мег пристъпваше покрай бара.

— Имах странен сън.

Обзе го вътрешно напрежение, още преди Куин да започне разказа си и с тих глас да му опише всяка подробност от съня си.

— Знаех, че е сън — заяви тя. — Винаги знаях, още докато сънувам. Обикновено сънищата ме зареждат с енергия, дори най-страшните. Защото нещата не се случват наистина. Най-вече няма да ми поникне втора глава, за да споря със себе си, нито пък ще скоча от самолет с червени балони. Но това... не беше никак приятно. Не просто сънувах, че ми е студено например. Усещах истински студ. Не просто сънувах, че се търкалям по земята. Тази сутрин открих синини, които нямах, когато си легнах. Пресни синини на хълбока. Как може човек да пострада в съня си, ако е просто сън?

„Може, помисли си Кал, щом е в Хокинс Холоу.“

— Да не би да си паднала от леглото, Куин?

— Не, не съм паднала. — В гласа ѝ прозвуча нотка на раздражение. — Събудих се, прегърнала таблата, сякаш е отдавна загубен любим. И това беше точно преди да видя отново проклетото малко копеле с червените очи.

— Къде?

Куин замълча, за да хапне лъжица от зърнената закуска. Не бе сигурен дали се намръщи заради вкуса, или заради собствените ѝ мисли.

— Чел ли си „Съдбата на Салем“ на Кинг? Разбира се. Малък град с вампири. Страхотна книга. Помниш ли онази сцена с малките момчета, братя. Единият е бил нападнат на горска пътека и превърнат във вампир. Една нощ идва да навести брат си. Няма нищо по-страховито от дете вампир. Почти. Малкото вампирче сякаш виси зад прозореца. Просто стои във въздуха и драска по стъклото. Беше същото. Хлапакът се притискаше към стъклото, а ще изтъкна, че съм на втория етаж. После направи грациозно задно салто и се изпари.

Кал сложи ръка върху нейната, усети, че е студена, и леко я разтри, за да я стопли.

— Имаш номерата на домашния и мобилния ми телефон, Куин. Защо не се обади?

Тя хапна още малко, а после се усмихна на Мег и повдигна чашата си за още кафе.

— Прекарахме вечерта заедно, Кал, но в три и половина през нощта не бих се обадила на мъж, с когото просто съм поиграла боулинг, за да му разказвам сънища. Бродила съм през мочурища в Луизиана, по следите на призрак на вуду кралица... не си мисли, че не зная как звучи това. Веднъж пренощувах сама в къща в Мейн, за която се говореше, че е обитавана от духове. Интервюирала съм човек, за когото твърдяха, че е обладан от най-малко тринадесет демона. Бях и при семейство върколаци в Талахасе. Но това хлапе...

— Ти не вярваш във върколаци и вампири, Куин.

Тя се завъртя на табуретката, за да бъде с лице към него.

— Съзнанието ми е отворено като денонощен бар, а предвид обстоятелствата, и твоето би трябвало да бъде. Но не, не мисля, че това същество е вампир. Видях го посред бял ден все пак. Не е и човек, което не го прави по-малко реално. Свързано е със Свещения камък. Свързано е с онова, което се случва тук на всеки седем години. Подранило е, нали?

„Да, помисли си той, умът ѝ не престава да работи и е остър като бръснач.“

— Тук не е най-подходящото място за задълбочаване.

— Тогава кажи къде.

— Обещах да те заведа до камъка утре и ще удържа на думата си. Там ще поговорим повече. Днес не мога! — каза той, предвидил реакцията ѝ. — Графикът ми е претоварен, а и утре е по-добре. Казват, че днес и утре ще бъде слънчево и ще се затопли. — Кал се облегна на хълбок и извади портфейла си. — Повечето сняг ще се стопи. — Погледна надолу към ботушите ѝ, докато слагаше на бара банкноти за двете сметки. — Ако нямаш по-подходящи обувки за туризъм, най-добре си купи. Няма да изминеш и километър с тези.

— Ще се изненадаш колко мога да измина.

— Не съм сигурен. До утре, ако не се видим по-рано.

Куин се намръщи след него, докато излизаше, а Мег забърсваше плота с парцала си.

— Потаен. Права беше за това.

— Познавам го отпреди да се роди.

Куин се засмя и се подпря с лакът на бара, докато вяло разбъркваше останалата част от закуската. Очевидно един страшен сън и леко раздразнение след разговор с мъж на сутринта бяха по-ефективна диета от всякакво броене на калории. Мег изглеждаше приятна жена със закръглена фигура под кафявия панталон и памучна риза с ръкави, навити до лактите. Косите ѝ бяха ситно накъдрени като на пудел и приличаха на кафяв облак около благото ѝ лице с дълбоки бръчки. В бадемовите ѝ очи имаше искра, която подсказва на Куин, че ще бъде разговорлива.

— Е, Мег, какво друго знаеш? Каж ми нещо за Свещения камък.

— Пълни глупости, ако питаш мен.

— Така ли?

— Хората просто стават малко... — завъртя пръст до ухото си тя — ... от време на време. Пийват по повечко и откачат. Нощ след нощ. Мълвата е добре дошла за бизнеса, ако ме разбираш. Привлича доста туристи. Разпитват, снимат, купуват сувенири.

— Ти никога ли не си имала странни преживявания?

— Виждала съм хора, които обикновено са трезвомислещи, да се държат като идиоти, а други, които таят злоба, още повече да се озлобяват за известно време. — Сви рамене. — Хората са такива, каквито са, но понякога се разкриват по-явно.

— Мисля, че си права.

— Ако искаш повече, трябва да отскочиш до библиотеката. Има книги за града, за историята му и какво ли не още. А Сали Кийфейфър...

— Боулинг маниячката?

Мег тихо се засмя.

— Обожава боулинга. Тя е директор на библиотеката. Ще те залее с информация, ако ѝ зададеш въпрос. Обича да говори и няма тема, по която да не може да философства, докато ти се прииска да залепиш с тиксо устата ѝ.

— Ще отида. Да ти се намира тиксо?

Мег отново избухна в смях и поклати глава.

— Ако искаш да разговаряш с някого, от когото да узнаеш нещо смислено, обърни се към госпожа Абът. Ръководеше старата библиотека, а сега прекарва почти цялото си време в новата.

Жената взе банкнотите, които бе оставил Кал, и отиде да долее чашите в другия край на барплота.

Кал тръгна направо към офиса си. Чакаше го обичайната сутрешна документация, телефонни обаждания, имейли. Имаше и уговорени срещи с баща си и собственика на игралните автомати, преди центърът да отвори за следобедните състезания.

Спомни си за огъня на главната улица предишната вечер. Като се добавеха и двете видения на Куин — която бе аутсайдер — определено създаването, което тормозеше града, този път бе започнало с номерата си твърде рано.

Сънят ѝ също го обезпокои. Подробностите — мястото и всичко видно там, му бяха добре познати. Този толкова ярък сън за езерото и камъка, както и синините, според него означаваха, че е свързана по особен начин.

Далечна кръвна връзка не бе изключена, трябваше да може да провери това. Но той имаше роднини, а никой, освен най-близките му, не бе споделял за някакво въздействие, дори през Седемте.

Докато минаваше през залата за боулинг, махна на Бил Търнър, който лъскаше пистите. Дрезгавото бръмчене на голямата грубовата машина отекваше в пустата сграда.

Когато влезе в офиса си, най-напред провери електронната поща и въздъхна с облекчение, щом видя, че има съобщение от Гейдж.

„Прага. Имам малко работа за довършване. Трябва да се върна в САЩ след около две седмици. Не правете по-големи глупости от обичайните без мен.“

Нямаше поздрав, нямаше подпис. Напълно в стила на Гейдж, помисли си Кал. Засега трябваше да се задоволи с това.

Той написа в отговор:

„Обади ми се веднага щом стъпиш на американска земя. Бурята вече се надига. Винаги те чакаме, преди да

предприемем някоя глупост, защото ти си специалистът в тази област.“

След като натисна „Изпрати“, написа друго кратко съобщение, до Фокс.

„Трябва да поговорим. У дома, в шест. Имам бира. Доноси нещо за хапване, но не пица.“

Това бе единственото, което можеше да направи засега, защото животът просто трябваше да продължи.

Куин се върна в хотела, за да вземе лаптопа си. Щом щеше да ходи в библиотеката, можеше и да поработи там няколко часа. Когато реши, че е прегледала повечето, ако не и всички книги, съхранявани в градската библиотека, може би тази госпожа Абът щеше да се окаже ценен източник.

Кейлъб Хокинс явно нямаше да проговори до следващия ден.

Влизайки във фойето на хотела, видя пъргавата администраторка на рецепцията — казваше се Манди, спомни си Куин след кратко ровене във файловете на паметта си — и брюнетка, която се регистрираше, седнала на стол с изящна форма.

Набитото ѝ око веднага прецени възрастта на брюнетката, между двадесет и пет и тридесет години, и забеляза, че изглежда уморена от пътуване, но това не загрозяваше доста симпатичното ѝ лице. Дънките и черния пуловер стояха чудесно на атлетичното ѝ тяло. В краката ѝ стояха струпани куфар, лаптоп в калъф, малък сак, може би с козметични и други женски принадлежности, и страхотна дамска чанта от лъскава червена кожа.

След кратък миг на завист Куин се усмихна.

— Добре дошли отново, госпожице Блек — обърна се към нея Манди. — Ако имате нужда от нещо, почакайте само минута.

— Всичко е наред, благодаря.

Тръгна към стълбите и докато се качваше, чу Манди любезно да казва:

— Регистрирана сте, госпожице Дарнел. Само ще се обадя на Хари да ви помогне с багажа.

По навик Куин започна да се опитва да отгатне нещо за госпожица Дарнел с разкошната червена чанта. Може би се бе отбила тук на път за Ню Йорк. Не, твърде странно място за почивка по пътя и твърде рано за настаняване за нощувка.

Ако гостуваше на приятели или роднини, защо просто не бе отседнала при тях? Но самата тя имаше няколко такива, при които за нищо на света не би спала.

Може би пътуваше по работа, предположи Куин, докато влизаше в стаята си.

Е, ако „Дамата с кожената чанта, която с удоволствие бих откраднала“ останеше повече от няколко часа, щеше да разбере коя е, откъде е и защо е тук. Все пак в това Куин бе най-добра.

Затвори лаптопа си, добави резервен бележник и моливи, в случай че има късмет. Изрови телефона си и го нагласи на вибрация. Малко неща я дразнеха повече от звъна на мобилни телефони в библиотека и театър.

Пъхна в чантата си карта на областта, в случай че реши да я опознае.

Напълно въоръжена, потегли с колата си към другия край на града и библиотеката на Хокинс Холоу.

От собствени проучвания Куин знаеше, че старата каменна сграда на главната улица, някогашна библиотека, сега приютява общината и фитнес клуба, който възнамеряваше да посети. Новата бе построена в началото на века на кокетното възвишение в южния край. Също бе каменна, макар Куин да подозираше, че това е само облицовка върху бетон или нещо подобно, а не истински камъни. Беше двуетажна, с къси крила от двете страни и издаден напред вход. Би нарекла стила атрактивно старомоден. Навярно местното историческо дружество бе водило голяма борба.

Докато спираше на паркинга отстрани, с възхищение огледа скамейките и дърветата и си представи колко приятни кътчета за четене има през подходящия сезон.

Миришеше на библиотека. На книги, малко прах и тишина.

Видя обява с ярки букви за „Час на приказките“ в детския отдел в десет и тридесет.

Продължи навътре. Компютри, дълги маси, няколко души, които оглеждаха рафтовете, двама старци, прелистващи вестници. Чуваше се тихо бръмчене на копирна машина и приглушеният звън на телефоните на информацията.

Напомни си, че трябва да се съсредоточи, защото ако тръгнеше да обикаля из залите, щеше да попадне в плен на магията, която вярваше, че притежават всички библиотеки, и се отпрати към информацията. Почти шепнешком, както бе прието да се говори в библиотека или църква, поздрави кльощавия служител.

— Добро утро. Търся книги за местната история.

— На втория етаж, в западното крило. Стълбите са вляво, а асансьорът — в дъното. Нещо конкретно ли търсите?

— Благодаря, но просто ще поровя. Госпожа Абът тук ли е днес?

— Госпожа Абът е в пенсия, но идва почти всеки ден около единадесет. Като доброволна сътрудничка.

— Отново благодаря.

Куин се качи по стълбите. Бяха извити на красива спирала, като в „Отнесени от вихъра“. Мислено сложи капаци на очите си, за да не се изкушава от купчините книги в читалните, преди да стигне до отдела за литература с местна тематика.

Беше нещо повече от зала или отдел, по-скоро мини библиотека. Удобни меки кресла, маси, лампи с кехлибарени полилеи, дори столчета за крака. И беше по-голяма от очакванията ѝ.

Но трябваше да има предвид, че в и около Холоу се водили битки по време на Революцията и Гражданската война.

Посветените на тези периоди книги бяха подредени в отделни секции, както и тези за областта, щата и града.

Освен това имаше внушителна секция за местни автори.

Първо надникна в нея и се оказа, че е попаднала на съкровище. Откри десетки заглавия, на които не се бе натъкнала при предварителните си проучвания. Бяха публикувани в ограничен тираж от малки местни издателства.

Заглавия като „Кошмарите на Холоу“ и „Холоу, цялата истина“ я накараха да затрепери от вълнение. Включи лаптопа си, извади

бележника, диктофона и взе пет книги. В този миг забеляза дискретната бронзова табела:

„Библиотеката на Хокинс Холоу горещо благодари за щедростта на семейство Франклин и Мейбъл Хокинс“

Франклин и Мейбъл. Със сигурност от рода на Кал. Струваше й се логично те да са били щедрите дарители дали средства за обзавеждането на тази зала. Точно на тази зала.

Настани се до масата, избра напосоки една от книгите и зачете.

Бе изписала няколко страници от бележника си с имена, дати, разкази за събития и безброй версии, когато усети аромат на лавандула и бебешка пудра.

Вдигна поглед и видя елегантна възрастна дама с консервативни черни обувки, скръстила ръце над талията на лилавия си костюм. Оредяващите й коси приличаха на снежна топка, а стъклата на очилата с прозрачни рамки бяха толкова дебели, че Куин се запита как малкият нос и ушите й издържат тежестта им.

На шията си носеше перлена огърлица, а на ръката — златна венчална халка. Имаше часовник с кожена каишка и огромен циферблат, който изглеждаше практичен като обувките с платформи.

— Аз съм Естел Абът — заговори тя с дрезгав глас. — Младият Денис каза, че сте питали за мен.

По преценка на Куин, Денис от информацията бе прехвърлил шестдесетте, което означаваше, че щом го нарича „младия“, жената е най-малко с две десетилетия по-възрастна.

— Да. — Куин се изправи, приближи се и й подаде ръка. — Куин Блек. Госпожо Абът, аз...

— Да, зная. Писателката. Харесвам книгите ви.

— Много благодаря.

— Няма защо. Ако не ми допадаха, щях да ви го кажа откровено. Правите проучване за книга относно Холоу.

— Да, госпожо.

— Тук ще намерите доста информация. Част от нея е полезна. — Естел огледа книгите на масата. — Останало са пълни глупости.

— Тогава, за да мога да отделя сеното от плявата, бихте ли намерили малко време да поговорим? С удоволствие ще ви поканя на обяд или вечеря, когато...

— Много мило от ваша страна, но не е нужно. Какво ще кажете да поседна при вас за малко и да видим как ще потръгнат нещата?

— Чудесно.

Естел пристъпи към един стол, седна със съвършено изправен гръб и събрани колене и отпусна ръце в скута си.

— Родена съм в Холоу — започна тя. — Прекарала съм всичките си деветдесет и седем години тук.

— Деветдесет и седем? — Нямаше нужда Куин да се преструва на изненадана. — Обикновено имам точна преценка за възраст, а бих казала, че сте поне с десетилетие по-млада.

— Здрави кости — каза Естел с непринудена усмивка. — Загубих съпруга си Джон, също роден и отраснал тук. На пети другия месец ще станат осем години. Бяхме женени седемдесет и една години.

— Каква беше тайната ви?

— Или се научи да им се надсмиваш, или ги смачкай с чук при първа възможност.

— Ще запиша това.

— Имаме шест деца, четири момчета и две момичета, всичките са все още живи и не са в затвора, слава богу. Те ни дариха с деветнадесет внуци, а от тях имаме двадесет и осем правнуци, пет от следващото поколение и още две на път.

Куин просто ококори очи.

— Сигурно на Коледа е истинска лудница, в добрия смисъл на думата.

— Разпилени сме по света, но от време на време успяваме да се съберем всичките на едно място.

— Денис каза, че сте в пенсия. Библиотекарка ли бяхте?

— Започнах работа в библиотеката, когато и най-малкото ми дете тръгна на училище. Тогава тя се намираше в старата сграда, на главната улица. Работих там повече от петдесет години. Завърших висше образование. С Джони попътувахме, видяхме свят. Известно време крояхме планове за преместване във Флорида. Но корените ни тук са твърде дълбоки. Когато Джони се разболя, минах на половин работен ден, а после се пенсионирах. След като почина, отново се

върнах на работа, все още в старата библиотека, докато новата беше в строеж, като доброволна сътрудничка, или по-скоро като жива история. Разказвам ви това, за да добиете представа за мен.

— Обичате съпруга си, децата си и техните деца. Обичате книгите и се гордеете с работата си. Обичате този град и цените живота, който сте прекарвали тук.

Естел я погледна с одобрение.

— Имате забележителна дарба да правите обобщения. Не казахте „обичали сте съпруга си“, а употребихте сегашно време. Това разкрива, че сте наблюдателна и чувствителна млада жена. От книгите ви разбрах, че имате отворен и търсец ум. Кажете ми, госпожице Блек, имате ли и смелост?

Куин се сети как създаването отвъд прозореца бе плъзнало език по зъбите си. Бе изпитала уплаха, но не бе побягнала.

— Иска ми се да вярвам, че имам. Моля ви, наричайте ме Куин.

— Куин. Фамилно име.

— Да, моминското име на майка ми.

— От галско-ирландски произход. Мисля, че означава „съветник“.

— Да, така е.

— Помня куп безполезни неща — сподели Естел с пръст на слепоочието си. — Но се питам дали името ви няма някаква връзка. Нужна е обективността и чувствителността на съветник, за да се напише книга за Холоу.

— Защо вие не сте я написали?

— Не всеки, който обича музиката, умее да я свири. Нека ви кажа няколко неща, част от които може би вече знаете. Има едно място в гората, на запад от града, което някога е било свято, свещена и загадъчна земя, преди на нея да стъпи Лазаръс Туис.

— Лазаръс Туис, лидерът на пуританската секта, радикална секта, която се отцепила, или по-точно, била отцепена от свещениците в Масачузетс.

— Да, според историческите сведения за онова време. Коренните жители на Америка ревностно пазели това свято място. А преди тях, както се говори, за този кръг се борили силите на мрака и светлината, доброто и злото, или каквато терминология предпочитате, и в него са останали зрънца и от двете. Тези зрънца дремели под повърхността век

подир век и само един камък напомнял за всичко, разиграло се там. С времето спомените за битките избледнели или били изопачени от фолклора и останало само усещането, че тази земя и камъкът в нея не са обикновена пръст и скала.

Естел направи дълга пауза, в която Куин чуваше бръмченето на калорифера и тихото шляпане на подметки по пода на преминаващите покрай вратата на залата.

— Когато Туис дошъл в Холоу, градът носел името на Ричард Хокинс, който със съпругата и децата си бил първият заселник през 1648-а. Важно е да се спомене за най-голямата му дъщеря Ан Хокинс, семейството му и още шепа хора, някои от които избягали от Европа престъпници, политически или не, вече се били установили тук. Сред тях бил Джайлс Дент. Той построил малка къща сред гората, където от земята стърчал камък.

— Онзи, който сега наричат Свещения?

— Да. Дент не пречел на никого и заради лечителските си умения и познания често го търсели да помага на болни и ранени.

— Не сте сигурна дали тези сведения са точни.

— Може би оттогава е наричан с това име, станало част от местния речник. Но камъкът е бил свещен много преди заселването на Джайлс Дент и Лазаръс Туис. Има и други разкази, според които Дент се е занимавал с магии, че омагьосал Ан Хокинс, прелъстил я и тя заченала. Други твърдят, че Ан и Дент наистина са били любовници, но тя е легнала с него по своя воля и е напуснала бащиния си дом, за да заживеят заедно в малката къща до Свещения камък.

— И в двата случая е било много трудно за нея, за Ан Хокинс — замислено каза Куин. — Омагьосана или по своя воля, да живее с мъж без женитба. Ако е бил неин избор, от любов, явно е била много силна.

— Семейство Хокинс винаги са били силни. Ан е трябвало да прояви голяма сила, за да отиде при Дент, да остане с него. А после да е достатъчно силна, за да го напусне.

— Има много противоречиви разкази — започна Куин. — Защо вярвате, че Ан Хокинс е напуснала Джайлс Дент?

— Вярвам, че го е направила, за да опази онова, което е носела в утробата си.

— От кого да го опази?

— От Лазаръс Туис. Туис и последователите му дошли в Хокинс Холоу през 1651-а. Бил влиятелна личност и скоро селището попаднало под негово управление. Забранил всички танци, песни, музика и книги, освен Библията. Никаква църква, освен неговата, никакъв бог, освен неговия.

— Дотук с религиозната свобода.

— Целта на Туис никога не е била свобода. Както е характерно за жадните за власт над всички други, всявал страх, тормозел, наказвал, отлъчвал и използвал своето невидимо оръжие — гнева на избрания бог. Колкото по-голяма власт добивал, толкова по-жестоки ставали наказанията му. Затваряне в бъчви, бичуване, остригване на косите на жена, обявена за грешница, жигосване на мъж, обвинен в престъпление. И накрая, изгаряне на клада за тези, които той заклеил като вещици. В нощта на седми юли 1652-а, по обвинение на млада жена на име Хестър Дийл, Туис повел хайка от селището към Свещения камък и Джайлс Дент. Случилото се там...

Куин се наведе напред.

Естел въздъхна и поклати глава.

— Е, има много разкази. Както и много смърт. Семена, посети отдавна, се раздвижили в земята. Някои поникнали, но загинали при пожара, опустошил поляната.

— По-малко са... разказите за станалото непосредствено след това и през следващите дни и седмици. Но минало време и Ан Хокинс се върнала в селището с тримата си сина, а Хестър Дийл родила дъщеря осем месеца, след като убийственият огън изпепелил земята около Свещения камък. Скоро, много скоро след раждането на детето, което тя твърдяла, че е изчадие на сатаната, Хестър се удавила в малкото езеро в Хокинс Ууд.

„Като напълнила джобовете си с камъни“, помисли си Куин и едва потисна тръпката, която премина през нея.

— Знаете ли какво се е случило с детето й? Или с децата на Ан Хокинс?

— Има писма, дневници, семейни библии. Но повечето конкретна информация е била загубена или никога не е излязла наяве. Ще ви трябват доста време и усилия, за да я изровите. Мога да ви кажа едно: онези семена са дремели до онази нощ през юли преди двадесет и една години. Тогава се пробудили, а с тях — и онова, което ги

посяло. Разцъфтяват за седем дни на всеки седем години и задушават Хокинс Холоу. Съжалявам, напоследък бързо се уморявам. Изнервящо е.

— Да ви донеса ли нещо? Да ви откарам у дома?

— Ти си добро момиче. Внукът ми ще ме вземе. Предполагам, че вече си разговаряла със сина му, Кейлъб.

Нещо в усмивката ѝ щракна ключе в съзнанието на Куин.

— Значи Кейлъб е ваш...

— Правнук. Почетен, би могло да се каже. Брат ми Франклин и съпругата му, най-скъпата ми приятелка Мейбъл, загинаха при катастрофа малко преди да се роди Джим, бащата на Кейлъб. Ние с Джони бяхме като баба и дядо за внуците на брат ми. Трябваше да включат и тях в дългия списък от потомци преди малко.

— Вие сте от рода Хокинс.

— Да, и корените ни тръгват от Ричард Хокинс, основателя на селището, и чрез него сме свързани с Ан. — Замълча за миг, за да даде възможност на Куин да осмисли и анализира. — Добро момче е моят Кейлъб, а носи тежко бреме върху плещите си.

— Както виждам, носи го достойно.

— Добро момче е — повтори Естел и стана. — Скоро ще си поговорим отново.

— Ще ви изпратя до долу.

— Не си прави труда. В барчето за персонала винаги има кафе и сладки за мен. Всички тук ме гледат, в най-добрия смисъл. Кажи на Кейлъб, че сме си поговорили, и че бих искала отново да поговоря с теб. Не прекарвай този хубав ден в четене на книги. Колкото и да ги обичам, животът трябва да се живее.

— Госпожо Абът?

— Да?

— Кой мислите, че е посял онези семена до Свещения камък?

— Богове и демони. — Очите на Естел бяха уморени, но ясни. — Богове и демони, а границата между едните и другите е толкова тънка, нали?

Отново сама, Куин седна. Богове и демони. Това бе голяма, огромна крачка нагоре от призраците, духовете и другите създания, витаещи нощем. Но нима това не се връзваше с думите, които бе запомнила от съня си?

Думи, чието значение бе проверила тази сутрин.

Bestia, на латински означаваше „звяр, животно“.

Beatus, на латински — „благословен“.

Devoveo, на латински — „принасям в жертва“.

„Добре, добре, помисли си тя, щом поемаме в тази посока, може би е време да повикаме подкрепление.“

Извади телефона си. Когато попадна на гласова поща, Куин натисна бутона за прекъсване на поздрава и с нетърпение зачака сигнала, за да остави съобщение.

— Сиб, обажда се К. Намирам се в Хокинс Холоу, Мериленд. И попаднах на златна мина. Можеш ли да дойдеш? Обади ми се за отговор. Кажи ми, ако не можеш, за да те убедя.

Затвори и за момента остави купчината избрани книги настрана. Вместо да се рови в тях, започна трескаво да нахвърля записки върху изложението на Естел Хокинс Абът.

СЕДМА ГЛАВА

Кал бе готов да предаде щафетата на баща си. Срещите за деня и състезанията на лигата бяха приключили, а вечерта не бе запланувано парти и до пистите нямаше никого, освен двама ветерани, които тренираха за поддържане на форма на първа писта.

В залата за видеоигри отекваше глъчка, както обикновено между последния училищен звънец и часа за вечеря. Сай Хъдзън изпълняваше ролята си на звероукротител, а Холи Лапис бе дежурна на касата. Джейк и Сара работеха на бара и през следващия един час нямаше да имат миг почивка.

Всичко и всички бяха по местата си, така че Кал можеше да поседне с баща си на бара на чаша кафе, преди да си тръгне.

Можеха да поседят на тишина. Баща му обичаше тишината. Не че Джим Хокинс бе саможив. Общуването с хора бе толкова важно за него, колкото и времето насаме, помнеше имена и лица, умееше да води разговор на всяка тема, включително политика и религия. Фактът, че успява да го прави, без да ядоса никого, според Кал бе едно от най-ценните му качества.

Пепеляворусите му коси бяха напълно посребрели през последните няколко години и на всеки две седмици ги подстригваше в местната бръснарница. В работни дни рядко сменяше обичайното си облекло — спортен панталон, риза и обувки с грайфери.

Някои биха нарекли Джим Хокинс обикновен, дори скучен човек. Кал го наричаше „стабилен“.

— Засега месецът е добър — отбеляза Джим с бавния си провлачен говор. Пиеше кафето леко и подсладено и по изрично настояване на съпругата си приключваше с кофеина точно в шест вечерта. — При такова време никога не се знае дали хората ще се затворят в бърлозите си или няма да ги свърта у дома.

— Беше добра идея да обявим специална промоция през февруари.

— Хрумва ми по някоя такава от време на време — усмихна се Джим и множеството бръчки около очите му станаха по-дълбоки. — Както и на теб. Майка ти иска да наминеш за вечеря в някой от близките дни.

— Разбира се. Ще ѝ се обадя.

— Вчера се чух с Джен. Как е тя?

— Достатъчно добре, за да злорадства, че в Сан Франциско е двадесет и четири градуса. Роузи се учела да пише букви, а на бебето му пониквало ново зъбче. Джен обеща да ни изпрати снимки.

Кал долови тъгата в гласа му.

— Вие с мама трябва да им погостувате отново.

— Може би, може би след месец-два. В неделя ще отскочим до Балтимор да видим Марли и челядта ѝ. Днес се видях с прабаба ти. Каза ми, че добре си е побъбрила с писателката, която е в града.

— Баба е разговаряла с Куин?

— В библиотеката. Намира я за симпатично момиче. Харесва ѝ и идеята за книга.

— А на теб?

Джим поклати глава и остана замислен, докато Сара наливаше кока-кола на няколко тийнейджъри, дошли да си починат от игрите.

— Не зная какво да мисля, Кал, това е самата истина. Питам се каква полза би имало някой, при това страничен човек, да опише всичко това, за да го прочетат хората. Казвам си, че всичко, което се е случвало преди, няма да се повтори отново...

— Татко...

— Зная, че вероятно не е истина.

За миг Джим просто се заслуша в гласовете на момчетата в другия край на бара, шегите и закачките, които си разменяха. Познаваше тези момчета. Познаваше родителите им. Ако животът вървеше нормално, един ден щеше да познава и съпругите, и децата им.

Нима самият той не се бе шегувал и закачал с приятели тук преди време, над чаша наливна кола и пържени картофи? Нима и неговите деца не бяха преминали оттук? Сега момчетата бяха омъжени и живееха със семейства си. А синът му бе мъж, който седеше до него с тревога в очите заради проблеми, твърде сложни за разбиране.

— Трябва да сме подготвени, че отново ще се случи — продължи Джим. — Но за повечето от нас всичко тъне в мъгла и смътно си спомняме какво е станало. Не и за теб, зная. Ти имаш ясни спомени, а ми се иска да не беше така. Щом вярваш, че тази писателка може да ни помогне да намерим отговорите, заставам зад теб.

— Не зная в какво да вярвам. Все още не съм наясно.

— Ще намериш отговор. Е, аз ще нагледам Сай. Някои от вечерните играчи ще пристигнат скоро и ще искат да хапнат по нещо преди загревката.

Оттласна се от плота и бавно се огледа наоколо. Дочу ехото на своето детство и виковете на децата си. Видя сина си, слабичко момче, да седи на бара с двамата си връстници, с които бяха като братя.

— Това е добро място, Кал. Струва си да работим за него. Струва си да се борим, за да го запазим.

Джим потупа сина си по рамото и се отдалечи.

„Не само центърът“, помисли си Кал. Баща му бе имал предвид града. А той се боеше, че този път битката за запазването му ще бъде жестока.

Прибра се направо у дома, където повечето сняг по храстите и камъните се бе стопил. Част от него искаше да издири Куин и да изкопчи от нея за какво са си говорили с прабаба му. По-добре бе да изчака, реши Кал, докато подрънкваше с ключовете си, да изчака и утре да я попита на спокойствие. По пътя към Свещения камък.

Хвърли поглед към гората, където в сенките на дърветата се бяха задържали локви и ручей от разтопен сняг и той знаеше, че пътеката ще бъде разкаляна.

Дали то беше там сега и събираше сили? Дали бе намерило начин да напада и по друго време, освен през Седемте? Може би, може би, но не тази нощ. Не бе усетил присъствието му тази нощ. А винаги го усещаше.

Все пак не можеше да отрече, че се чувства по-защитен, когато е в къщата и е запалил лампите, за да разсее мрака.

Продължи към задната врата, отвори я и подсвирна.

Лъмپ не бързаше, както обикновено. Но изпълзя от колибката си и дори намери енергия да помахва два пъти с опашка, преди да повлече крака през задния двор към стълбите за терасата.

Издаде дълбока кучешка въздишка, преди да изкачи няколкото стъпала. После се облегна с цялата си тежест на Кал.

„Това се казва любов“, помисли си Кал. Това бе начинът на Лъмп да го посрещне с „Добре дошъл, как я караш?“.

Приклекна да погали и разроши козината му и да го почеше между клепналите уши, докато животното го гледаше с обожание.

— Как е? Свърши ли всичката си работа? Какво ще кажеш за по една бира?

Влязоха заедно. Кал сипа от кутията с гранули в купичката, а кучето чакаше послушно, макар Кал да знаеше, че до голяма степен добрите му маниери се дължат просто на мързел. Когато купичката беше сложена пред него, Лъмп започна да се храни, бавно и съсредоточено.

Кал извади бира от хладилника и я отвори. Облегнат с гръб на плота, бавно отпи първата глътка, която отбелязваше край на работния ден.

— Имам сериозни грижи, Лъмп. Не зная какво да правя, нито какво да мисля. Дали трябваше да намеря начин да разубедя Куин, преди да дойде тук? Не съм сигурен, че щях да успея, защото явно не позволява на никого да ѝ казва къде да ходи и къде не, но можех да изиграя картите си по друг начин. Да се засмея или преувелича, за да излезе, че всичко е измислица. Дотук играя честно и да видим докъде ще стигна.

Чу входната врата да се отваря и Фокс извика:

— Хей! — Той влезе с кутия пържено пиле и голяма бяла кесия за храна. — Донесох нещо крилато, донесох и картопки. Искам бира.

След като стовари храната на масата, Фокс си взе бира.

— Командата ти беше твърде рязка, синко. Ами ако имах среща със страхотно гадже тази вечер?

— Не си имал среща от два месеца.

— Почивам си. — След първата глътка Фокс свали палтото си и го преметна върху един стол. — Какво има?

— Ще ти кажа, докато вечеряме.

Твърде силно повлиян от лекциите на майка си, за да ползва картонени чинийки, най-добрия приятел на неженения мъж, Кал извади две порцеланови в бледосиньо. Седнаха пред пърженото пиле с картофи, а Лъмп, чиято единствена слабост бе похапването, успяваше

да изпроси по някое картофче, опирайки глава до коляното на Кал или Фокс.

Кал разказа на приятеля си всичко — от огнената стена и съня на Куин до днешния й разговор с неговата прабаба.

— Твърде много появи на гадното копеле за февруари. — Фокс се замисли. — Това не се е случвало досега. Сънува ли нещо снощи?

— Да.

— И аз. Сънят ми беше повторение на първия път, първото лято. Но сега не стигнахме до училището навреме и вътре не беше само госпожица Листър. Всички бяха там. — Потърка лице, преди да отпие дълга глътка бира. — Всички от града, моето семейство, твоето — всички. Като затворени в капан, удряха по прозорците, пищяха, лицата им бяха залепени на стъклата, докато сградата гореше. — Фокс даде на Лъмп още едно картофче и очите му станаха тъмни и влажни като на кучето. — Не беше действително, слава богу, но сякаш беше. Знаеш за какво говоря.

— Да — въздъхна Кал. — Да, знам. Моят сън беше от същото лято и всички карахме колелата си през града, като тогава. Къщите бяха изпепелени, със счупени прозорци, колите — смачкани и димящи. Навсякъде имаше трупове.

— Не беше истинско — повтори Фокс. — Вече не сме на десет и няма да допуснем да се случи.

— Напоследък се питам докога ще издържим. Докога ще успяваме да го спрем? Този път, следващия... Още три? Колко пъти още ще гледаме как хора, които познаваме и виждаме почти всеки ден, се преобразяват? Полудяват, стават зли. Нараняват се едни други, посягат на живота си...

— Докогато е нужно.

Кал побутна чинията си встрани.

— Този отговор не ми харесва.

— Засега няма друг.

— Сякаш е някакъв вирус, инфекция, която се предава от човек на човек. Къде е проклетото лекарство?

— Не всички се заразяват — напомни му Фокс. — Сигурно има причина.

— Досега не сме я открили.

— Не сме, така че може да си прав. Може би наистина ни е нужен свеж поглед, на аутсайдер, обективност, на която ние просто не сме способни. Все още ли възнамеряваш утре да заведеш Куин до камъка?

— И да не я заведа, ще отиде. По-добре е да съм с нея.

— Искаш ли и аз да дойда? Мога да отменя някои ангажименти.

— Ще се справя сам.

Трябваше да се справи.

Куин разгледа менюто в полупразния ресторант на хотела. Беше ѝ хрумнало да си вземе нещо готово и да хапне и стаята си, докато работи на лаптопа, но знаеше, че твърде лесно ще ѝ стане навик. Пък и за да пише, трябваше да опознае града, което бе невъзможно, ако се затваряше в уютната си стая да яде студени полуфабрикати.

Искаше чаша вино, охладено и леко хапливо. Избата на хотела се оказа по-скъпа, отколкото бе предполагала, но не ѝ трябваше цяла бутилка. Намръщи се, четейки списъка с наливните вина. И тъкмо тогава влезе госпожица Разкошна червена чанта.

Беше се преоблякла с черен панталон, забеляза Куин, и кашмирен пуловер на два ефирни пласта, бледосиньо върху тъмносиньо. Имаше страхотна коса, съвсем права, с филирани краища, стигаща малко под брадичката. Куин знаеше, че самата тя би изглеждала проскубана с тази прическа, а на брюнетката стоеше свежо и стилно.

Куин се подвоуми дали да ѝ махне с ръка и да я заговори. Можеше да я покани на масата си. В края на краищата, кой обичаше да вечеря сам? После щеше да я поразпита за някои важни неща. Например откъде се е сдобила с прекрасната чанта.

Докато зареждаше усмивката си, Куин отново го видя.

То се плъзна по лъскавия дъбов паркет и остави ужасяваща кървава диря след себе си. Отначало приличаше на змия, после — на плужек, и накрая тя престана да мисли какво е, когато запълзя нагоре по краката на маса, на която привлекателна млада двойка пиеше коктейли на свещи.

Тялото му, дебело колкото автомобилна гума и черно на червени петна, се уви около масата и остави грозни следи по снежнобялата

покривка, докато двамата влюбени се смееха и флиртуваха.

Сервитьорката пъргаво крачеше между масите и премина през червената слуз на пода, за да сервира ордъоври на двойката.

Куин би се заклела, че чу масата да проскърцва под тежестта му.

А очите му, когато срещнаха погледа ѝ, бяха искрящо червените очи на момчето и в тях проблясваше насмешка. После слузестото създание се спусна надолу по покривката и запълзя към брюнетката.

Жената застина, а лицето ѝ стана бледо като восък. Куин скочи на крака и не обръщайки внимание на изненаданото изражение на сервитьорката, прескочи грозната пътека. Сграбчи брюнетката за ръката и я издърпа през вратата на ресторанта.

— Вие също го видяхте — прошепна Куин. — Видяхте онова същество. Да се махаме отгук.

— Какво? Какво? — Брюнетката тревожно поглеждаше назад през рамо, докато бързаха към входната врата. — Значи и вие сте го видели?

— Слузесто, с червени очи и зловец поглед. Господи, господи! — Куин вдъхна глътка от режещия февруарски въздух на площадката пред хотела. — Другите не го видяха, само вие. И аз. Защо? Проклета да съм, ако зная, но се сещам кой може да знае. Онази кола там е моята. Да вървим. Хайде.

Брюнетката остана безмълвна, докато се качиха в колата и Куин потегли с изскърцване на гумите.

— Коя сте вие, по дяволите?

— Куин. Куин Блек. Писателка съм, пиша основно за паранормалното. От което в този град има в изобилие. А вие?

— Лейла Дарнел. Какъв е този град?

— Точно това се опитвам да разбера. Не зная дали се радвам, че се запознах с теб, Лейла, имайки предвид обстоятелствата.

— Аз също. Къде отиваме?

— При източника... един от източниците. — Куин хвърли поглед към жената до себе си и забеляза, че все още е бледа и трепери. Кой би могъл да я упрекне? — Какво правиш в Хокинс Холоу?

— Не зная, по дяволите, но няма да се застоя дълго.

— Обяснимо. Впрочем... имаш хубава чанта.

Лейла леко се усмихна.

— Благодаря.

— Почти стигнахме. Добре, не знаеш защо си тук, а откъде дойде?

— От Ню Йорк.

— Знаех си, тази изтънченост... Харесва ли ти там?

— Да. — Лейла прокара пръсти през косите си, обръщайки се да погледне назад. — През повечето време. Управител съм на бутик в Сохо. Бях. Или все още съм. И това вече не зная със сигурност.

„Почти стигнахме, отново си каза Куин. Да запазим спокойствие.“

— Сигурно получаваш страхотни отстъпки.

— Да, едно от предимствата. Виждала ли си нещо подобно преди? Като онова същество?

— Да. А ти?

— Не и когато съм будна. Не съм луда — заяви Лейла. — Или съм, и ти също.

— Не сме луди. Всички луди казват така, но ще трябва да приемеш думите ми на доверие.

Куин сви по алеята на Кал и насочи колата по малкия мост към къщата. Слава богу, прозорците светеха.

— Чия е тази къща? — Лейла се вкопчи в ръба на седалката си. — Кой живее тук?

— Кейлъб Хокинс. Потомък на основателите на града. Свестен е. Знае за онова, което видяхме.

— Откъде?

— Дълга история, с много празноти. Сега навярно се питаш: „Какво правя в тази кола, с напълно непозната жена, която ме кара да вляза в тази къща, на това затънтено място?“

Лейла здраво сграбчи тънката дръжка на чантата си, сякаш можеше да я използва като оръжие.

— Мина ми през ум тази мисъл.

— Твоят инстинкт те доведе в колата с мен, Лейла. Не е зле да се вслушаш в него и при следващата крачка. Освен това е студено. Не взехме палтата си.

— Добре. Да, добре. — Затаила дъх, Лейла отвори вратата и тръгна с Куин към къщата. — Хубаво място. Ако си падаш по самотни къщи в гората.

— Културен шок за една нюйоркчанка.

— Отраснала съм в Алтуна, Пенсилвания.

— Наистина ли? Аз съм от Филадельфия. Почти сме съседки. — Куин припряно почука на вратата, а после просто я отвори и извика: — Кал!

Бе стигнала почти до средата на хола, когато той дотича.

— Куин? Какво те води насам? — Той забеляза Лейла. — Здравейте. Какво има?

— Кой е тук? — попита Куин. — Видях още една кола на алеята.

— Фокс. Какво става?

— Неизменният въпрос. — Гостенката присви ноздри. — На пържено пиле ли мирише? Кал... това е Лейла Дарнел. Лейла, запознай се с Кал Хокинс. Не сме вечеряли. — После мина покрай него и продължи към кухнята.

— Извинявайте, че ви се натрапвам — промълви Лейла. Мъжът нямаше вид на сериен убиец. Но все пак знае ли се? — Нямам представа нито какво става, нито защо съм тук. През последните няколко дни съм адски объркана.

— Спокойно. Е, заповядайте.

Куин вече бе грабнала пилешко бутче и отпиваше от бирата на Кал.

— Лейла Дарнел, Фокс О'Дел. Всъщност не ми се пие бира — каза тя на Кал. — Тъкмо щях да си поръчам вино, когато с Лейла бяхме прекъснати по ужасен начин. Да ти се намира някакво?

— Да, да.

— Добро ли е? Ако е някое евтино, оставам на бира.

— Имам доста добро вино. — Кал извади чиния и я сложи пред нея. — Използвай чиния.

— Голям къщовник е — отбеляза Фокс, ставайки да вземе стол. — Изглеждаш малко уплашена... Лейла, нали? Не е зле да поседнеш.

Не ѝ се вярваше серийни убийци да седят в тази хубава кухня, да хапват пържено пиле и да обсъждат дали ще пият вино или бира.

— Разбира се. Сякаш не съм тук. — Лейла седна и подпря глава на ръцете си. — Може би лежа в шумоизолирана килия и си въобразявам всичко това.

— Кое? — попита Фокс.

— Аз ще започна. — Куин хвърли поглед към Лейла, докато Кал изваждаше чаши за вино. — После ти ще ни разкажеш своята история.

— Добре. Съгласна съм.

— Лейла се настани в хотела тази сутрин. От Ню Йорк е. Само преди малко седях в ресторанта на хотела и мислех да си поръчам зелена салата и риба с чаша хубаво вино. Лейла влезе, предполагам, също за да вечеря. Впрочем, щях да те поканя на масата си.

— Много мило.

— Преди да отправя поканата, същество, което бих описала като плужек, дебел колкото крака на леля ми Кристин и дълъг около метър, пропълзя през ресторанта и по масата на щастлива двойка, която спокойно продължи романтичната си вечеря. После отново се спусна до пода и остави отвратителни петна от бог знае какво след себе си. Лейла също го видя.

— Гледаше ме. Взираше се в мен — прошепна Лейла.

— Не се скъпи с виното, Кал. — Куин се приближи и леко разтри рамото на Лейла. — Единствено ние го видяхме. Загубих желание да вечерям в хотела и предположих, че Лейла също, така че изчезнахме. И сега провалям здравословната си диета с това бутче.

— Изглеждаш толкова... спокойна. Благодаря. — Лейла прие чашата вино, която Кал ѝ подаде, и изпи половината на един дъх.

— Всъщност не съм. Механизъм за самозащита. Затова дойдохме тук и искам да узная дали някой от вас е виждал нещо подобно на онова, което описах.

Последва миг мълчание, а после Кал взе бирата си и отпи.

— Виждали сме доста неща. По-голямата загадка според мен е защо вие двете ги виждате, и то сега?

— Имам теория — обади се Фокс.

Кал се обърна към него.

— Каква?

— Връзки. Самият ти каза, че Куин трябва да е свързана по някакъв начин, за да вижда, да сънува...

— Сънища? — Лейла рязко вдигна глава. — Имала съм сънища!

— Очевидно и ти — продължи Фокс. — Ще включим и Лейла. Може би ще ни трябва известно време, за да открием връзката, но нека просто изхождаме от хипотезата, че има такава. Възможно ли е тази връзка и пристигането на Куин, а после и на Лейла в Холоу, точно през седмата година, да му дава някакъв енергиен тласък? Да го зарежда със силата, която му е нужна, за да се прояви.

— Не е зле като обяснение — отвърна Кал.

— Звучи адски логично. — Куин наклони глава в страни, докато размишляваше. — Енергия. Повечето паранормални явления произтичат от енергийни влияния. Енергията на... силата или силите, действията и емоциите на хората, които са им подвластни. Можем да заключим, че тази духовна енергия се е натрупвала с времето, ставала е все по-силна и сега, в единение с други свързани енергии, може да навлиза в нашата реалност, до известна степен, и извън обичайната времева рамка.

— За какво говорите, за бога? — настоя да узнае Лейла.

— Ще стигнем до това, обещавам. — Куин ѝ се усмихна окуражително. — Защо не хапнеш нещо, за да се поуспокоиш?

— Мисля, че скоро няма дори да помисля за храна.

— Господин Плужек се беше устремил право към панера с хляб — обясни Куин. — Беше доста гнусно. За жалост, моят апетит не се влияе от нищо. — Тя си взе две изстинали картофчета. — И така, ако изхождаме от версията на Фокс, къде е противникът? Доброто, което се бори срещу злото, светлината срещу неговия мрак? Всичките ми проучвания сочат, че съществуват и двете страни.

— Може би все още не може да се прояви. Или изчаква.

— Или вие двете се свързвате с мрака, а не със светлината — добави Кал.

Куин присви очи срещу него, с лек гневен блясък под миглите. След това сви рамене.

— Обидно, но неоспоримо. Освен факта, че ако клоняхме повече към тъмната страна, не е логично въпросната тъмна страна да се опитва да ни изплаши до смърт.

— Права си — съгласи се Кал.

— Искам отговори.

Куин кимна на Лейла.

— Несъмнено.

— Искам сериозни, смислени отговори.

— Накратко: В гората край града има местност, наречена Свещения камък. Там са се случили ужасяващи неща. Богове, демони, кръв, смърт, огън. Ще ти дам назаем няколко книги по въпроса. Изминали векове и тогава отново се пробудило нещо. От 1987-а насам,

в продължение на седем ноци през юли, всяка седма година, то се развилнява и е зло, грозно и мощно. Сега получаваме предупреждения.

Лейла подаде чашата си за още вино, докато се взираше в Куин.

— Защо никога не съм чувала за това? И за мястото?

— Има книги, статии, репортажи... но повечето се губят между разказите за отвличания от извънземни и срещи с Голямата стъпка — обясни Куин. — Досега не е публикувано сериозно и подробно проучване. Това е моята работа тук.

— Добре. Да кажем, че повярвам във всичко това, а не съм сигурна дали нямам натрапчиви халюцинации... Но защо ти и ти? — обърна се тя към Фокс и Кал. — Какво е вашето участие?

— Ние сме тези, които го събудиха — отвърна Фокс. — Кал, аз и един приятел, който в момента отсъства. Преди двадесет и една години през юли.

— Но тогава сте били деца. Трябва да сте били на...

— Десет — потвърди Кал. — Имаме една и съща рождена дата. Беше десетият ни рожден ден. Е, споделихме част от своята история. Сега ще ни кажеш ли нещо за себе си? Защо дойде тук?

— Да, мой ред е. — Лейла бавно отпи нова глътка вино. Дали от него, от атмосферата в светлата кухня, в която кучето похъркваше под масата, или защото седеше с група непознати, готови да повярват в онова, което щеше да им разкаже, доби кураж. — През последните няколко ноци сънувах странни сънища. Кошмари. Понякога се будех в леглото си, а понякога — до вратата на апартамента си, готова да я разбия. Споменахте за кръв и огън. В сънищата имаше и от двете, и някакъв олтар на открито място сред гората. Мисля, че беше камък. Имаше и вода. Черна вода. Давех се в нея. Била съм капитан на отбора по плуване в гимназията, а се давех.

Потръпна и отново си пое дъх.

— Страхувах се да заспя, струваше ми се, че чувам гласове дори когато съм будна. Не можех да ги разбера, но бях на работа, изпълнявах задълженията си или вземах дрехи от химическо чистене на път за дома, и тези гласове просто нахлуваха в главата ми. Мислех, че изживявам нервна криза. Но защо? После ми хрумна, че може да имам мозъчен тумор. Дори се канех да си запиша час при невролог. Снощи взех приспивателно. Надявах се да ме избави от кошмарите. Но то отново дойде в съня ми и беше в леглото с мен. — Този път дъхът ѝ

затрепери. — Не в моето легло, някъде другаде. Малка стая, малка гореща стая с малък прозорец. Бях друг човек. Не мога да го обясня, наистина.

— Справяш се добре — увери я Куин.

— Случваше се с мен, но не бях аз. Имах дълга коса и фигурата ми изглеждаше различна. Бях с дълга нощница. Зная, защото... то я повдигна нагоре. Докосваше ме. Беше студено, толкова студено. Не можех да изпищя, не можех да се боря, дори когато ме изнасили. Беше вътре в мен, но не виждах нищо. Не можех да се движа. Усещах всичко това, сякаш се случва наяве, и не можех да го спра.

Осъзна, че от очите ѝ текат сълзи, едва когато Фокс ѝ подаде салфетка.

— Благодаря. Когато всичко свърши, когато то изчезна, в главата ми заговори глас. Този път само един глас, който ме успокои, стопли ме и ме избави от болката. Този глас каза: „Хокинс Холоу“.

— Лейла, беше ли изнасилена? — тихо заговори Фокс. — Когато се събуди, имаше ли следи от изнасилване?

— Не. — Тя стисна устни и остана с поглед, прикован в лицето му. Очите му бяха златистокафяви и изпълнени със съчувствие. — Събудих се в своето легло и намерих сили да отида... да проверя. Нямах нищо. Причиняваше ми болка, така че би трябвало да има рани, белези, но нямаше нищо. Беше рано тази сутрин, малко преди четири сутринта, и не преставах да мисля за Хокинс Холоу. Затова събрах багажа си и хванах такси до летището, за да наема кола. Така се озовах тук. Никога не съм идвала. — Замълча и погледна Куин, после Кал. — Не помнех да съм чувала за Хокинс Холоу, но знаех по кой път да тръгна. Знаех как да стигна до града и да намеря хотела. Регистрирах се тази сутрин, отидох в стаята си и спах като труп почти до шест часа. Когато влязох в ресторанта и видях онова същество, си помислих, че все още спя и отново сънувам.

— Истинско чудо е, че не побягна — отбеляза Куин.

Лейла я погледна отегчено.

— Накъде?

— Имаш право. — Куин потърка рамото ѝ, докато говореше. — Мисля, че ни е нужна всяка информация, до която можем да се доберем, от всеки възможен източник. От сега нататък предлагам

всеки от нас да споделя с другите всичко, което е открил. Колкото и да не ти харесва — кимна тя към Кал, — мисля, че ще трябва да свикнеш.

— Ти участваш в това от няколко дни. Ние с Фокс живеем с него от години. Като част от него. Не бързай да си слагаш капитанска значка, Русокоске.

— Тези двадесет и една години ви дават известно предимство. Но доколкото виждам, през тях не сте успели да го спрете и дори да го идентифицирате. Така че по-спокойно.

— Днес си досаждала на деветдесет и седем годишната ми прабаба с въпроси.

— О, стига. Твоята забележителна и очарователна деветдесет и седем годишна прабаба дойде при мен, докато се ровех в книги в библиотеката, и седна да си поговорим по своя воля. Не съм ѝ досаждала. Вродената ми наблюдателност ми подсказва, че не си наследил тесногръдието си от нея.

— Деца, деца... — Фокс повдигна ръка. — Безспорно положението е напрегнато, но всички сме или ще бъдем от една и съща страна. Престанете. Кал, Куин изтъкна важен аргумент и трябва да го вземем под внимание. От друга страна, Куин, ти си прекарала два дни в Холоу, Лейла — още по-малко. Трябва да проявите търпение и да приемете факта, че някои аспекти от информацията са деликатни и ще ни трябва време, за да достигнем до тях. Дори ако започнем с това, което е потвърдено или документирано...

— Какъв си ти, адвокат? — попита Лейла.

— Да.

— Личи си — промърмори тя под носа си.

— Нека просто оставим нещата да улегнат — предложи Кал. — Да си дадем една нощ време за размисъл. Обещах да те заведа до Свещения камък утре — и ще го направя. Да видим какво ще стане.

— Прието.

— Вие двете ще бъдете ли спокойни в хотела? Можете да останете тук, ако се боите да се върнете.

Фактът, че го е предложил, отново накара Куин да настръхне.

— Не сме хленчеци страхливки, нали, Лейла?

— Преди няколко дни не бих казала, че съм такава. Сега вече не съм толкова сигурна. Но ще се върна в хотела. — Всъщност нямаше търпение да пропълзи в онова голямо, меко легло и да се завие

презглава. — Спах по-добре, отколкото от седмица насам, и това е нещо.

Куин реши да изчака, докато пристигнат в хотела, и тогава посъветва Лейла да спусне всички щори и да остави запалена някоя лампа.

ОСМА ГЛАВА

На сутринта Куин долепи ухо до вратата на Лейла. Щом чу приглушения звук на шоу „Тудей“, отчетливо почука.

— Аз съм, Куин — каза тя, в случай че Лейла все още е неспокойна.

Жената ѝ отвори, носеше сладко долнище на пижама на лилави и бели райета и лилав потник. Бузите ѝ бяха зачервени, а ясният поглед на зелените ѝ очи издаде, че отдавна е будна.

— След малко тръгвам към Кал. Имаш ли нещо против да вляза за минута?

— Не. — Лейла ѝ стори път. — Чудя се какво да правя днес.

— Можеш да дойдеш с мен, ако желаеш.

— В гората? Не съм съвсем готова за това, благодаря. Знаеш ли... — Лейла угаси телевизора, преди да се отпусне на стола. — Мислех си за онова, което каза снощи — че не сме страхливи. Никога не съм била страхлива, но докато лежах сгъшена под завивките при спуснати щори и врата, затисната с този тъп стол, си помислих, че никога не съм преживявала подобно изпитание. Имах съвсем нормален живот.

— Ти дойде тук и все още не си си тръгнала. Това ме кара да мисля, че определено не си от страхливите. Как спа?

— Добре. Откакто влязох тук, всичко е наред. Никакви сънища, никакви разтърсващи нощни посещения. Сега, разбира се, се питам защо.

— И аз не сънувах нищо. — Куин огледа стаята. Леглото на Лейла бе с леко извита форма и завивки в бледозелено и кремаво. — Можем да предположим, че твоята стая тук е защитена зона, но не се знае, защото моята не е, а е само през две врати. Вероятно просто е решило да си даде една нощ почивка. Да възстанови част от изразходваната енергия.

— Интересна мисъл.

— Имаш моя номер, на Кал и на Фокс. И ние имаме твоя. Можем да... поддържаме връзка. Искан да ти кажи за гостилницата отсреща, защото едва ли ще поискаш да се храниш в ресторанта на хотела. Предлагат чудесна закуска.

— Реших да си поръчам нещо от румсървис и да прегледам някоя от книгите, които ми даде снощи. Не стават за четиво преди заспиване.

— Умно. Добре. Ако ти се прииска да излезеш, хубаво градче е. Има няколко чудесни магазина, малък музей, който все още не съм успяла да разгледам, така че не мога да ти кажа дали си струва, и, разбира се, „Боул-а-Рама“.

На устните на Лейла се появи лека усмивка.

— Боулинг клуб?

— Държи го семейството на Кал. Интересно, че това е най-предпочитаното заведение в града. Е, ще те заведе, когато се върна.

— Добре. Куин... — добави Лейла, когато тя се отправи към вратата, — страхливка или не, не съм сигурна дали щях да остана тук, ако не бях срещнала теб.

— Зная как се чувстваш. Ще се видим после.

Когато Куин се изкачи по алеята, Кал я чакаше. Излезе и тръгна надолу по стъпалата, следван от кучето, докато тя слизаше от колата си. Огледа я, започвайки от обувките ѝ. Здрави, удобни туристически боти, леко издраскани, избелели дънки, дебело сигнално червено яке и шал на разноцветни райета, в тон с прилепналата шапка на главата ѝ. Смешна шапка, която на нея изглеждаше невероятно секси.

Във всеки случай бе очевидно, че знае какво да облече за зимен поход през гората.

— В изряден вид ли съм, сержант?

— Да. — Той измина останалите стъпала. — Като за начало ще кажа, че снощи бях малко объркан. Все още не съм изяснил напълно каква е твоята връзка, а сега се появява и още един човек, който е въввлечен, още едно неизвестно. Когато живееш с това толкова дълго, част от теб свиква, а друга става все по-неспокойна. Особено през седмата година. Затова — моите извинения, ако смяташ, че ти ги дължа.

— Добре. Просто реагира твърде остро. Е, вече няма за какво да се сърдя или мърморя. Държа да ти кажа едно. Пристигнах тук само с идеята за книга, работа, която обожавам до такава степен, че някои биха го нарекли мания. Но нещата станаха по-лични. Разбирам твоята раздражителност заради навлизането ми в територия, която смяташ за своя, но аз нося нещо важно. Опит и обективност. И смелост. Притежавам впечатляваща смелост.

— Вече забелязах.

— Е, ще направим ли това, за което се уговорихме?

— Да.

Куин разроши козината на кучето, което се търкаше в нея.

— Лъмп е дошъл да ни изпрати на нашето приключение?

— Ще дойде с нас. Обича разходките в гората, когато е в настроение. Ако му омръзне, просто ще легне някъде да поспи, докато реши да се прибере у дома.

— Струва ми се разумно. — Тя взе малката раница, качи я на гърба си и извади диктофона. Бе закачен за джоба ѝ с малка скоба. — Искам да запиша впечатленията си и каквото имаш да ми кажеш. Нещо против?

— Не. — Доста бе размишлявал през нощта. — Нямам нищо против.

— Тогава тръгваме, когато си готов, Тонто^[1].

— Пътеката ще е разкаляна — предупреди я той, щом закрачиха към гората. — Затова ще ни трябва два часа, може би малко повече, за да стигнем до откритата местност.

— Няма какъде да бързам.

Кал вдигна поглед към небето.

— Ще има, ако времето се развали или се забавим до след залез.

Куин включи диктофона с надеждата резервните касети и батерии да ѝ стигнат.

— Защо?

— Преди години тази част от гората беше любимо място на туристи и ловци. Вече не е така. Хората започнаха да се губят или да се връщат изплашени. Някои твърдяха, че са чули нещо, което помислили за мечка или вълк. Тук няма вълци, а рядко се случва някоя мечка да слезе толкова ниско от планината. Деца, главно тийнейджъри, често се промъкваха да поплуват в Хестърс Пул през лятото или да се натискат.

Вече никой не смее. Говореше се, че в езерото витае дух, беше нещо като местна легенда. Сега хората не желаят да чуват за това.

— Вярваш ли, че има дух?

— Зная, че в него има нещо. Видях го с очите си. Ще ти разкажа, когато стигнем там. Няма смисъл да избързваме.

— Добре. По този път ли дойдохте тримата на рождения си ден преди двадесет и една години?

— Дойдохме от изток — посочи той. — Най-близката пътека до града. Оттук разстоянието е по-кратко, но трябваше да преминем с колелата си през целия град. Нямахме нищо... необичайно, преди да стигнем до езерото.

— Ходили ли сте отново тримата заедно оттогава?

— Да, неведнъж. — Кал хвърли поглед към нея. — Мога да те уверя, че връщането всеки път, когато приближат Седемте, не е преживяване, което очаквам с нетърпение.

— Седемте?

— Така наричаме онази седмица през юли.

— Разкажи ми повече за нещата, които се случват през Седемте.

Време бе да стори точно това. Да го сподели откровено с някого, който иска да узнае и може би е част от отговора.

— Хората в Холоу стават зли, агресивни и дори убийци. Вършат неща, които иначе никога не биха извършили. Унищожават обществена собственост, пребиват съседите си, причиняват пожари. И по-лошо...

— Убийства, самоубийства.

— Да. Когато седмицата отmine, нямат ясни спомени. Сякаш гледаш как някой излиза от състояние на транс или продължително боледуване. Някои от тях вече не са същите. Едни напускат града. Други ремонтират магазините или къщите си и просто продължават напред. Не всички се повлияват и не по един и същ начин. Най-доброто обяснение според мен е, че настъпва масова психоза, която всеки път става по-силна.

— А полицията?

Кал се наведе по навик и взе пръчка. Нямахме смисъл да я хвърля и да очаква Лъмпа да я донесе, щеше да бъде смущаващо и за двамата, затова направо му я подаде, за да я носи в уста.

— Последния път шериф беше Ларсън. Добър човек, съученик на баща ми. Бяха приятели. На третата нощ се заключил в кабинета си.

Мисля, че той или поне част от него е знаела какво се случва с него и не е искал да рискува, като се прибере у дома при съпругата и децата си. Един от заместниците, на име Уейн Хоубейкър, племенник на секретарката на Фокс, го потърсил, защото имал нужда от помощ. Чул Ларсън да плаче в кабинета си. Не могъл да го убеди да излезе. Преди да успее да разбие вратата, Ларсън се застрелял. Сега Уейн е шеф на полицията. Също добър човек.

Колко ли загуби бе видял, запита се Куин. С колко ли страдание се бе сблъскал от десетия си рожден ден досега? И все пак се връщаше в тази гора, на мястото, където е започнало всичко. Не помнеше да е чувала за по голяма смелост.

— А областните ченгета, щатските ченгета?

— Сякаш за седмица сме откъснати от света. — Покрай тях прелетя чинка, яркочервена, безгрижна и свободна. — Понякога идват или си отиват хора, но общо взето сме сами. Като че ли... — Трудно му бе да намери думи. — Като че ли се спуска завеса, зад която никой не вижда ясно. Помощ не идва, а после никой не разследва подробно случилото се. Никой не поглежда трезво и не се запитва защо. Накрая всичко се оказва мътва, която отшумява и се забравя, до следващия път.

— Ти си тук и имаш трезва преценка.

— Това е моят град — просто отвърна той.

„Да, помисли си Куин, това наистина е най-голямата смелост, за която съм чувала.“

— Как спа снощи? — попита я Кал.

— Без да сънувам. Както и Лейла. А ти?

— Аз също. Винаги преди, веднъж започнало, не спираше. Но този път нещата са различни.

— Защото аз и Лейла видяхме нещо.

— Това е странното. А и никога не е започвало толкова рано или толкова силно. — Вървейки, той погледна към нея. — Съставяли ли са ти някога родословно дърво?

— Не. Мислиш, че сме далечни роднини или че имам роднинска връзка с някого, който е участвал в събитията до Свещения камък в миналото?

— Винаги съм мислил, че връзката е в кръвта. — Кал вяло погледна белега на китката си. — Досега това предположение или

убеденост не е донесло нищо добро. От къде е родът ти?

— Главно от Англия, и малко ирландска кръв.

— Моят също. Но много американци са с английско потекло.

— Може би трябва да проуча дали сред предците ми няма някой Дент или Туис? — Куин сви рамене, когато той се намръщи. — Прабаба ти ме насочи по този път. Ти опитвал ли си се да откриеш нещо за потомците на Джайлс Дент и Лазаръс Туис?

— Да. Вероятно Дент е имал наследници, ако наистина той е бил бащата на тримата сина на Ан Хокинс. Няма сведения за него. Освен в разкази от онова време и някои стари семейни писма и дневници, името Джайлс Дент не се среща никъде другаде. Няма дата на раждане и смърт. Същото се отнася и за Туис. Ако съдим по това, което сме открили досега, сякаш и двамата са паднали от Марс.

— Имам приятелка, която е истински факир в проучванията. Изпратих ѝ съобщение да дойде. Не ме гледай така. Познавам я от години и сме работили заедно по други проекти. Все още не зная дали може и желае да участва, но повярвай ми, ако се съгласи, ще бъдеш благодарен. Гениална е.

Вместо да отговори, Кал остана дълбоко замислен. До каква степен негодуванието му се дължеше на чувството, че губи контрол над положението? А дали някога и изобщо го бе имал? Знаеше, че колкото повече хора се намесват, толкова по-голяма става отговорността му.

А може би на първо място се боеше как ще се отразят всички тези разкрития на града?

— Холоу получи известна публичност през годините във връзка с цялата тази история. Така слуховете са достигнали до теб. Но материалите бяха посредствени и не послужиха за нищо друго, освен да привлекат заинтригувани туристи. Сега, с твоето участие, а вероятно и на още две лица, в туристическите справочници може да се появят глупави измислици за привличане на внимание.

— Знаеше за този риск, когато се съгласи да разговаряш с мен.

Куин успяваше да върви в крак с него по калната земя. И пристъпваше към неизвестното без капка страх.

— Щеше да дойдеш и без моето съгласие.

— Значи донякъде съдействието ти се дължи на опасения да не причиня вреда — кимна тя. — Не бих те упрекнала. Но може би трябва

да видиш нещата в по-широк план, Кал. Колкото повече хора участват, толкова повече умове и по-голям шанс има да се намери начин да спрем онова, което се задава. Искаш ли да го спреш?

— Повече, отколкото мога да ти опиша.

— Търся история. Няма смисъл да те заблуждавам относно това. Но и аз искам да го спра. Защото въпреки прословутата ми смелост то ме плаши. Мисля, че ще имаме по-голям успех, ако работим заедно и използваме всички източници. Сибил е един от моите и е адски добра.

— Ще си помисля. — Засега ѝ бе дал достатъчно. — Ще ми кажеш ли какво те накара да се насочиш към свръхестественото, да пишеш на тази тема?

— Лесно е. Винаги съм се интересувала от мистерии. Като малка, ако трябваше да избирам, да кажем, между „Суийт Вали Хай“ и Стивън Кинг, несъмнено би спечелил Кинг. Съчинявах страшни приказки, заради които приятелите ми сънуваха кошмари. Хубави години бяха — каза тя и го накара да се засмее. — Повратният момент настъпи може би когато на Хелюин влязох с приятели в къща, за която се говореше, че витаят духове. Бях на дванадесет. Голяма дързост. Сградата се рушеше и беше набелязана за събаряне. Сигурно сме имали късмет, че не пропаднахме през дъските на пода. Разглеждахме, пицяхме, плашихме се едни други и се заливахме от смях. Тогава я видях.

— Кого?

— Призрака, разбира се. — Приятелски го смушка с лакът. — Дръж се. Никой от другите не я видя, само аз. Слизаше по стълбите. Цялата беше в кръв. Гледаше ме — продължи Куин с тих глас. — Сякаш гледаше право към мен и мина покрай мен. Усетих студа, който излъчваше.

— Какво направи ти? Ако трябва да отгатна, последвала си я.

— Разбира се. Приятелите ми бягаха, издаваха страшни звуци, но аз я последвах в полусрутената кухня, по изпочупените стълби към мазето, с джобното си фенерче „Принцеса Лиа“. Не се подсмиваш.

— На какво да се подсмивам? Аз имах фенерче „Люк Скайуокър“.

— Добре. Намерих само паяжини, миши изпражнения, умрели буболечки и мръсен циментиран под. После циментът изведнъж изчезна и остана гола земя, с изкопан гроб в нея. До него имаше лопата

с черна дръжка. Тя застана до гроба, отново ме погледна и легна в него, сякаш с наслада се потопи във вана с много пяна. После отново стоях върху цимент.

— Какво направи?

— Имаш ли предположение?

— Предполагам, че ти и принцеса Лиа бързо сте се изнесли.

— Отново позна. Излетях от мазето като ракета. Казах на приятелите си, които не ми повярваха. Решиха, че просто се опитвам да ги изплаша както винаги. Не казах на никого друго, защото родителите ни щяха да разберат, че сме ходили в къщата, и да ни оставят под домашен арест, докато навършим пълнолетие. Но когато разрушиха къщата, при разбиването на циментирания под я откриха. Била е заровена там през тридесетте. Съпругата на собственика, който твърдял, че е избягала с друг мъж. Вече беше покойник, така че не можеше да бъде разпитан как и защо го е направил. Но аз знаех. От време на време я виждах, преди да намерят костите ѝ. Сънувах убийството ѝ, виждах го. Не споделих с никого. Твърде много се страхувах. Оттогава разказвам за всичко, което открия, потвърждавам или опровергавам. Може би до някъде от чувство за дълг към Мери Байнс, това беше името ѝ. А донякъде — защото вече не съм на дванадесет и никой няма да ме накаже да стоя затворена у дома.

Кал дълго мълча.

— Винаги ли виждаш какво се е случило?

— Не зная дали е видение или интуиция, или просто плод на въображението ми, което е още по-прословуто от смелостта ми. Но съм свикнала да се доверявам на усета си и да го следвам.

Той спря и посочи с ръка напред.

— Ето тук пътеките се кръстосват. Дойдохме от тази посока и от кръстопътя продължихме насам. Бяхме натоварени с провизии. Майка ми беше натъпкала цяла кошница за пикник, като мислеше, че ще си устроим лагер в семейната ферма на Фокс. Носехме старо радио, неговите покупки от пазара и раниците ни, пълни с неща, без които мислехме, че не можем. Току-що щяхме да навършим десет години, хлапета, които нямаха страх почти от нищо. Това се промени, преди да излезем от гората на следващия ден.

Изведнъж Куин го сграбчи за ръката.

— Крѳв ли тече от онова дърво, или просто в тази част на света имате странна смола?

Той се обърна. От кората на стар дѳб бликаше крѳв, която образуваше локва до корените.

— Ето такива неща се случват тук от време на време, те плашат туристите.

— Нищо чудно. — Куин видя как Лѳмп се спря до дървото само за миг и след кратко подушване спокойно продължи. — Защо на него не му пука?

— Свикнал е.

Куин понечи да заобиколи дървото отдалеч, но се спря.

— Почакай, почакай. Това е мястото. Точно тук видях елена на пътеката, сигурна съм.

— Той го е призовал, чрез магия. Невинност и чистота.

Жената отвори уста, но погледна лицето на Кал и не каза нищо. Очите му бяха потъмнели, лицето му — бледо.

— Единение чрез крѳв. Крѳвта на животното, неговата крѳв, крѳвта на съществото от мрака. Изпитвал е болки, докато е прерязвал гърлото и докато крѳвта се е стичала по ръцете му в чашата.

Кал почувства световъртеж и се приведе от кръста. Молеше се да не повърне.

— Трябва ми секунда време да си поема дѳх.

— Спокойно. — Куин бързо свали раницата си и извади бутилката с вода. — Пийни глѳтка.

Гаденето почти отмина, когато тя хвана ръката му и пѳхна бутилката в нея.

— Видях го, почувствах го. Минавал съм покрай това място и друг път, дори съм го виждал да кърви, но не бях видял тези неща. Не бях ги почувствал.

— Този път сме двама. Може би това го е отключило.

Кал бавно отпи и си помисли: „Не просто двама“. Бе вървял по тази пътека с Фокс и Гейдж. „Ние двамата“, реши Кал. Причината бе, че е тук с нея.

— Еленѳт е бил принесен в жертва.

— Зная това. Devoveo, думата, която изрече на латински. Кърваво жертвоприношение. Не е характерно за бялата магия. Бил е принуден да прекрачи границата, да прибегне до черна, за да стори

това, което е чувствал, че е нужно. Дали е бил Дент, или някой далеч преди него?

— Не зная.

Когато забеляза, че руменината му постепенно се връща, сърцето ѝ се успокои.

— Виждаш ли събития от по-далечното минало?

— Отделни моменти, проблясъци. Не всичко. Обикновено след това леко ми се гади. Ако се напругна повече става много по-лошо.

— Тогава не се напругай. Можеш ли да вървиш?

— Да, да. — Стомахът му все още бе малко неспокоен, но не му се виеше свят. — Остава още малко до Хестърс Пул.

— Зная. Ще ти го опиша, преди да стигнем. Уверявам те, че никога не съм била там в действителност, но съм го виждала в съня си, преди две нощи стоях на брега. Има папур и диви треви. Малко е отдалечено от пътеката, зад храсталаци и тръни. Беше нощ и водата изгледаше черна. Мрачна. Формата му не е съвсем кръгла. По-скоро е като дебел полумесец. Има много камъни. Някои — доста едри, а други — съвсем ситни. Тя пълнеше джобовете си с тях — големи колкото юмрук и по-малки — докато дрехата ѝ увисна от тежестта. Косите ѝ бяха остригани, като окастрени, а очите ѝ издаваха лудост.

— Според разказите тялото ѝ не е потънало до дъното.

— Чела съм ги — кимна Куин. — Видели са я да се носи по повърхността на езерото, което сега носи нейното име, и понеже е било самоубийство, са я погребали в неосветена земя. В сведенията, които успях да изровя досега, не се споменава какво е станало с невръстната ѝ дъщеря.

Преди да качи обратно раницата си, Куин извади пакет зърнен микс. Отвори го и предложи на Кал. Той поклати глава.

— Наоколо има предостатъчно кори и клечки, ако съм толкова отчаян.

— Не са лоши. Какво беше сложила майка ти в кошницата в онзи ден?

— Сандвичи с шунка и сирене, твърдо сварени яйца, ябълкови резени, пръчици с целина и моркови, овесени бисквити, лимонада... — Споменът го накара да се усмихне. — Плодови сладкишчета, зърнен снакс за закуска.

— Майка с главно М.

— Да, винаги е била.

— Колко дълго ще излизаме заедно, преди да ме запознаеш с родителите си?

Той се замисли.

— Искат да им гостувам за вечеря скоро, така че можеш да дойдеш, ако желаш.

— Домашно приготвена гозба от мамчето? Там съм. Как гледа тя на всичко това?

— Трудно е за тях. Но никога в живота ми не са ме разочаровали.

— Късметлия си, Кал.

Жената се отклони от пътеката и заобиколи къпиновите храсти по друга, по-тясна и неотъпкана. Лъмп пристъпваше напред, сякаш знаеше къде отиват. Кал зърна проблясващата повърхност на езерото и по гърба му пробягна тръпка. Както всеки път.

Все още се чуваха гласове на птици и Лъмп, по-скоро случайно, отколкото преднамерено, подплаши заек, който притича през пътеката към отсрещния гъсталак. Слънчевата светлина струеше между голите клони до килима шума на земята и обсипваше кафеникавата вода на Хестърс Пул с матов блясък.

— През деня изглежда различно — отбеляза Куин. — Далеч не е толкова зловещо. Но само ако бях много млада и премаляла от жега, бих се поплискала в него.

— Ние бяхме и двете. Фокс влезе пръв. Не за първи път плувахме тук, но никога не ми беше харесвало. Кой знае какво се спотайваше под водата? Винаги очаквах костеливата ръка на Хестър да ме сграбчи за глезена и да ме повлече надолу. И тогава се случи.

Куин рязко повдигна вежди и когато той не продължи, седна на един камък.

— Слушам.

— Фокс се закачаше с мен. Плувах по-добре от него, но прибягваше до подли хитрости. Гейдж беше пълна скръб като плувец, но и той влезе. Помислих, че отново Фокс се опитва да ме потопи, но този път беше тя. Видях я, когато потънах. Косите ѝ не бяха остригани, както си я видяла ти. Помня, че се развявах назад. Не изглеждаше като призрак, а като жена. Момиче — поправи се той. — Когато пораснах, осъзнах, че е била съвсем млада. Веднага излязох и накарах Фокс и Гейдж да излязат. Не бяха видели нищо.

— Но ти повярваха.

— Приятелите си вярват.

— Плувал ли си тук отново след това?

— Два пъти. Но никога вече не я видях.

Куин даде шепа микс на Лъмп, който не бе придирчив като стопанина си.

— Сега е твърде студено, за да опитам, но дойде ли юни, бих искала да се потопя и да видя какво ще стане. — Тя захрупа от микса, докато се оглеждаше наоколо. Хубаво място, въпреки всичко. Диво, но живописно. Страхотно място за момчешки лудории. — Наклони глава. — Е, всичките си гаджета ли водиш тук?

— Ти си първата.

— Така ли? Не са проявявали интерес или ти не си искал да ти задават въпроси?

— И двете.

— Значи аз нарушавам стереотипа, което е едно от любимите ми хобита. — Куин се загледа във водата. — Била е толкова тъжна и толкова отчаяна, щом е решила, че няма друг изход за нея. Лудостта също е фактор, но мисля, че мъката и отчаянието са я подтикнали да посегне на живота си. Това чувствах в съня, това чувствам и сега, докато седя тук. Ужасна, непоносима мъка. По-ужасна от страха, когато то я изнасили.

Потръпна и се изправи.

— Продължаваме ли? Твърде тежко е да стоя тук. Твърде тежко.

„Ще бъде още по-тежко“, помисли си той. Щом вече го усещаше или разбираше, щеше да стане още по-тежко. Поведе я за ръка обратно към пътеката. В този участък бе достатъчно широка, за да вървят един до друг, и той не пусна ръката ѝ. Сякаш просто бяха на зимна разходка в гората.

— Каж ми нещо изненадващо за себе си. Нещо, което никога не бих предположила.

Спътникът ѝ наклони глава.

— А защо ти не ми кажеш нещо за себе си, което не бих предположил?

— Не е нужно да е някаква мрачна тайна. — Куин го побутна с хълбок. — Просто нещо неочаквано.

— Печелил съм състезания по лека атлетика.

Куин поклати глава.

— Впечатляващо, но не изненадващо. Бих могла да се досетя. Имаш доста дълги крака.

— Добре, добре. — Кал помисли. — Отгледах тиква, която счупи областния рекорд за тегло.

— Най-тежката тиква в историята на областта?

— Беше с няколко грама по-малко от щатския рекорд. Документирано е.

— Е, това наистина е изненадващо. Надявах се да чуя нещо по-пикантно, но признавам, не бих предположила, че държиш областния рекорд за най-тлъста тиква.

— А ти?

— За съжаление никога не съм отглеждала тикви, с каквато и да е големина и тегло.

— Изненадай ме.

— Мога да ходя на ръце. Бих ти го демонстрирала, но теренът не е подходящ. Не би предположил това, нали?

— Права си. Но ще настоявам за демонстрация по-късно. Все пак аз имам документ за тиквата.

— Напълно честно.

Тя поддържаше непринудения, шеговит и малко глуповат разговор и го разсмиваше. Не си спомняше дали се е смял на тази пътека след онзи съдбоносен поход с приятелите си. Но сега му се струваше съвсем естествено, докато слънчевите лъчи проникваха между клоните и звучаха птичи песни.

Преди да чуе ръмженето.

И тя го бе чула. Не му хрумна друга причина гласът ѝ внезапно да секне и пръстите ѝ да притиснат ръката му като клещи.

— Кал...

— Да, чувам. Почти стигнахме. Понякога издава звуци, понякога приема образ. — „Не и по това време на годината обаче“, помисли си той, докато посягаше към джоба на якето си. Но сега очевидно всичко бе различно. — Само стой плътно до мен.

— Повярвай ми, аз... — Куин отново замълча, когато го видя да изважда голям ловджийски нож с назъбено острие. — Добре, добре. Ето това е нещо неочаквано за теб. Че носиш със себе си „Дънди Крокодила“.

— Не идвам тук невъоръжен.

Тя овлажни устни.

— И може би знаеш как да си служиш с него при необходимост.

Мъжът я стрелна с поглед.

— Може би. Ще продължим ли, или искаш да се върнем обратно?

— Няма да си тръгна с подвита опашка.

Кал чуваше шумоленето му в храстите, чуваше плъзгането му в калта. Дебнеше ги. Не вярваше, че би имал по-голяма полза от ножа, отколкото от няколко груби думи, ако създанието реши да стори нещо, но се чувстваше малко по-уверен, държейки го в ръката си.

— Лъмپ не го чува — промърмори Куин и кимна към кучето, което влачеше крака по пътеката няколко метра напред. — Дори той не може да е толкова мудар. Ако го беше чул и подушил, щеше да даде признаци на тревога. Значи не е реално. — Бавно си пое дъх. — Просто сплашване.

— За него определено не е.

Когато създанието нададе вой, Кал здраво стисна ръката ѝ и я задърпа между дърветата към черния кръг, където Свещеният камък стърчеше от размякнатата пръст.

— Признавам, че след всичко чуто досега очаквах да прилича на централния камък в Стоунхендж. — Куин се отдалечи от него и закрачи около камъка. — Но все пак в него има нещо удивително, като се вгледа човек. Формата му напомня за маса или олтар. Толкова е равен и гладък отгоре. — Задържа ръката си върху него. — Топъл е — добави тя. — Необичайно топъл за камък в гората през февруари.

Кал сложи ръката си до нейната.

— Понякога е студен. — Той прибра ножа обратно в калфа. — Няма повод за безпокойство, щом е топъл. Поне засега. — Повдигна ръкава и погледна белега на китката си. — Поне засега — повтори той. Без да мисли, премести ръката си върху нейната. — Стига да...

— Затопля се! Усещаш ли? Усещаш ли това?

Куин се раздвижи и понечи да сложи и другата си ръка върху камъка. Той скочи, както бе готов да скочи през онази стена от огън. Като обезумял. Сграбчи раменете ѝ, завъртя я и я притисна с гръб към камъка. После утоли внезапната, отчаяна жажда, впивайки устни в нейните.

За миг беше друг човек, тя също, и мигът бе изпълнен с мъка и отчаяние. Вкусът ѝ, кожата ѝ, ударите на сърцето ѝ.

После отново бе себе си и усещаше как устните ѝ се затоплят, както камъкът под ръцете им. Нейното тяло тръпнеше до неговото и нейните ръце го притискаха.

Искаше още, искаше да я повали върху каменната маса, да я закрие с тялото си и да се почувства обгърнат от нея.

„Не аз, смътно си помисли той, не изцяло аз.“ Това го накара да се отдръпне, да намери сили да се отдели от нея.

Въздухът затрепери за миг.

— Съжалявам — едва промълви той. — Не напълно, но...

— Изненадан си. — Гласът ѝ бе пресипнал. — Аз също. Безспорно беше неочаквано. Замая ме — прошепна тя. — Не че се сърдя за нещо. Не бяхме ние, а после бяхме. — Куин още веднъж си пое дъх. — Наречи ме мръсница, но и в двата момента ми хареса. — Гледайки го в очите, отново докосна камъка. — Искаш ли да опитаме още веднъж?

— Все пак съм мъж, така че да, по дяволите. Но не мисля, че би било разумно и особено безопасно. Освен това, не ми харесва някой или нещо да въздейства върху хормоните ми. Следващия път, когато те целуна, ще бъдем само ти и аз.

— Добре. Връзки — кимна тя. — По-склонна съм от всякога да приема теорията за връзките. Може да са кръвни, а може би от прераждания. Струва си да се проучи.

После се отдръпна от камъка и от него.

— Е, вече никакъв допир тук и сега. Да се залавяме с това, за което дойдохме.

— Добре ли си?

— Раздвижи кръвта ми, признавам. Но нищо лошо, нищо страшно. — Тя извади бутилката вода и този път отпи голяма глътка. — Желаех те, и в двата момента.

Сниши бутилката и срещна спокойния поглед на сивите му очи. Току-що бе наквасила гърлото си, а изведнъж то отново пресъхна.

— Зная. Не зная само дали това ще бъде проблем.

— Ще бъде. Но няма да ме е грижа.

Сърцето ѝ се преобърна.

— А... може би тук не е мястото за...

— Не е. — Кал направи крачка напред, но не я докосна. Въпреки това кожата ѝ пламна. — Ще има друго място.

— Добре. — Куин прочисти гърлото си. — На работа.

Тя направи още една обиколка, а Кал я гледаше. Беше я накарал да стане малко неспокойна. Нямаше нищо против. Всъщност смяташе го за точка в своя полза. Може би нещо го бе подтикнало да я целуне така, но знаеше, че то няма власт над него. Знаеше какво изпитва още от мига, в който бе слязла от колата си на алеята пред дома му.

Чиста и първична страст. Кейлъб Хокинс към Куин Блек.

— В онази нощ сте си устроили лагер тук. — Очевидно приела на доверие думите му, че няма опасност, Куин спокойно прекоси кръга. — Доколкото познавам и разбирам десетгодишните момчета, хапвали сте вредна храна, разменяли сте шеги и може би сте си разказвали истории за призраци.

— Донякъде. Освен това пихме бира, която Гейдж беше отмъкнал от баща си, и разглеждахме списания с голи снимки.

— Разбира се, макар че смятах тези занимания за по-присъщи на дванадесетгодишните.

— Бързо се развивахме. — Кал си заповяда да престане да мисли за нея и да се върне назад в миналото. — Запалихме огън. Радиото гърмеше. Беше приятна нощ, гореща, но не потискащо задушна. И беше нашата нощ. Мислехме си, че е и нашето място. Свещена земя.

— Както каза прабаба ти.

— Трябваше да има някакъв ритуал. — Изчака, докато тя се обърна към него. — Написахме думи, които съчинихме. Изрекохме клетва, точно в полунощ. Със скаутския ми нож срязяхме китките си. Заклехме се и смесихме кръвта си. За да станем кръвни братя. И тогава адът изригна.

— Какво стана?

— Не зная точно. Никой от нас не може да си спомни ясно. Стана нещо като експлозия. Светлината беше ослепителна и някаква сила ме тласна назад. Полетях във въздуха. Отекнаха писъци, не зная дали издавани от мен, Фокс, Гейдж или нещо друго. Пламъците се издигнаха право нагоре и сякаш всичко наоколо гореше, но не пострадахме. Нещо изскочи навън, нахлу в мен. Болка, помня болката. После се надигна някаква тъмна маса и с нея — ужасен студ. След миг всичко изчезна и останахме сами и уплашени върху изпепелената земя.

„Десетгодишен, помисли си тя. Все още дете.“

— Как се измъкнахте оттук?

— На сутринта се върнахме почти както бяхме дошли. С малки промени. Когато излязох на тази поляна, бях на девет години. Носех очила. Бях късоглед.

Веждите ѝ подскочиха.

— Беше?

— Два диоптъра на лявото око и два и половина на дясното. Върнах се на десет, с отлично зрение. Никой от тримата нямаше никакви белези, когато си тръгнахме, а Гейдж беше дошъл с ужасни рани. От онази нощ никой от нас не е боледувал. Ако получим контузия, минава от само себе си.

На лицето ѝ нямаше съмнение, само интерес и известно удивление. Изведнъж осъзна, че тя е единственият човек извън семейството му, който знае. Който вярва.

— Получили сте нещо като имунитет.

— Може да се нарече така.

— Усещаш ли болка?

— Да, по дяволите. Върнах се с идеално зрение, не рентгеново. И при заздравяване болката е убийствена, но за кратко. Виждам неща, които са се случили в миналото, както преди, на пътеката. Не през цялото време, не всеки път, но виждам минали събития.

— Ясновидство.

— Да, но за миналото. Видях случилото се тук на седми юли хиляда шестстотин петдесет и втора.

— Какво е станало тук, Кал?

— Демонът е бил прикован под камъка. И ние с Фокс и Гейдж освободихме проклетото копеле.

Куин пристъпи към него. Искеше да го докосне, да разсее тази тревога от лицето му, но се боеше.

— Дори и да сте го направили, нямате вина.

— Вината и отговорността не са много различни неща.

Прав бе, по дяволите. Тя сложи ръце на лицето му, дори когато потръпна. После леко докосна устните му със своите.

— Нормално е. Носиш отговорност, защото според мен си направил избора да я поемеш. Останал си тук, когато много други мъже биха заминали, ако не и избягали надалеч. Казвам ти, има начин

това нещо да бъде върнато обратно там, откъдето е дошло. И бих сторила всичко възможно да ти помогна за това. — Отвори раницата си. — Ще направя снимки, измервания, бележки и ще ти задам доста неудобни въпроси.

Беше го разтърсила. С докосване, с думи, с вярата си. Искеше да я притегли към себе си, да я прегърне, просто да я задържи в прегръдката си. „Нормално“, бе казала тя, и сега, докато я гледаше, Кал копнееше за блаженството на нормалния живот.

„Тук не е мястото“, напомни си той и се отдръпна назад.

— Имаш един час. Ще тръгнем обратно след час. Няма да замръкнем в гората.

— Нямам възражения.

„Този път“, помисли си тя и се зае с работата си.

[1] Герой от американски уестърни. — Б.ред. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Куин прекара доста време в обикаляне, водене на подробни записки, снимане с малкия дигитален фотоапарат и мърморене под носа си.

Кал не виждаше особена полза от всичко това, но щом тя бе така погълната, той седна под едно дърво до хъркащия Лъмп и я остави да работи на спокойствие.

Вече нямаше нито вой, нито усещане, че нещо се спотайва наблизо и ги дебне. Може би демонът си бе намерил друго занимание. А може би просто се бе отдалечил. Чакаше.

Е, би трябвало и той да прави същото. Нямаше нищо против да почака, особено при тази приятна гледка.

Интересно бе да наблюдава движенията ѝ. Пъргави, енергични в една минута, бавни и несигурни в следващата. Сякаш не можеше да реши как да подходи.

— Носили ли сте частици за анализ? — попита тя. — От самия камък? В научна лаборатория?

— Да. Остъргахме малко прах като тийнейджъри и я занесохме на учителя по геология в гимназията. Варовик. Обикновен варовик. И — продължи Кал, предвидил следващия ѝ въпрос — взехме друга проба няколко години по-късно, която Гейдж занесе в лаборатория в Ню Йорк. Същият резултат.

— Добре. Нещо против и аз да взема проба и да я изпратя в лаборатория, с която съм работила, за още едно потвърждение?

— Заповядай.

Посегна към ножа си, но тя вече изваждаше швейцарско джобно ножче. Би трябвало да се досети, че има нещо подобно. Все пак се усмихна.

Повечето жени, които познаваше, биха носили в джоба си червило, но не биха се сетили за ножче. Можеше да се обзаложи, че Куин е взела и двете.

Загледа се в ръцете ѝ, докато остъргваше прах от камъка в найлонов плик, който бе извадила от раницата си. Три пръстена блестяха върху палеца и още два пръстена на дясната ѝ ръка, отразявайки слънчевите лъчи при движение.

Отблясъците станаха по-ярки и заслепиха очите му.

Светлината се промени, стана нежна като в лятно утро, а въздухът се затопли и натежа от влажност. Листата напъпиха, разтвориха се и дърветата се покриха с гъста зеленина, която хвърляше шарена сянка върху земята и камъка.

Върху жената.

Косите ѝ бяха дълги и разпуснати, с цвят на пресен мед. Лицето ѝ бе скулесто, с леко дръпнати очи. Бе облечена с дълга сиво-синя рокля, с бяла престилка. Пристъпваше внимателно и все пак грациозно, въпреки напредналата си бременност. И носеше две ведра през поляната към малка постройка зад камъка.

Вървеше и пееше с ясен глас, ведър като лятното утро.

*„В зелената градина късно вечерта
положих аз снага върху килим от лайка,
видях тогава селски клоун да седи...“*

Кал я гледаше и слушаше, изпълнен с любов — толкова неудържима, толкова зряла, че сърцето му щеше да се пръсне.

Мъжът излезе през вратата на постройката и тази любов озари лицето му. Жената се спря, предизвикателно отметна глава назад и продължи да пее, докато той върнеше към нея.

*„... и в прегръдката си скромна девойка да държи.
Омайваше я с ласки, нежно ѝ мълвеше:
Целуни ме, хубавице, мила с мен бъди.“*

Тя вдигна глава и подаде устни. Мъжът ги докосна със своите и смехът му бликна като звезден дъжд. Взе ведрата от ръцете ѝ, сложи ги на земята и обви ръце около нея.

Нали съм ти казвал, че не бива да носиш дърва и вода? Имаш достатъчно тежък товар.

Ръцете му погалиха заобления ѝ корем и се спряха там, когато тя ги обхвана със своите.

Синовете ни са здрави и силни. Ще ти даря синове, любов моя, умни и смели като баща си. Любов моя, сърце мое.

След миг Кал видя как в издължените ѝ очи заблестяха сълзи.

Наистина ли трябва да се разделим?

Никога не ще се разделим истински. Не плачи.

Той попи с устни сълзите ѝ и Кал почувства пронизваща болка в сърцето.

Стига сълзи.

Не. Обещах да не плача. Тя се усмихна. Има още време. Нежни утра и дълги летни дни. Това не е смърт. Ще се закълнеш ли, че не е?

Не е смърт. Хайде. Аз ще нося водата.

Когато образите изчезнаха, Кал видя, че Куин е приклепнала пред него, и я чу да изрича името му припряно и многократно.

— Върна се. Сякаш беше другаде. Очите ти... Стават черни и... дълбоки, това е единствената дума, която ми хрумва, когато се пренасяш някъде другаде. Къде беше, Кал?

— Не беше ти.

— Добре. — Преди не се бе осмелила да го докосне, страхувайки се да не пренесе и себе си на това друго място или да не го изтръгне преди края на видението. Сега сложи ръка на коляното му. — Какво не бях аз?

— Онази, която целувах. Започнах, после се превърна в теб, но отначало... Господи! — Потърка слепоочията си длани. — Главоболие. Страшно главоболие.

— Наведи се назад, затвори очи.

— Ще... Ще отmine за минута. Както винаги. Ние не сме онези хора. Не става дума за прераждане. Не го чувствам така. Спорадично обсебване може би, което никак не ми харесва.

— Кой бяха?

— Откъде да зная, по дяволите? — Ушите му бучаха, докато почувства нужда да наведе глава между коленете си, за да прогони внезапното, силно гадене. — Бих ти нарисувал скица, ако можех да рисувам. Дай ми минута.

Куин се изправи, застана зад него и коленичейки, започна да разтрива врата и раменете му.

— Добре, добре. Съжалявам. Господи! Сякаш в главата ми се забива свредел, през слепоочията. Сега е по-добре. Не зная кои бяха. Не се обърнаха един към друг по име. Най-логичното ми предположение е за Джайлс Дент и Ан Хокинс. Очевидно са живели тук и тя е била в много, много напреднала бременност. Пееше — добави Кал и ѝ разказа какво е видял.

Куин продължи да разтрива раменете му, докато слушаше.

— Значи са знаели какво се задава и според това, което казваш, той я е изпратил някъде, преди да се случи. „Не е смърт“. Интересно, трябва да проучим въпроса. Но засега мисля, че не бива повече да оставаш тук. Аз също.

Кал седна на земята и шумно вдиша и издиша.

— Докато те нямаше, така да се каже, то се обади отново — отрони Куин.

— Боже мой!

Кал понечи да скочи на крака, но тя сграбчи ръката му.

— Отиде си. Да поседим тук, докато можем да стоим здраво на краката си. Чух го да ръмжи и се обърнах. Ти беше далеч и потиснах първоначалния си импулс да те разтърся, за да не бъда повлечена заедно с теб.

— Тогава и двамата щяхме да сме беззащитни — просъска той.

— И сега господин Отговорност се самообвинява, защото не го е предвидил и не се е преборил с магическите сили, за да остане тук, в настоящето, и да защити момичето.

Въпреки главоболието погледът му не трепна.

— Нещо такова.

— Оценявам това „нещо такова“, макар и да ме дразни. Имам удобно ножче, което макар и да не отговаря на военните стандарти, има хубав тирбушон и клещи — все неща, които не знаеш кога ще ти потрябват.

— На духовита ли се правиш?

— Просто бърборя, за да се успокоя, и почти успях. Всъщност то просто крачеше заплашително. „Ще те изям, малката, заедно с голямото ти мързеливо куче“. Шумолеше, ръмжеше, виеше. Но не се показа. После спря и ти се върна.

— Колко време?

— Не зная. Мисля, че около две минути, макар и да ми се стори по-дълго. Няма значение колко, готова съм да тръгваме. Дано можеш да вървиш, Кал, защото колкото и да съм силна и издръжлива, няма да те нося на гръб.

— Мога да ходя.

— Добре, тогава да се махаме оттук, и щом се върнем при цивилизацията, Хокинс, ще ме почерпиш едно голямо питие.

Събраха багажа си. Кал подсвирна, за да събуди Лъмп. Когато поеха по пътеката обратно, се запита защо не ѝ бе казал за зеления камък на червени петна — трите парчета, които той, Фокс и Гейдж пазеха. Трите парчета, за които сега знаеше, че са части от камъка на амулет, носен от Джайлс Дент по времето, когато е живял до Свещения камък.

Докато Кал и Куин вървяха през Хокинс Ууд, Лейла се разхождаше безцелно из града. Странно бе просто да върви, накъдето я отведаат краката ѝ. През годините си в Ню Йорк винаги бе имала ясна посока, конкретна задача или няколко задачи, които да изпълни за определено време.

Сега имаше на разположение цяла сутрин, а не бе свършила друго, освен да прочете няколко откъса от странните книги, които Куин ѝ бе оставила. Можеше да остане там, в хубавата си стая, „защитената зона“, както я бе нарекла Куин.

Но бе почувствала нужда да се откъсне от книгите. Поне трябваше да даде възможност на камериерката да приведе стаята в ред и на себе си — да разгледа града, към който бе така притеглена.

Нямаше желание да влиза в магазини, макар и да ѝ се струваше, че преценката на Куин е добра. Можеше да попадне на доста интересни находки.

Но дори разглеждането на витрините я накара да се почувства виновна, че бе оставила персонала на бутика без надзор. Че бе заминала така внезапно, с кратко обаждане по пътя, за да уведоми собственика, че спешно трябва да уреди личен въпрос и ще отсъства през следващите няколко дни.

„Личен въпрос“ бе задоволително обяснение, реши тя.

Но бе напълно възможно да я уволнят заради това. Все пак, макар и да го знаеше, не можеше да се върне обратно, да продължи живота си, да забрави за случилото се.

Щеше да си намери друга работа, ако се наложеше. Все щеше да намери. Имаше малко спестявания, можеше да поживее от тях известно време. Ако шефът не бе склонен на компромис, нямаше и да иска да запази глупавата си работа.

О, господи, вече се виждаше безработна.

„Не мисли за това, заповяда си Лейла. Не мисли за това точно сега.“

Престана да мисли и не се подвоуми, когато краката ѝ решиха да продължат и след магазините. Нямаше представа защо им хрумна да спрат пред сградата, на която в каменната плоча над входа бе издълбан надпис „Библиотека“, но на лъскавата табела пишеше „Общински център Хокинс Холоу“.

„Нищо обезпокоително“, каза си тя. Но когато по гърба ѝ пробягна тръпка, заповяда на краката си да продължат.

Поколеба се дали да влезе в музея, но не прояви интерес. Можеше да премине на отсрещната страна, където имаше салон за красота, и да убие малко време с маникюр. Но просто не я бе грижа за състоянието на ноктите ѝ.

Уморена и сърдита на себе си, едва не направи кръгом и не тръгна обратно. Но надписът на табелата, която привлече погледа ѝ, този път я накара да се приближи.

„Фокс О’Дел, адвокат“

Поне един човек, когото познаваше, макар и слабо. Симпатичният адвокат със състрадателен поглед. Може би бе зает с клиент или не бе в кантората си, но все едно, щеше да влезе, за разнообразие, вместо да се шляе и самосъжاليا.

Влезе в красивата, уютна приемна. Жената зад разкошното старо бюро ѝ се усмихна приветливо.

— Добро утро... всъщност добър ден. С какво мога да ви помогна?

— Всъщност... — „Какво, запита се Лейла, какво правя тук?“ — Надявах се да поговоря с господин О’Дел, ако е свободен.

— В момента има клиентка, но едва ли ще разговарят дълго. Ако желаете...

От кабинета излезе жена с тесни дънки, прилепнал розов пуловер и буйни огненочервени коси, чаткайки с високите токчета на ботушите си и обличайки късо кожено яке.

— Искам да го одереш, Фокс, чуваш ли? Отдадох на онзи кучи син най-хубавите две години и три месеца от живота си и искам да остане гол като пушка.

— Ще направя каквото мога, Шели.

— Как можа да ми причини това?

Жената захленчи и се отпусна в ръцете на Фокс.

Той също бе с дънки и риза на тънки райета. На лицето му личеше примирение, когато хвърли поглед към Лейла.

— Спокойно, спокойно — каза той, потупвайки ридаещата Шели по гърба. — Спокойно.

— Току-що му бях купила нови гуми за пикапа! Ще ги разрежа всичките.

— Недей. — Фокс я задържа здраво, когато, обляна в сълзи, Шели понечи да се отскубне. — Не искам да правиш това. Не се доближавай до пикапа му и засега, скъпа, стой далеч от него. И от Сами.

— Онази долна разгонена кучка...

— Да. Остави всичко на мен. Връщай се на работа, аз поемам нещата. Нали затова ме нае?

— Разбира се. Но се постарай да го одереш, Фокс. Накарай онова копеле да си блъска главата в стената.

— Веднага започвам — увери я той, докато я придружаваше до вратата. — Ти само стой настрана, това се иска от теб. Ще се обадя. — След като затвори вратата, опря гръб на нея и въздъхна. — О, боже!...

— Трябваше да я отпратиш — отбеляза Алис.

— Не мога да отпратя първото момиче, с което съм ходил, когато подава молба за развод. Противоречи на божиите и човешките закони. Здравей, Лейла, адвокат ли ти трябва?

— Не, надявам се. — Беше по-привлекателен, отколкото си го спомняше, което само издаваше в какво състояние е била вечерта.

Освен това нямаше вид на адвокат. — Не се обиждай.

— Няма за какво. Лейла... Дарнел, нали?

— Да.

— Лейла Дарнел, Алис Хоубейкър. Госпожо Х., имам ли малко свободно време?

— Имаш.

— Заповядай, Лейла. — Покани я с жест. — Обикновено не правим циркове толкова рано сутрин, но старата ми приятелка Шели влязла в офиса зад гостилницата, за да види близначката си Сами, и заварила съпруга си Блок да държи парите от бакшиша на Сами.

— Подава молба за развод, защото съпругът ѝ е държал бакшиша на сестра ѝ?

— Банкнотите са били в сутиена ѝ „Викториас Сикрет“.

— Аха.

— Това не е поверителна информация, защото Шели подгонила и двамата с парцал в ръка по главната улица, като Сами била по въпросния сутиен чудо. Искаш ли кока-кола?

— Не, не мисля, че имам нужда от нещо ободряващо.

Тъй като тя крачеше напред-назад из стаята, Фокс не ѝ предложи стол и самият той стоеше облегал на ръба на бюрото си.

— Неспокойна нощ?

— Не, точно обратното. Просто не мога да си обясня какво правя тук. Не разбирам нищо от това, което става, особено своето участие. Преди два часа си казах, че трябва да събера багажа си и да се върна в Ню Йорк като разумен човек. Но не го направих. — Обърна се към него. — Просто не можах, което също не разбирам.

— Ти си там, където трябва да бъдеш. Това е най-простото обяснение.

— Страхуваш ли се?

— През голяма част от времето.

— Аз не помня да съм се страхувала от нещо. Може би нямаше да съм толкова нервна, ако имаше с какво да се занимавам. Някаква работа, някаква задача.

— Слушай, трябва да отида при клиентка на няколко километра от града, за да ѝ занеса някои документи.

— О, извинявай. Само ти досаждам.

— Не, когато започна да мисля, че една красива жена ми досажда, обади се на близките ми да дойдат до смъртното ми легло, за да се сбогуват с мен. Щях да ти предложа да ме придружиш, което все пак е занимание. И да си пийнем чай от лайка с малко вкиснат лимонов сок у госпожа Олдинджър, което е задача. Тя обича компания и това е истинската причина да ме помоли да впиша петнадесета добавка в завещанието ѝ.

Продължаваше да говори, защото знаеше, че това е начинът да успокои човек, който изглежда сякаш всеки момент ще се пръсне от напрежение.

— Междувременно може да се отбия и при друг клиент, който е почти на път, и да му спестя идването до ада. Предполагам, че Кал и Куин ще се върнат, докато свършим това. Ще наминем да видим какво става.

— Можеш ли да бъдеш извън кантората толкова време?

— Не се безпокой. — Той взе палтото и куфарчето си. — Госпожа Х. ще ми позвъни, ако някой има нужда от мен там. Ако нямаш по-добро занимание, ще ѝ кажа да разпечата файловете, които ми трябват, и тръгваме.

„По-добре от мрачни размисли“, реши Лейла. Струваше ѝ се странно, адвокат, дори от малък град, да кара стар пикап „Додж“ с въргалящи се опаковки от шоколадови десертчета вътре.

— Какво ще правиш при втория клиент?

— Чарли Дийн ли? Чарли пострадал при пътнотранспортно произшествие, докато се прибирал с колата си от работа. Застрахователната компания се опитва да избегне покриването на част от медицинските разходи. Няма да стане.

— Разводи, завещания, телесни повреди... Не си се специализирал в една област.

— Правото, винаги и по всяко време — отвърна той с усмивка, която бе едновременно чаровна и лукава. — Е, освен данъчно право, което избягвам, когато мога. Оставям го на сестра си. Тя се занимава с данъчни и фирмени дела.

— Но нямате обща кантора.

— Трудно би било. Сейдж замина за Сиатъл и стана обратна.

— Моля?

— Извинявай. — Фокс натисна газта, когато излязоха от града. — Семейна шега. Имах предвид, че сестра ми е лесбийка и живее в Сиатъл. Активистка е и с... хм, с партньорката ѝ имат кантора, наречена „Жени за жени“. Сериозно — добави той, когато Лейла не каза нищо. — Специализират се в данъчно и фирмено право за хора като тях.

— Семейството ти не одобрява?

— Шегуваш ли се? Родителите ми го приеха без проблем. Когато Сейдж и Пола се... ожениха, по-точно заявиха официално съжителството си, всички отидохме там и си устроихме щуро празненство. Щастлива е и това е важното. По-различният начин на живот според родителите ми е просто въпрос на избор. Като заговорихме за семейство, ето там е къщата на малкото ми братче.

Лейла видя дървена постройка, почти скрита сред дърветата, с табела на завоя, на която се четеше: „Керамика Хокинс Крийк“.

— Брат ти е майстор на керамика?

— Да, доста добър. Майка ми също, когато е в настроение. Искаш ли да се отбием?

— О, аз...

— По-добре не — реши той. — Ридж ще се разбъбри, а госпожа Х. вече се е обадила на госпожа Олдинджър да ни очаква. Друг път.

— Добре. — Разговор, помисли си тя. Най-обикновен разговор. Донякъде ѝ помагаше да запази малко здрав разум. — Значи имаш брат и сестра.

— Две сестри. Малката е собственичка на вегетариански ресторант в града. Добър е за този тип заведение. От четирима ни аз най-много се отклоних от осеяния с цветя път, прокаран от свободомислещите ни родители. Все пак ме обичат. Толкова за мен. Нещо за теб?

— Е... нямам интересни роднини като твоите, но мисля, че майка ми пази няколко стари албума на Джоан Бейз.

— Отново странно и съдбоносно пресичане на пътища.

Тя понечи да се засмее, но затаи дъх в захлас, когато съзря елените.

— Виж! О, погледни. Великолепни са, просто си пасат край гората.

За да ѝ достави удоволствието да ги погледа по-отблизо, Фокс отби встрани от пътя.

— Сигурно си свикнал да виждаш елени — каза Лейла.

— Това не означава, че не ги забелязвам. Когато бях малък, трябваше да гоним цели стада от фермата.

— Отраснал си във ферма.

В гласа ѝ прозвуча тъгата на градски човек, който с умиление си представя красиви елени, сладки зайчета и весели пиленца, а не оране, плевене и прибиране на реколта.

— Малка семейна ферма. Отглеждахме зеленчуци, пилета, кози, пчели. Продавахме част от продукцията, някои от творенията на майка ми и мебели, изработени от баща ми.

— Все още ли я държат?

— Да.

— Моите родители имаха малък магазин за дрехи, когато бях дете. Продадоха го преди близо петнадесет години. Винаги съм мечтала... О, господи, боже мой!

Изви се към него и сграбчи ръката му.

Вълкът изскочи от гората и се хвърли на гърба на млад елен. Жертвата се гърчеше, пищеше — пронизителните викове на страх и болка отекваха в съзнанието ѝ — и кръвта му изтичаше, а събратята му спокойно продължаваха да пасат.

— Не са истински.

Гласът на Фокс прозвуча като далечно металическо ехо. Пред ужасения ѝ поглед вълкът повали елена и го разкъса.

— Не са истински — повтори той. Сложи ръце на раменете ѝ и Лейла почувства как нещо в нея щракна. Нещо я тласна към него и я отдалечи от потресаваща гледка край гората. — Погледни право натам — заговори Фокс. — Погледни и проумей, че не е реално.

Кръвта бе толкова червена, толкова прясна. Грозни пръски обагриха зимната трева на тясната ливада.

— Не е реално.

— Не е достатъчно да го изречеш. Повярвай. То лъже, Лейла. Живее в лъжи. Не е реално.

Лейла вдиша и издиша.

— Не е реално. Лъжа е. Долна лъжа. Малка, жестока лъжа. Не е реално.

Ливадата бе пуста, зимните треви стърчаха сухи и неопетнени.

— Постоянно ли живееш с това? — Лейла рязко се завъртя на седалката си и впери поглед в него. — Как издържаш?

— Също както знаех, че онова е измамно видение, зная, че някой ден, по един или друг начин ще го надвием.

Гърлото ѝ бе пресъхнало и пареше.

— Ти направи нещо с мен. Когато сложи ръце на раменете ми, докато ми говореше, направи нещо.

— Не — отрече Фокс без колебание. Беше го направил за нея. — Просто ти помогнах да осъзнаеш, че не е реално. Отиваме при госпожа Олдинджър. Един чай от лайка ще ти се отрази добре.

— Дали ще ѝ се намира и малко уиски?

— Не бих се изненадал.

Куин вече виждаше къщата на Кал между дърветата, когато на телефона ѝ прозвуча сигнал за текстово съобщение.

— По дяволите, защо просто не ми се обадят?

— Може би са опитвали. Има много кътчета в гората, където обхватът се губи.

— Нищо изненадващо.

Отвори съобщението и се усмихна, когато разпозна телеграфния стил на Сибил.

„Заета, но заинтригувана. Повече, когато мога. След 7-мица-две. Ще се чуем. Пази се. Сериозно.“

С.

— Добре. — Куин прибра телефона, взела решението, над което бе умувала през целия път обратно. — Мисля да се обадим на Фокс и Лейла, след като ме почерпиш онова голямо питие пред запалена камина.

— Нямам нищо против.

— Като уважавана личност в този град, предполагам, че ти си човекът, към когото трябва да се обърна, ако искам да наема хубава,

удобна и достатъчно просторна къща за следващите, да кажем, шест месеца.

— И кой ще бъде наемателят?

— Наемателки. Аз, неотразимата ми приятелка Сибил, която ще придумам да ми сътрудничи, и вероятно Лейла, с която предполагам, че ще трябва да бъде доста по-убедителна. Но умея да намирам подход.

— Какво стана с плановете ти да останеш седмица за първоначално проучване и да дойдеш отново през април?

— Плановете се променят — нехайно отвърна тя и му се усмихна, стъпвайки на чакълената алея. — Не се ли радваш, когато това се случи?

— Не особено.

Той се изкачи с нея до площадката, отвори вратата и й стори път да влезе пред него в тихата му къща.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Къщата, в която Кал бе отраснал, според него бе в постоянно състояние на еволюция. На всеки няколко години майка му решаваше, че се нуждае от „освежаване“, което означаваше пребоядисване, или както се изразяваше тя, „цветово обновление“.

Имаше бърсане, търкане, лъскане и други разнообразни дейности, от които той намираще начини да се измъкне.

Естествено, новата боя изискваше нови тапицерии, щори и пердета, и, разбира се, нови чаршафи, когато стигнат до спалните. Което неизменно водеше до „нова подредба“.

Безброй пъти бе размествал мебелите, за да осъществява идеите, които хрумваха на майка му.

Баща му често казваше, че когато Франи най-сетне успее да приведе къщата в желания вид, идва време отново да обърне всичко наопаки.

Някога Кал бе мислил, че майка му размества, боядисва, шие, подрежда и преподрежда просто от скука. Въпреки че участваше като доброволка в няколко комитета и поддържаше членство в безброй организации, никога не бе работила извън дома си. Имаше период в края на тийнейджърските и началото на двадесетте си години, когато бе гледал на нея (със съжаление) като на непълноценна, полуотчаяна домакиня.

Веднъж, след като бе успял да опознае светските нрави през двата си семестъра в колеж, в разговор насаме сподели, че разбира нейната неудовлетвореност. Майка му се смя така истерично, че трябваше да остави дамаската и конците и да изтрие сълзите от очите си.

— Скъпи — каза тя, — в цялото ми тяло няма и една неудовлетворена костичка. Обичам цветовете, материите, ароматите и много други неща. Използвам тази къща като свое ателие, научен проект, лаборатория и изложба. Аз съм режисьор, дизайнер, художник на декорите и звездата на шоуто. За какво ми е да търся работа и да

гоня кариера, като нямаме нужда от пари... и за какво ми е някой да ми казва какво да правя и кога?

Даде му знак с пръст да се приближи и докосна бузата му.

— Толкова си мил, Кейлъб. Един ден ще разбереш, че не всеки иска това, което му диктува обществото, каквито и възгледи да са на мода. Смятам се за късметлийка, дори привилегирована, защото можех да направя избора да си стоя у дома и да се грижа за децата си. Късметлийка съм, че съпругът ми е човек, който няма нищо против да използвам таланта, който безспорно имам, за да създавам безпорядък в дома му, и накъдето се обърне, да вижда парчета плат и проби от бои. Щастлива съм. И трогната от тревогата ти, че може би не съм.

Скоро бе проумял, че това е самата истина. Франи се занимаваше с неща, които ѝ доставят удоволствие, и бе добра в тях. Бе проумял и че всъщност тя е тази, която властва в къщата. Баща му носеше парите, но майка му управляваше семейния бюджет. Баща му ръководеше бизнеса, а майка му — дома.

И живееха точно така, както им харесва.

Затова не си направи труда да ѝ каже да не се престарава с вечерята в неделя... и не възрази, когато поканата ѝ бе отправена и към Куин, Лейла и Фокс. Тя живееше, за да се суети, и обичаше да приготвя специални ястия за гости, дори за хора, които не познава.

Фокс бе предложил да мине през града и да вземе жените, и Кал отиде по-рано в дома на родителите си. Струваше му се разумно да ги подготви, да им даде някои основни насоки как да се държат с жена, която възнамерява да напише книга за Холоу, а това означаваше и за хората в града, сред които са и те.

Франи стоеше до печката и проверяваше температурата на свинското печено. Очевидно доволна, тръгна към плота, за да донареди корите за специалното си предястие.

— Е, мамо — заговори Кал, отваряйки хладилника.

— Ще сервирам вино с вечерята, така че не търси бира.

Леко подрастен, той затръшна вратата на хладилника.

— Добре. Просто исках да спомена, че не бива да забравяш, че Куин ще пише книга.

— Някога да съм забравяла?

— Не. — Тази жена не забравяше нищо, което понякога бе малко смущаващо. — Искам да кажа, че трябва да внимаваме, защото нещо,

което кажем, може да се появи в книгата.

— Хм! — Франи направи плънка от пеперони и проволоне. — Нима очакваш с баща ти да кажем или направим нещо по време на ордьоврите, от което да се срамуваш? Или може би да изчакаме до десерта. Който впрочем е ябълков пай.

— Не... Приготвила си ябълков пай?

Тя хвърли поглед към него и се усмихна с разбиране.

— Все още е любимият ти, нали, скъпи?

— Да, но може би този път не се е получил както трябва. Не е зле да опитам едно парче, преди да дойдат гостите. Ще ти спестя неудобството, ако паят не струва.

— Този номер не минаваше и когато беше дванадесетгодишен.

— Зная, но ти не преставаше да ми натякваш, че ако не успея веднъж, трябва да опитам пак.

— Правилно, момчето ми. Е, защо толкова се тревожиш, че онова момиче, с което чух, че са те видели няколко пъти, ще дойде на вечеря?

— Не е така. — Не бе сигурен за истинската причина. — Безпокои ме поводът за идването ѝ в града. Не бива да го забравяме, това е.

— Аз никога не забравям. Как бих могла? Трябва да живеем живота си, да белим картофи, да прибираме пощата, да кихаме, да си купуваме нови обувки, въпреки онова, което се случва, или може би именно заради него. — В гласа ѝ имаше нотка на гняв, зад който прозираше тъга. — А да живеем, означава и да каним гости за вечеря в неделя.

— Иска ми се нещата да бяха различни.

— Зная, но не са. — Тя продължи да нарежда кори, но вдигна поглед. — Кал, миличък, ти правиш всичко възможно. Понякога ми се иска да не правеше толкова много. Но... Кажи ми, харесваш ли това момиче? Куин Блек?

— Да.

Би искал отново да вкуси онази сочна горна устна. Но трябваше да забрави за това сега, защото знаеше, че майка му безпогрешно чете мислите на децата си.

— Тогава се надявам да предложа на нея и останалите една приятна вечер и превъзходно ястие. Кал, ако не желаше тя да дойде

тук и да разговаря с мен и баща ти, не би я допуснал да прекрачи прага. Колкото и да съм силна, не мога да те избутам и да ѝ отворя вратата.

Той я погледна. Понякога се изненадваше, че тази хубава жена, с късо подстригани коси, изрусени на кичури, стройно тяло и изобретателен ум го е родила и отгледала до пълнолетие. Поглеждаше я и му се струваше крехка, нежна, а след миг си спомняше колко силна и страховита може да бъде.

— Няма да допусна нещо да те нарани.

— И аз ти обещавам същото, с двойна сила. Сега се разкарай от кухнята ми. Трябва да довърша предястието.

Би предложил да ѝ помогне, но щеше да си спечели само снизходителен поглед. Не че не приемаше помощ. Баща му получаваше не само разрешение, а и насърчение да пече на грила. И всеки желаещ бе добре дошъл да се изявява с кулинарните си способности от време на време.

Но при приготвяне на вечеря за голяма компания кухнята трябваше да бъде нейно владение.

Кал мина през трапезарията, където, разбира се, масата вече бе подредена. Извадените празнични съдове издаваха, че няма да бъде скромно приятелско събиране. Старателно сгънати платнени салфетки, чаени свещи в кобалтови формички, в купа с украса от зимни плодове.

Дори в най-страшни времена, дори през Седемте, той идваше тук и виждаше свежи цветя, старателно аранжирани, безупречно чисти мебели и интересни малки сапунчета в тоалетната на долния етаж.

Нищо не можеше да попречи на Франи Хокинс да бъде на ниво.

Може би, помисли си Кал, докато влизаше в хола, това бе една от причините — най-важната — самият той все още да се държи. Защото каквото и да се случеше, майка му щеше да запази чувството си за ред и здравия си разум.

Както и баща му. Те му бяха дали тези непоклатими устои, които дори демон от ада не можеше да разруши.

Тръгна към стълбите за горния етаж да потърси баща си, който навярно бе в домашния си кабинет. Но когато погледна навън, видя пикапа на Фокс.

Спря се и проследи с поглед Куин, която слезе първа, с букет от цветарски магазин в зелен целофан. Лейла я последва с нещо, което

приличаше на бутилка вино, опакована като подарък. Майка му щеше да хареса и двете. Самата тя държеше в безупречно подредената си работилница внимателно подбрани подаръци за спешни случаи, разноцветни опаковки и множество ленти и панделки.

Когато Кал отвори вратата, Куин направо влезе.

— Здравей. Харесва ми тази къща и дворът! Личи си откъде си наследил усета си за оформление на градина. Страхотно място. Лейла, виж тези стени. Като на италианска вила.

— Последното им превъплъщение — отбеляза Кал.

— Изглежда уютен дом, обзаведен с много стил. Можеш да подремнеш, свит на кълбо на този диван, но може би, след като разгледаш някое списание за интериор.

— Благодаря. — Франи излезе да ги посрещне. — Страхотен комплимент. Кал, би ли взел палтата им? Аз съм Франи Хокинс.

— Толкова се радвам да се запозная с вас. Аз съм Куин. Благодаря за любезната покана. Дано харесвате смесени букети. Винаги ми е трудно да се спра само на един вид.

— Прекрасни са, благодаря.

Франи прие цветята и се усмихна на Лейла в очакване.

— Аз съм Лейла Дарнел. Благодаря, че ни поканихте в дома си. Надявам се, че виното е подходящо.

— Сигурно. — Франи надникна в пакета. — Любимото каберне на Джим. Умни момичета сте. Кал, отиди да кажеш на баща си, че гостите пристигнаха. Здравей, Фокс.

— И аз ти нося нещичко. — Гостът обви ръце около нея, галантно я наведе назад и я целуна по двете бузи. — Какво готвиш, скъпа?

Както в детството им, Франи разроши косите му.

— Скоро ще разбереш. Куин и Лейла, заповядайте, настанете се удобно. Фокс, ти ще дойдеш с мен. Искам да натопя тези цветя.

— Можем ли да помогнем с нещо?

— Няма нужда.

Когато Кал слезе с баща си, Фокс се бе вживял в ролята на самоуверен френски келнер, поднасяйки предястието. Жените се смееха, свещите бяха запалени, а майка му донесе най-красивата кристална ваза на баба си, в която цветята на Куин засияха като разноцветна феерия.

Понякога, помисли си Кал, светът изглеждаше съвършен.

По средата на вечерята и непринудения разговор Куин остави вилицата си и поклати глава.

— Госпожо Хокинс, това е най-вкусното печено, което съм яла, и не мога да не попитам къде сте се учили? Да не би да сте работили като майстор готвач в луксозен ресторант или просто днес сте надминали себе си?

— Посещавах курс известно време.

— Франи е посещавала курсове по какво ли не — изтъкна Джим. — Но притежава вроден талант за готвене, градинарство и вътрешен дизайн. Всичко тук е нейно дело. Боядисването, шиенето на пердетата... извинявай, оформлението на прозорците — поправи се той с намигване към съпругата си.

— Вие сте създали тези сложни цветови съчетания? Сама?

— Доставя ми удоволствие.

— Намери този стар бюфет на битпазара преди години и ме накара да го домъкна у дома. — Джим посочи към лъскава махагонова витрина. — Няколко седмици по-късно поиска да го сложа тук. Помислих, че е похарчила цяло състояние за някаква антика.

— Марта Стюърт^[1] ряпа да яде. Приемете го като комплимент.

— Благодаря.

— Тези неща никак не ми се удават. Не мога дори да лакирам ноктите си сама. А ти? — обърна се Куин към Лейла.

— Не мога да шия, но обичам да боядисвам. Стени. Лепила съм и тапети, получи се доста добре.

— Единственото нещо, което съм успяла да залепя за стената, е бившият ми годеник.

— Била си сгодена? — попита Франи.

— Така мислех. Но се оказа, че представите ни за това състояние са доста различни.

— Трудно е да съчетаваш кариера и личен живот.

— О, не зная. Много хора се опитват, с различна степен на успех. Мисля, че просто трябва да срещнеш подходящия човек. Номерът, може би първият от многото, е да го откриеш. Нали и с вас е било така? Намерили сте се.

— От пръв поглед разбрах, че Франи е жената за мен. — Джим ласкаво се усмихна на съпругата си над масата. — Е, тя беше малко по-късогледа.

— Малко по-практична — поправи го Франи, — като се има предвид, че тогава бяхме на осем и на десет. Освен това ми харесваше да те карам да тичаш след мен. — Франи отново погледна Куин. — Да, права си. Двама души трябва да се намерят, да видят един в друг нещо, което да ги накара да поемат риска и да повярват, че могат заедно да се справят с живота.

— Но понякога човек си въобразява, че е открил това нещо — отбеляза Куин, — а се оказва просто... самозаблуда.

Куин наистина умееше да постига своето със сладки приказки. Франи Хокинс не бе лесна мишена, но тя успя да я убеди да приеме помощ от нея за сервирането на десерта и кафето.

— Обичам кухните. Като готвачка съм пълна трагедия, но обичам уредите, джаджите и всички лъскави повърхности.

— Работещо момиче като теб трябва да хапва добре.

— Всъщност през повечето време се храня навън или си поръчвам готова храна. Преди около две години реших да направя промяна в начина си на живот, най-вече на хранене. Започнах да ям здравословни храни, вместо първата ми грижа да е да се натъпча бързо с нещо пакетирано. Напоследък се научих да правя доста добри салати. Това е начало. О, господи, господи, ябълков пай! Ще трябва да се потя двойно повече във фитнес клуба като наказание за голямото парче, което ще поискам.

С очевидно задоволство, Франи дяволито се усмихна.

— Както е модерно, с глазура от ванилов сладолед?

— Да, но само за да покажа безупречните си маниери. — Куин се поколеба за миг, ала събра смелост. — Ще ви задам няколко въпроса, но ако ви причинявам неудобство, докато се радвам на гостоприемството ви, просто ми кажете. Трудно ли е да поддържате нормален живот, да запазите семейството си, себе си и дома си, като знаете каква заплаха е надвиснала?

— Много трудно. — Франи се залови с парчетата пай, докато чакаше кафето да заври. — Но няма друг начин. Искях Кал да замине

някъде и ако го бе направил, щях да убедя Джим да напуснем града. Мога да постъпя така, мога да избягам от всичко. Но Кал не може. И толкова се гордея с него за това, че държи да остане тук, не се предава.

— Ще ми кажете ли какво стана, когато той се прибра у дома онази сутрин, на десетия си рожден ден?

— Бях навън.

Франи застана до прозореца с изглед към задния двор. Виждаше всичко, всяка подробност. Зелената трева, синьото небе. Хортензиите ѝ бяха надигнали глави и започваха да разцъфват, а рапиците стърчаха високо с екзотично сините си цветове.

Подрязваше розите си и отстраняваше прецъфтели жълтички. Чуваше отчетливото „кръц-кръц“ на градинските си ножици и бръмченето на косачката на съседите, които тогава бяха семейство Питърсън, Джак и Лойс. Помнеше, че се бе замислила за Кал и тържеството за рождения му ден. Блатът за тортата му се печеше във фурната.

Торта с два пласта шоколадов крем, спомни си тя. Бе решила да оформи бялата глазура като ледената планета от „Междузвездни войни“. Кал от години обожаваше филмите от поредицата. Бе купила малки фигурки на главните герои, които щеше да подреди върху нея, и десетте свещички вече бяха извадени в кухнята.

Чу го — или по-скоро го усети — вероятно и двете, но изведнъж вдигна поглед и го видя да се задава с бясна скорост с колелото си, блед, мръсен и плувнал в пот. Първо помисли, че е станала злополука. Скочи на крака и докато тичаше към него, забеляза, че синът ѝ е без очилата си.

— От една страна, бях готова да му чета конско. Но сърцето ми се сви, когато той слезе от колелото и побягна към мен. Щом стигна, здравата се вкопчи в мен. Трепереше, мъничкият ми, трепереше като лист. Коленичих и го побутнах назад, за да проверя дали има кръв или счупени кости.

Какво има, какво се е случило, пострада ли? Бе изрекла всичко това на един дъх, като порой. *В гората*, бе казал той. *Мамо, мамо! В гората.*

— Отново се обади онова гласче. Помислих си: „Каква работа си имал в гората, Кейлъб Хокинс?“. Бързо си призна всичко, как с Фокс и Гейдж са планирали това приключение, какво са направили и къде са

отишли. И онази част от мен започна хладнокръвно да мисли за наказание, съответстващо на престъплението, въпреки ужаса и облекчението, огромното облекчение, което изпитах, докато прегръщах своето мръсно и потно момче. После ми разказа останалото.

— Повярвахте ли му?

— Не исках. Опитах се да си внуша, че просто е сънувал кошмар, който напълно заслужава, след като се е натъкнал със сладки и други боклуци. Дори, че някой ги подгонил в гората. Но когато погледнах лицето му, не можах да повярвам в това. Не можах да повярвам, че е нещо толкова лесно поправимо. И разбира се, забелязах промяната с очите му. Загледа се в една пчела, която летеше над рапиците в другия край на двора. Под нечистотията и потта нямаше и драскотина. Деветгодишното хлапе, което бях изпратила предния ден, имаше ожулени колене и синини по краката. Онова, което се върна — само тънък белег от зараснала рана на китката, който преди не беше там.

— Въпреки това много възрастни, дори майки, не биха повярвали на дете, което се прибира у дома с подобна история.

— Не мога да кажа, че Кал никога не ме е лъгал, защото очевидно го е правил. Предния ден ме бе излъгал. Но знаех, че в този момент казва истината, цялата истина, която знае.

— Какво направихте?

— Влязох с него вътре, казах му да се измие и преоблече. Обадих се на баща му, повиках сестрите му. Загорих блата, напълно забравила за тортата. Можех да подпаля къщата, ако Кал не бе усетил мирис на изгоряло. Така и не получи своята ледена планета с десет свещички. Глупаво, а?

— Не, госпожо, никак — прочувствено каза Куин, когато Франи я погледна.

— От този ден нататък не беше съвсем дете — въздъхна Франи. — Отидохме право при семейство О'Дел, защото Фокс и Гейдж вече бяха там. Проведохме нещо, което би могло да се нарече първо заседание на кризисния щаб.

— Какво...

— Трябва да занесем десерта и кафето. Умееш ли да носиш табла?

Разбрала, че темата е приключена, Куин се приближи.

— Разбира се. Изглежда страхотно, госпожо Хокинс.

Раздвоена между чувство за вина и сълзи на радост, докато хапваше пая, Куин насочи чара си към Джим Хокинс. Знаеше, че Кал съзнателно я избягва, откакто се бяха върнали от разходката си до Свещения камък.

— Господин Хокинс, вие сте прекарали целия си живот в Холоу.

— Роден съм и съм отраснал тук. Родът Хокинс е тук, откакто градът е представлявал няколко каменни къщи.

— Запознах се с баба ви, която знае цялата му история.

— Никой не знае повече от нея.

— Хората казват, че сте в течение за всичко, свързано с имоти, бизнес и местна политика.

— Мисля, че да.

— Тогава може би ще ми дадете насока. — Куин погледна крадешком към Кал и продължи да се усмихва на баща му. — Търся къща под наем, нещо в града или наблизко. Не държа на лукс, но бих искала да е просторна. Скоро ще пристигне една приятелка, а и почти убедих Лейла да остане за известно време. Мисля, че ще бъде по-удобно и изгодно за трите ни да наемем къща, отколкото да живеем в хотела.

— За колко време ви е нужна?

— Шест месеца. — Забеляза как нещо проблесна на лицето му, както и смръщените вежди на Кал. — Ще остана до юли, господин Хокинс, и се надявам да намеря къща, която може да приюти три жени. Евентуално три — добави тя с поглед към Лейла.

— Предполагам, че си обмислила това.

— Да. Ще напиша тази книга и едно от нещата, на които ще наблегна, е фактът, че градът оцелява и хората, поне повечето от тях, остават. Остават, приготвят ябълков пай и канят гости за вечеря в неделя. Играят боулинг, пазаруват. Карат се и правят любов. Живеят. За да се получи така, както желая, трябва да съм тук, преди и по време на събитията, и след тях. Затова искам да наема къща.

Джим набоде парче пай и го преглътна с кафе.

— Случайно зная за една, съвсем близо до главната улица. Стара е, основната част е построена преди Гражданската война. Има четири спални и три бани. Хубави тераси, отпред и отзад. Преди две години беше направен нов покрив. Кухнята е с място за хранене, въпреки че в

съседство има малка трапезария. Уредите не са последна дума на техниката, но имат още пет години живот. Наскоро беше преобядисана. Последните наематели се изнесоха преди месец.

— Звучи идеално. Изглежда, знаете всичко за нея.

— Разбира се. Ние сме собствениците. Кал, трябва да заведеш Куин. Можеш да я покажеш на нея и Лейла на път за вкъщи. Знаеш къде са ключовете.

— Да — каза той, когато Куин го погледна с ослепителна усмивка. — Зная къде са.

Както бе най-разумно, Куин се качи в колата на Кал, а Лейла и Фокс ги последваха. Тя изпъна крака и въздъхна.

— Ще започна с това, че родителите ти са страхотни хора. Късметлия си, че си отраснал в дом, изпълнен с толкова топлина и уют.

— Съгласен съм.

— Баща ти напомня за Уорд Клийвър и същевременно за Джими Стюърт. Бих го хапнала като ябълковия пай на майка ти, за който заслужава повече овации от Марта Стюърт или Грейс Кели в ролята на Джулия Чайлд.

Устните му трепнаха.

— Тези сравнения биха се харесали и на двамата.

— Ти знаеше за къщата в центъра.

— Да, знаех.

— Знаел си, а не ми каза.

— Точно така. А ти си разбрала за нея преди вечерята и затова приложи хитрата тактика да се обърнеш направо към баща ми, вместо към мен.

— Правилно. — Куин го потупа с пръст по рамото. — Очаквах да ми предложи тази къща. Харесва ме. Да не би ти да го премълча от опасения какво ще напиша за Хокинс Холоу?

— Донякъде. По-скоро се надявах да се откажеш от намерението си и да си тръгнеш. Защото и аз те харесвам.

— Харесваш ме и затова исках да си замина?

— Харесвам те, Куин, и не искам да се излагаш на опасност. — Кал отново извърна глава към нея и задържа погледа си. — Но някои от нещата, които каза за Холоу по време на десерта, прозвучаха почти

като ехо на думи на майка ми по-рано днес. Това напълно елиминира опасенията ми какво ще решиш да напишеш. Но ме накара да те харесвам още повече, което е проблем.

— Трябваше да знаеш, че след случилото се в гората за нищо на света няма да си тръгна.

— Права си.

Колата сви по къса стръмна алея.

— Това ли е къщата? Наистина е идеална! С тези каменни зидове, с тази голяма тераса... И прозорците са с капаци.

Бяха боядисани в тъмносиньо, което се открояваше върху сивия камък. Малката градина отпред бе разделена на две от три бетонни стъпала и тясна пътека. Грижливо подрязвано дърво, навярно дрян, красеше левия квадрат от двора.

Когато пикапът на Фокс паркира зад тях, Куин скочи от колата и застана с ръце на кръста.

— Просто великолепно. Нали, Лейла?

— Да, но...

— Никакво „но“. Да я разгледаме отвътре. — Жената наклони глава срещу Кал. — След теб, хазяино.

Когато се изкачиха до терасата, той извади ключовете, които бе грабнал от куката в домашния кабинет на баща си. На халката имаше окачена табелка с адреса.

Фактът, че вратата се отвори без скърцане, подсказа на Куин, че собствениците зорко следят за поддръжката.

От вратата се влизаше направо във всекидневната, която бе двойно по-дълга, отколкото широка, и от нея тръгваха стълбите за горния етаж, две крачки вляво. Паркетът на пода изглеждаше изтърган, но безупречно чист. Въздухът бе хладен и носеше лек мирис на прясна боя.

Малката тухлена камина веднага привлече вниманието на Куин.

— Можеш да използваш усета на майка си за цветосъчетания — отбеляза тя.

— Жилищата под наем се нуждаят от често обновяване. Семейство Хокинс дава пълна свобода на наемателите да я боядисват както желаят. Тяхно дело е.

— Разумно. Искам да започна от горния етаж и после да слеза надолу. Лейла, ще отидем ли горе да се скараме кой в коя спалня ще се

настани?

— Не. — Кал долови негодувание и смущение на лицето ѝ. — Аз си имам спалня в Ню Йорк.

— Сега не си в Ню Йорк — просто каза Куин и се втурна нагоре по стълбите.

— Тя не ме слуша — промърмори Лейла. — И самата аз не се вслушвам в гласа на разума, който ми казва да се върна.

— Оставаме тук — Фокс сви рамене — да поразгледаме. Обожавам празни къщи.

— Аз отивам горе.

Кал тръгна по стълбите.

Откри я в едната от спалните, с изглед към малкия заден двор. Стоеше до дългия тесен прозорец, притиснала пръстите на дясната си ръка към стъклото.

— Мислех, че ще предпочета стая откъм улицата, за да виждам кой минава, накъде отива и с кого. Обикновено това ме привлича. Просто трябва да знаеш какво става навън. Но моята спалня ще бъде тази. Сигурно по светло човек може да застава тук, да гледа градините и другите къщи, чак до планината.

— Винаги ли толкова бързо вземаш решения?

— Да, обикновено. Дори когато се изненадвам от себе си, както сега. Банята също е чудесна. — Куин се обърна и посочи към вратата на страничната стена. — Само момичета сме и няма да бъде проблем, че е обща за двете спални от тази страна.

— Сигурна ли си, че другите няма да имат нищо против?

Обърна се с лице към него.

— Увереността е първата крачка към получаването на това, което искаш. Надявам се Лейла и Сиб да се съгласят, че е изгодно, практично и по-удобно да делим квартира няколко месеца, отколкото да живеем в хотела. Особено откакто ние с Лейла се зарекохме да не стъпим повече в ресторанта там след Плужек фест.

— Нямате мебели.

— За какво са битпазарите? Ще си купим най-необходимото. Кал, живяла съм и при далеч по-скромни условия и съм издържала в името на една-единствена цел — хубава история. Тук открих много повече. По някакъв начин съм свързана с историята, с това място. Не мога да се откажа и да си тръгна.

Искаше му се да можеше, но знаеше, че тогава чувствата му към нея нямаше да са толкова силни и сложни.

— Добре, но нека се разберем, тук и сега, че ако промениш решението си и направиш точно това, никой няма да дължи обяснения.

— Дадено. Е, да поговорим за наема. Колко ще ни е струва тази къща?

— Ще плащате консумативите. Отопление, ток, телефон, кабелна телевизия.

— Естествено. И?

— Това е.

— Как така?

— Няма да ви искам наем, защото сте тук, поне отчасти, заради мен. Заради моето семейство, моите приятели, моя град. Няма да извличам печалба от това.

— Пословично честен. Такъв си, а, Кейлъб?

— Почти винаги.

— Аз ще извлека печалба, оптимистично погледнато, от книгата, която възнамерявам да напиша.

— Ако оцелеем след юли и успееш да напишеш тази книга, ще бъде заслужено.

— Е, трудно е човек да се пазари с теб, но май се договорихме.

Куин пристъпи напред и му подаде ръка.

Той я пое, а с другата си ръка обхвана тила ѝ. В очите ѝ затанцува изненада, но не се съпротиви, когато Кал я приближи към себе си.

Движенията му бяха бавни, както и допирът на телата, сливането на устните, закачливото преплитане на езици. Не беше необуздан порив, както в онзи миг до камъка. Нямаше внезапно, отчаяно желание, а плавен преход от любопитство през наслада до копнеж, докато главата ѝ се замая и кръвта ѝ закипя. Всичко в нея замълча и остана единствено тихото мъркане в гърлото ѝ, когато той промени ъгъла на целувката.

Чувстваше все по-пълното ѝ отдаване, отпускането на ръката, която държеше в своята. Напрежението, което го бе сковавало през целия ден, изчезна, за да изживее блаженството на този миг, тих и безкраен.

Дори когато се отдръпна, запази това вътрешно спокойствие. Очите ѝ се отвориха и срещнаха неговите.

— Този път бяхме само ти и аз.

— Да. — Ласкаво погали тила ѝ. — Само ти и аз.

— Държа да изтъкна, че имам принцип да не се обвързвам романтично, интимно или сексуално с човек, пряко свързан с историята, която проучвам.

— Може би е разумно.

— Разумна съм. Освен това държа да споделя, че в този случай съм склонна да наруша принципите си.

Кал се усмихна.

— Вече успях да те накарам.

— Вироглавец. Е, значи съм на път да се обвържа с пословично честния герой и би трябвало да ми харесва. За съжаление, трябва да се върна в хотела. Имам много... неща. Подробности, които трябва да уредя, преди да се нанесе тук.

— Разбира се. Мога да почакам.

Той задържа ръката ѝ в своята и угаси лампата, докато излизаха.

[1] Водеща на популярно телевизионно шоу за готварство, интериор и градинарство. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кал изпрати голям букет розови рози на майка си. Франи обичаше традиционните цветя за Свети Валентин и той знаеше, че баща му винаги избира червени. Ако някога забравеше, Ейми Йост от цветарския магазин неизбежно щеше да му го напомни, както всяка година.

— Баща ти поръча червени миналата седмица, за доставка днес, саксия с мушкато за баба си и от специалната ни празнична аранжировка за сестрите ти.

— Този подмазвач — каза Кал. Знаеше, че това ще я накара да се засмее. — Какво ще кажеш за букет жълти за баба ми? Във ваза, Ейми. Не искам да се суети с тях.

— А, много мило. Имам адреса на Еси в компютъра, само надпиши картичката.

Кал избра една от изложените и след минута размисъл написа: „Червени са сърцата, а жълти са цветята. В празничния ден дар са те от мен“.

„Банално“, реши той, но щеше да хареса на баба му.

Посягаше към портфейла си, за да плати, когато забележа лалетата на червени и бели ивици зад стъклените врати на хладилната витрина.

— Тези лалета изглеждат... интересни.

— Красиви са, нали? Създават усещане за пролет. Няма проблем, ако искаш да сменя някои от розите с тях. Мога да...

— Не, не, може би... Ще взема и от тях. Още една доставка във ваза, Ейми.

— Добре. — Веселото ѝ закръглено лице засия от любопитство и очакване на интересна клюка. — Коя е избраницата ти, Кал?

— По-скоро са подарък за нов дом.

Не виждаше причина да не изпрати цветя на Куин. „Жените обичат цветята“, помисли си той, докато попълваше формуляра за

доставка. Беше Свети Валентин и тя се нанасяше в новата си квартира. Не бе като да ѝ купи годежен пръстен или венчална халка.

Беше просто хубав жест.

— Куин Блек. — Ейми закачливо повдигна вежди, когато прочете името. — Мег Стенли я срещнала на битпазара вчера с онази нейна приятелка от Ню Йорк. Мег казва, че изкупили половината стока. Чух, че ходиш с нея.

— Не... — Дали не беше истина? Най-добре бе да си трае. — Какво лошо има, Ейми?

Прибирайки кредитната си карта в движение, Кал излезе и закрачи приведен заради студа. Вече се продаваха шарени лалета, но по нищо не личеше, че майката природа мисли за пролет. От небето се сипеше ситна и грозна суграшица, от която улиците и тротоарите ставаха хлъзгави като полети с мазнина.

Бе излязъл от боулинг центъра както всеки път — точно навреме, за да бъде пред цветарския магазин при отварянето му. Това бе най-добрият начин да избегне паническото струпване на други клиенти, чакали до последния момент да поръчат изненада за празника.

Очевидно нямаше причина за безпокойство. Не само в магазина не бе влязъл нито един друг клиент, докато купуваше розите и импулсивно привлеклите го лалета, а и нямаше нито пешеходци по тротоарите, нито коли, пълзящи към бордюра, за да спрат пред „Цветарницата“.

— Странно.

Гласът му прозвуча глухо сред съскането на суграшицата по асфалта. Дори в най-ужасните дни срещаше хора по улиците. Пъхна голите си ръце в джобовете и мислено се упрекна, че не бе нарушил обичая си и не бе дошъл с колата.

— Който робува на навици, нека да мръзне — промърмори той на себе си. Искаше час по-скоро да стигне до офиса си, да пийне кафе и да се подготви за отмяна на заплануваното парти с музика на живо, в случай че валежът се усили. Ако просто се бе качил в проклетото возило, вече щеше да е там.

С тези мисли погледна към центъра и видя, че светофарът до площада не работи.

„Ниско напрежение“, помисли си Кал. Това бе проблем. Ускори крачките си. Знаеше, че Бил Търнър ще се погрижи да се включи

аварийният генератор, но той трябваше да е там. Учебните занятия бяха отменени, което означаваше, че залата за игри ще е пълна с хлапета.

Съскането на суграшицата се усили, докато зазвуча като маршови стъпки на армия от гигантски насекоми. Въпреки хлъзгавия тротоар Кал започна да подтичва и изведнъж си зададе въпроса защо няма коли до площада или паркирани до бордюрите. Защо не се виждаха никакви коли?

Спря и в този миг съскането престана. В настъпилата тишина пулсът му отекуваше като удари на юмрук по стомана.

Тя стоеше толкова близо, че можеше да посегне към нея и да я докосне, но знаеше, че ако опита, ръката му ще премине през образа ѝ като през вода.

Косите ѝ бяха тъмноруси, дълги и разпуснати, както когато носеше ведрата с вода към малката къща сред гората. Когато пееше за някаква зелена градина. Но тялото ѝ бе стройно и изправено, в дълга сива рокля.

Хрумна му глупавата мисъл, че явно отново вижда призрак, но този път поне не е бременна.

Сякаш чула това, тя се усмихна.

— Аз не съм твоят страх, а ти си моята надежда. Ти и другите части от цялото. Онова, което живее в теб, Кейлъб Хокинс, принадлежи на миналото, настоящето и бъдещето.

— Коя си ти? Името ти е Ан, нали?

— Аз съм онова, което е било преди теб, и ти си създаден с любов. Знай, че дълго, дълго преди да се появиш на света, си бил обичан.

— Любовта не е достатъчна.

— Така е, но тя е скалата, върху която се крепи всичко останало. Трябва да прогледнеш, трябва да видиш. Дошло е времето, Кейлъб. Дългоочакваното време.

— Време за какво?

— За края. Седем пъти по три. Смърт или живот.

— Каж ми какво трябва да направя.

— Само да можеш. Само да можеш да те избавя от бремето. — Жената повдигна ръка и отново я отпусна. — Нужна е борба, саможертва и голяма смелост. Нужна е вяра. И любов. Смелостта,

вярата и любовта са го възпирали досега и не са му позволили да погуби всички същества, които живеят и дишат на това място. Сега съдбата им е във вашите ръце.

— Не знаем как. Опитвали сме.

— Дошло е времето — повтори тя. — То е по-силно, но вие също, както и ние. Използвайте всичко, което имате, вземайте това, което то е посяло, но никога не ще притежава. Провалът е немислим.

— Лесно е да го кажеш. Ти си мъртва.

— Но ти не си. И те не са. Не го забравяй.

Когато образът започна да избледнява, той все пак протегна ръка, но напразно.

— Почакай, за бога! Почакай. Коя си ти?

— Твоя съм — отвърна тя. — Твоя и негова завинаги.

Изчезна, а суграшицата отново засъска по пътната настилка. Край него профучаха коли, когато светофарът до площада светна зелено.

— Тук не е място за бленуване.

Мег Стенли го заобиколи и му намигна, преди да отключи вратата на „При мамчето“.

— Права си — промълви Кал. — Не е.

Отново тръгна към центъра, но сви в една пресечка на главната улица.

Колата на Куин стоеше на алеята и през прозореца на къщата се виждаше, че е запалила лампите, за да разсее сумрака. Почуквайки, той чу приглушена покана влезе.

Отваряйки, видя Куин и Лейла да се опитват да качат по стълбите нещо, което приличаше на бюро.

— Какво правите? Господи! — Кал се приближи и хвана единия край, до Куин. — Ще се нараните.

Като израз на раздразнение, тя енергично тръсна глава назад, за да отмести косите от лицето си.

— Sprawяме се.

— Накрая ще се озовете в спешното отделение. Върви горе, хвани другия край до Лейла.

— Тогава и двете ще вървим назад. Защо ти не го хванеш от онази страна?

— Защото така аз поемам по-голямата част от тежестта.

— Аха.

Тя пусна края и се провря между бюрото и стената.

Кал не си направи труда да попита защо то трябва бъде пренесено горе. Бе живял с майка си твърде дълго, за да си хаби езика. Вместо това, пръхтейки, изрече няколко команди, за да предотврати удар на ръба в стената, когато завиха наляво над стълбите. После изпълни наставленията на Куин да го сложат под прозореца в най-малката спалня.

— Виждаш ли, бяхме прави. — Задъхана, Куин придърпа надолу памучния пуловер с емблемата на държавния университет в Пенсилвания. — Тук му е мястото.

Имаше стол от седемдесетте, който бе видял и по-добри дни, лампион с розов стъклен абажур с кристални висулки и ниска етажерка, лакирана в черно преди десетилетия, която се разклати, когато той опря ръка на нея.

— Зная, зная. — Куин махна с ръка, срещайки навъсения му поглед. — Нуждае се само от заковаване или нещо подобно и просто ще се впише идеално в обстановката. Мислехме да си направим малка всекидневна, но после решихме, че тази стая е по-подходяща за кабинет. Тогава първото бюро, на което се спряхме, трябва да отиде в трапезарията.

— Добре.

— Лампионът прилича на нещо от „Най-добрият малък публичен дом в Тексас“. — Лейла разклати една от кристалните висулки. — Но точно затова ни хареса. Столът е ужасно грозен.

— Но удобен — настоя Куин.

— Но удобен, а за другото има покривки.

Кал изчака няколко мига, когато и двете очакващо приковаха погледи в него.

— Добре — повтори той, както бе свикнал да приема обясненията на майка си за едно или друго разположение.

— Не сме си поели дъх. Върнахме наетата кола на Лейла и отидохме на битпазара в покрайнините на града... златна мина! Обаче решихме, че матраците няма да са втора употреба. Поръчавме ги и ще пристигнат днес следобед. Както и да е, ела да видиш как сме се устроили.

Куин сграбчи ръката му и го задърпа по коридора към стаята, която си бе избрала. Имаше дълго бюро, отчаяно нуждаещо се от лакиране, а над него — голямо огледало. До отсрещната стена бе сложен голям скрин, някой го бе боядисал в убийствено и лъщящо червено. Върху скрина имаше лампа с тялото на героиня от комикси.

— Уютно.

— Ще бъде приятно за живеене, когато сме готови.

— Да. Знаеш ли, мисля, че тази лампа беше на сестра ми Джен преди двадесет — двадесет и пет години.

— Класическа е — отбеляза Куин. — Кичозна.

Той се върна към стандартното: „Добре“.

— Мисля, че картината, която купих, е в стил датски модернизъм — отбеляза Лейла от вратата. — Или фламандски. Ужасна е, питам се защо я взех.

— Сами ли пренесохте всичко тук?

— О, моля те. — Куин отново тръсна глава. — Разчитаме повече на ум, отколкото на мускули. Както и на малка инвестиция. Знаеш ли какъв товар биха пренесли няколко тийнейджъри за по двадесет долара на човек и възможността да позяпат мацки като нас?

Куин зае поза на модел, с ръка на хълбока.

— Аз бих свършил работата и за десетачка. Можеше да се обадиш.

— Такова беше намерението ни всъщност. Но момчетата сами предложиха услугите си. Ще поседнем ли на новия ни диван трета-четвърта ръка?

— Доста се поизпотихме — добави Лейла. — Имаме чисто нова кафемашина и разнообразна колекция от чаши.

— Бих пийнал кафе.

— Аз ще го направя.

Кал остана загледан след Лейла.

— Май е направила завой на сто и осемдесет градуса относно оставането.

— Убедителна съм. А ти си щедър. Мисля, че заслужаваш награда.

— Давай. Готов съм да я получа.

Тя се засмя, сложи ръце на раменете му и го целуна страстно и звучно.

— Това вместо десетте долара ли беше?

Усмивката ѝ засия, когато го смушка в корема.

— Ще се задоволиш с една целувка. Наистина част от причината за решението на Лейла да остане са парите. Беше... все още е трудно решение за нея. Но идеята да вземе дълъг неплатен отпуск и да живее в тази къща без наем, като запази апартамента си в Ню Йорк, я накара да се замисли.

Застанала до яркочервения скрин, Куин включи и изключи кичозната лампа. Съдейки по изражението ѝ, Кал би казал, че това ѝ доставя удоволствие.

— И така, перспективата да живее тук без наем отстрани един от проблемите в списъка ѝ — продължи Куин. — Не е решила окончателно. Днес е денят ѝ за размисъл.

— Ще ви кажа нещо, заради което може да се окаже последният ѝ ден.

— Случило се е нещо. — Тя отпусна ръка и се обърна към него. — Какво?

— Ще го кажа и на двете ви. Искам да се обадя на Фокс, да видим дали може да намине. За да разкажа на всички наведнъж.

Наложи се да го направи в отсъствието на Фокс, който по думите на госпожа Хоубейкър имал дело в съда. Затова Кал седна в странно обзаведената всекидневна, на толкова мек и потъващ диван, че започна да си представя как разсъблича Куин върху него. Съвзе се и им описа видението си на главната улица.

— ПИТ — реши Куин.

— Какво?

— Съкращение, като НЛО. Преживяване извън тялото. Изглежда, това ти се е случило или може би кратко пътуване между измеренията, при което си се озовал в алтернативен Хокинс Холоу.

Бе прекарал две трети от живота си, обсебен от нещо непонятно за здравия разум, но никога не бе чувал друга жена да говори като Куин Блек.

— Не беше нищо алтернативно и през цялото време се намирах в тялото си.

— Правя проучвания и пиша за паранормалното от доста време — отвърна Куин и замислено отпи глътка кафе.

— Може би е разговарял с дух, който е създал илюзията, че са сами на улицата, и е направил така, че всички други там да... станат невидими за няколко минути. — Лейла сви рамене, когато Куин я изгледа с присвити очи. — Новачка съм в тази област и все още ми е трудно да престана да се крия под завивките в очакване някой да ме събуди и да ми каже, че всичко е било сън.

— За новачка теорията ти е доста добра — увери я Куин.

— А моята: че онова, което каза тя, е далеч по-важно точно сега от начина, по който ми го каза?

— Приемам забележката — кимна Куин на Кал. — Сега е моментът. Три пъти по седем. Лесно е да се пресметне.

— Двадесет и една години. — Кал стана и закрачи. — Тази година през юли ще станат двадесет и една.

— Три, както и седем, се смятат за магически числа. Вероятно ти е казала, че е било писано да бъде сега, през този юли. То е по-силно, както и ти, те — също.

Куин стисна клепачи.

— Значи и то, и тази жена, този дух, са успели...

— ... да се проявят — довърши Куин мисълта на Лейла. — Такава е логиката.

— Тук няма нищо логично.

— Напротив. — Куин отвори очи и погледна Лейла снизходително. — В тази сфера съществува свършена логика. Не онази, която познават всички или повечето от нас във всекидневието си. Миналото, настоящето и бъдещето. Неща, които са се случили, случват се и биха могли да се случат като част от решението, като начин да се сложи край.

— Мисля, че има нещо повече. — Кал се обърна с гръб към прозореца. — След онази нощ до камъка ние тримата вече бяхме различни.

— Не се разболявате и почти всяка рана заздравява моментално. Куин ми каза.

— Да. И аз виждах.

— Без очила.

— И по-рано съм виждал разни неща. Започна... точно там, няколко минути по-късно започнах да получавам проблясъци от миналото.

— Като онзи, който получи... който двамата получихме — поправи се Куин, — когато едновременно докоснахме камъка. И по-късно, когато...

— Подобни. Невинаги толкова ясни и толкова ярки. Понякога — докато съм буден, понякога — насън. Понякога — съвсем неочаквано. А Фокс... Разбра го много по-късно. Господи, бяхме десетгодишни. Сега вижда... — Кал поклати глава с известно угризение — вижда или по-скоро усеща мислите и чувствата на околните.

— Фокс е телепат? — попита Лейла.

— Адвокат с телепатични способности. Затова е толкова търсен.

Въпреки всичко заключението на Куин накара Кал да присвие устни.

— Не е точно така. Никога не е било нещо, което можем да контролираме напълно. Фокс трябва да полага голямо усилие и невинаги се получава. Но оттогава има инстинкт за хората. А Гейдж...

— Предвижда онова, което би могло да се случи — добави Куин. — Той е ясновидец за бъдещето.

— За него е най-трудно. Това е причината... една от причините да не прекарва много време тук. Когато е тук, е по-тежко. Имал е ужасяващи видения, сънища, кошмари, наричай ги както желаш.

„И си страдал заедно с него“, помисли си Куин.

— Но досега не е видял онова, което трябва да направите?

— Не. Щеше да бъде твърде лесно, нали? — мрачно отвърна Кал. — Много по-забавно е да объркаш живота на три хлапета, да гледаш как невинни хора умират или се избиват и осакатяват помежду си. Оставяш това да се случва две десетилетия и накрая казваш: „Е, момчета, дошло е времето“.

— Вероятно не е имало друга възможност. — Куин протегна ръка напред, когато очите на Кал засвяткаха. — Не казвам, че е честно. Ужасно е, погледнато отвсякъде. Искам да кажа, че сигурно е било невъзможно да е другояче. Заради нещо, което е сторил Джайлс Дент, или нещо, заложено векове по-рано. Казала е, че някой го възпира, че не му позволява да унищожи Холоу. Ако е била Ан и е говорела за Джайлс Дент, това означава ли, че той е държал онова създание, онзи

„звяр“ в капан и че по някакъв начин той, „благословеният“, е бил свързан с него и през цялото време се е борил с него? Триста петдесет и няколко години. И това е ужасно.

Лейла подскочи при отчетливо почукване на вратата, а после стана.

— Аз ще отворя. Може би е доставката.

— Не грешаш — тихо каза Кал. — Но от това не ми става по-леко. Не е лесно да знаеш, дълбоко в себе си, че приближава последният ти шанс.

Куин скочи на крака.

— Искане ми се...

— Цветя! — извика Лейла с удивление, внасяйки вазата с лалета.
— За теб са, Куин.

— Господи, точно сега ли? — промърмори Кал.

— За мен? О, мили боже, приличат на захарни чашки. Прекрасни са! — Куин ги сложи на старинната масичка за кафе. — Сигурно е подкуп от редактора ми, за да довърша статията за... — Замълча, щом отвори плика с картичката. На лицето ѝ се изписа изумление и тя вдигна поглед към Кал. — Изпратил си ми цветя?

— Връщах се от цветарския магазин, когато...

— Изпратил си ми цветя за Свети Валентин.

— Мама ме вика — заяви Лейла. — Идвам, мамо!

После бързо излезе.

— Изпратил си ми лалета, които изглеждат като захарни чашки, на Свети Валентин.

— Изглеждаха забавни.

— Това си и написал на картичката. „Изглеждат забавни, нали?“. Ах! — Куин прокара пръсти през косите си. — Държа да кажа, че съм разумна жена, която отлично знае, че Свети Валентин е комерсиално създаден празник с цел продажби на поздравителни картички, цветя и захарни изделия.

— Е, добре. — Кал пхна ръце в джобовете си. — Така е.

— И не съм от жените, които се разнежват заради букет цветя или ги приемат като извинение след кавга, прелюдия към секс или което и да е от честите им предназначения.

— Просто ги видях и си помислих, че ще те зарадват. Точка. Трябва да се връщам на работа.

— Но — продължи тя и закрочи към него — странното е, че в случая не мога да заподозра никое от тези предназначения. Наистина са забавни. — Повдигна се на пръсти и го целуна по бузата. — И красиви. — Целуна го по другата. — Трогателен жест. — Накрая — по устните. — Благодаря.

— Моля.

— Искам да добавя, че... — плъзна ръце надолу по ризата му тя, после нагоре. — Ако ми кажеш в колко часа свършваш работа довечера, горе в спалнята ми ще те чака бутилка вино и, уверявам те, доста приятни изживявания.

— В единадесет — веднага отвърна той. — Мога да бъда тук в единадесет и пет. О... по дяволите! Партието за Свети Валентин е до полунощ. Специално събитие. Няма проблем. Ти ще дойдеш.

— Разбира се. — Когато Кал се усмихна широко, тя завъртя очи. — Парти в „Боул-а-Рама“? Господи, ще ми хареса. Но не мога да оставя Лейла сама тук. Не и вечерта.

— И тя може да дойде... да потанцува.

Този път завъртането на очи не бе шеговито.

— Кал, никоя жена не би искала да се влачи с двойка на парти за Свети Валентин. Сякаш носи на челото си надпис „Смотанячка“, който не се заличава лесно.

— Фокс може да я доведе. Може би. Ще го попитам.

— Това е добра идея, особено щом го правим за забавление. Ти ще попиташ него, аз — нея, и ще видим. Но дори и да не стане... — Куин сграбчи предницата на ризата му и този път доближи устните му до своите за дълга, дълга целувка. — В моята спалня, в дванадесет и пет.

Лейла седеше на новия си матрак, купен с намаление, докато Куин трескаво преглеждаше дрехите, които преди малко бе окачила в гардероба си.

— Куин, наистина благодаря за загрижеността, но се постави на мое място. В ролята на „опашката“.

— Момиче с кавалер не може да се нарече „опашка“. Фокс ще дойде.

— Защото Кал го е помолил да прояви съжаление към бедната неудачница без гадже за Свети Валентин. Може би му е казал или го е подкупил, или...

— Права си. Сигурно се е наложило да извие ръцете му, за да го накара да излезе с плашило като теб. Признавам, че всеки път, когато те погледна, се изкушавам да кажа: „Господи, каква грозница!“. Освен това... О, страхотно сако! Имаш много хубави дрехи. Но това е върхът. Ммм! — Куин го погали, сякаш галеше котка. — Кашмир.

— Не зная защо го взех. Не зная защо взех половината неща, които опаковах в багажа си. Просто ги грабнах. А ти се опитваш да отвлечеш вниманието ми.

— Не точно, но се получава. За какво говорех? А, да. Освен това, не отиваме на любовна среща. Ще бъде групово забавление — каза тя и накара Лейла да се усмихне. — Просто ще отидем четиримата заедно в боулинг клуба, за бога, да послушаме някаква местна банда и да потанцуваме.

— Да. След което ти ще вържеш шал на вратата на спалнята си. Била съм в колеж, Куин. Имала съм съквартирантка. Всъщност, имах съквартирантка нимфоманка с огромна колекция от шалове.

— Проблем ли е? — Куин престана да рови в гардероба и хвърли поглед назад към нея. — Ние с Кал, в стаята отсреща?

— Не. Не. — Как да не се почувства глупава и дребнава в този момент? — Мисля, че е страхотно. Наистина. Щом ви погледне човек, може да каже, че сте готови да се нахвърлите един върху друг като зверове.

— Така ли? — Куин рязко се завъртя. — Сигурно.

— Той е страхотен. Радвам се за вас. Просто се чувствам... — Лейла раздвижи рамене. — ... излишна.

— Не си. Не бих могла да живея тук без теб. Куражлийка съм, но не бих останала сама в тази къща. Партито не е нищо особено. Не е задължително да ходим, но мисля, че ще е забавно за всички ни. И шанс да направим нещо съвсем нормално, което да отклони мислите ни от всичко ненормално.

— Имаш право.

— Е, обличай се. Сложи нещо небрежно и може би малко секси, и да превземем „Боул-а-Рама“.

Музикантите, местна група на име „Холоуд Аут“, бяха започнали първата си изява. Често свиреха по сватби и фирмени тържества и редовно ги ангажираха за проявите в центъра, защото репертоарът им включваше всичко от стандартни стари парчета до хип-хоп. Това „за всекиго по нещо“ поддържаше оживлението на дансинга, а решилите да си дадат почивка можеха да си побъбрят на някоя от разположените в кръг маси или да пийнат и хапнат нещо от малката шведска маса до една от страничните стени.

Според Кал неслучайно това бе една от най-популярните прояви в центъра. Майка му оглавяваше комитета по украсата, така че бе пълно с цветя, свещи, червени и бели гирлянди и светещи червени сърца. Хората имаха повод да се издокарат, доколкото позволяваше февруарското време, да се съберат и послушат музика и да покажат танците, които са научили. Или като Сай Хъдзън, дори и без да са ги научили.

Беше един от малкото весели мигове към края на тягостната зима и винаги успяваха да напълнят заведението. Кал танцува с Еси на „Отнеси ме до луната“.

— Права беше майка ти да те запише на онези уроци по танци.

— Станах за посмешище на всичките си връстници — отбеляза Кал. — Но сега нямам проблеми със стъпките.

— Повечето жени биха полудели по добър танцьор.

— Факт, от който се възползвам при всяка възможност. — Той й се усмихна. — Толкова си хубава, бабо.

— Остарявам с достойнство. На младини съм завъртяла доста глави.

— Все още завърташ моята.

— А ти все още си най-сладкият ми кавалер. Кога ще доведеш онази писателка на гости при мен?

— Скоро, ако искаш.

— Мисля, че е време. Не зная защо. Като заговорихме за... — Тя кимна към отворените двойни врати. — Тези двете наистина биха завъртели главата на всеки.

Кал погледна натам. Забеляза и Лейла, защото бе до нея, но цялото му внимание бе насочено към Куин. Бе навила буйните си руси коси с нотка на изисканост и бе облякла отворено черно сако върху

дантелено горнище — корсаж, спомни си той. Наричаха ги корсажи и Бог да благослови онзи, който ги бе измислил.

На ушите и китките ѝ блестяха украшения, но той бе сляп за всичко друго, освен за тази невероятно секси ключица, която нямаше търпение да докосне с устни.

— Ще ти потекат лиги, Кейлъб.

— Какво? — Той примигна и се обърна към Еси. — О, боже!

— Наистина е прелестна. Придружи ме до масата ми и върви да я посрещнеш. Доведи нея и приятелката ѝ да ги поздравя, преди да си тръгна.

Докато стигне до тях, Фокс вече ги бе настанил до един от подвижните барове и бе поръчал шампанско. Куин се обърна към Кал с чаша в ръка и надвика музиката:

— Тук е супер! Бандата е върхът, питиетата са студени, а обстановката те кара да мислиш само за любов.

— Очакваше да видиш двама-трима беззъби смотаняци, свирещи на буркани и дъска за пране, евтин сайдер и няколко пластмасови сърца?

— Не — засмя се тя и размаха пръст срещу него. — Но не очаквах и това. За първи път съм на парти с жива музика в боулинг зала и съм впечатлена. Виж! Онова там не е ли почитаемият кмет? Мъжът, който прикляква?

— С братовчедката на съпругата си, която е диригент на хора на Първа методистка църква.

— Онази жена не е ли твоята секретарка, Фокс?

Лейла посочи към една маса.

— Да. За щастие, мъжът, когото целува, е съпругът ѝ.

— Изглеждат лудо влюбени.

— Мисля, че са. Не зная какво ще правя без нея. След два месеца се местят в Минеаполис. Вместо просто да заминат за няколко седмици през юли... — Фокс замълча. — Никакви разговори за работа тази вечер. Искате ли да си намерим маса?

— Идеално за зяпане на хора — съгласи се Куин, а после рязко се завъртя към музикантите. — „В настроение“!

— Емблематичното им парче. Танцуваш ли суинг? — попита я Кал.

— Доста добре. — Куин го погледна и се подвоуми. — А ти?

— Да видим какво можеш, Русокоске.

Той сграбчи ръката ѝ и я повлече към дансинга. Фокс се загледа в тях, докато се въртяха и изпълняваха сложни стъпки.

— Никога не ще мога да се науча на това.

— И аз. О! — Лейла широко отвори очи. — Доста са добри.

На дансинга Кал зае позиция с Куин за двойно завъртане и после я хвана, с гръб към него.

— Уроци?

— Четири години. Ти?

— Три. — Когато песента свърши и започна бавна балада, той я притисна и отправи благословия към майка си. — Радвам се, че си тук.

— Аз също. — Куин потърка буза в неговата. — Тази вечер всичко изглежда толкова хубаво, сладко и бляскаво. Ммм! — замърка тя, когато Кал галантно я завъртя. — И секси. — Наведе глава назад и му се усмихна. — Напълно промених циничния си възглед за Свети Валентин. Вече е любимият ми празник.

Той потърка устните ѝ със своите.

— Какво ще кажеш след този танц да се уединим горе в склада за едно бързо?

— Защо да чакаме?

Смеейки се, Кал понечи отново да я притегли към себе си. И застина.

От сърцата течеше кръв. Червени струи обливаха бляскавите украси и капеха на дансинга, опръскваха масите, стичаха се по косите и лицата на хората, които се смееха, разговаряха, пристъпваха или се поклащаха.

— Куин!

— Виждам го. О, господи!

Вокалистът продължаваше да пее за любов и копнеж, докато червените и сребристи балони над главите им гръмваха един след друг като пушечни изстрели. И от тях се посипваха паяци.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Куин едва потисна писъка си и щеше да се оттегли с танцова стъпка, ако Кал не я бе сграбчил.

— Не е реално — заговори той с пълно, ледено спокойствие. — Нищо от това не е реално.

Някой се засмя и звукът отекна силно. Прозвучаха одобрителни викове, когато музикантите смениха темпото с бърз, динамичен рок.

— Страхотно парти, Кал!

Ейми от цветарския магазин танцуваше с широка усмивка на опръсканото си с кръв лице.

Плътно обвил ръка около талията на Куин, Кал започна да се отдалечава от дансинга. Трябваше да се види със семейството си, трябваше... Съзря Фокс, който стискаше ръката на Лейла, докато си проправяше път през нищо неподозиращата тълпа.

— Трябва да излезем — извика Фокс.

— Родителите ми...

Фокс поклати глава.

— Случва се само защото ние сме тук. Да тръгваме. Движение.

Докато се придвижваха между масите, малките чаени свещи в средата пламнаха като факли и забълваха дим като кратери на вулкани. Кал усети парене в гърлото, докато стъпкваше паяк, голям колкото юмрук. На малката сцена барабанистът се вихреше в диво соло с окървавени палки. Когато стигнаха до вратите, Кал хвърли поглед назад.

И видя момчето да се носи над танцьорите. Смееше се.

— Бързо навън. — Следвайки мисълта на Фокс, той повлече Куин към изхода. — Вън от сградата. После ще видим. Ще видим какво ще правим, по дяволите.

— Те не видяха нищо. — Задъхана и залитайки, Лейла излезе. — И не усетиха. Не се случваше за тях.

— То излезе от рамката, премина отвъд ограниченията, но само за нас. — Фокс свали сакото си и го метна върху разтрепераните

рамене на Лейла. — Предупреждава ни какви атракции ни е подготвило. Арогантно копеле.

— Да — кимна Куин, докато стомахът ѝ се бунтуваше. — Мисля, че си прав, защото всеки път, когато показва някакъв номер, губи енергия. Значи ще ни остави на мира, докато си почива преди следващия.

— Трябва да се върна. — Семейството му все още се намиреше там. Въпреки че оттеглянето му бе за тяхна защита, Кал не можеше да остави близките си вътре, без да стори нищо. — Трябва да затворя заведението, когато партито свърши.

— Всички ще се върнем. — Куин преплете пръсти с тези на Кал. — Изпълненията му винаги са кратки. Загуби публиката си, а и едва ли са му останали сили за втора изява тази вечер. Да се връщаме. Студът тук е убийствен.

Вътре чаените свещи нежно примигваха, а сърцата светеха. Лъскавият дансинг бе свършено чист. Кал видя родителите си да танцуват, майка му бе склонила глава върху рамото на баща му. Когато тя срещна погледа му и се усмихна, свитият му на топка стомах се отпусна.

— Не зная за вас, но аз бих пийнала още чаша шампанско. — Куин въздъхна и погледът ѝ стана суров и съсредоточен. — А после... после да танцуваме.

Фокс бе изтегнат на дивана и гледаше някакъв приспивен черно-бял филм по телевизията, когато Кал и Куин влязоха в наетата къща след полунощ.

— Лейла е горе — каза той и изправи гръб до седнало положение. — Беше капнала.

Подтекстът на желанието ѝ да бъде в стаята си, дълбоко заспала, преди съквартирантката ѝ и Кал да се качат, бе пределно ясен.

— Добре ли е? — попита Куин.

— Да. Да, държи се. Случи ли се още нещо, след като си тръгнахме?

Кал поклати глава, когато погледът му се плъзна към прозореца и мрака навън.

— Просто голям, весел купон, прекъснат за момент само за някои от нас от малко свръхестествена кръв и паяци. Тук всичко наред ли е?

— Да, освен че тези две жени купуват диетично пепси вместо класическа кока-кола — обърна се той към Куин. — Човек не бива да прави компромис със стандартите си.

— Ще си вземем бележка. Благодаря, Фокс. — Тя се приближи и го целуна по бузата. — Че остана да ни изчакаш тук.

— Няма за какво. Отървах се от разчистването и успях да погледам... — Извърна глава към малкия телевизор. — Нямам представа какво. Трябва да си прекарате кабелна телевизия. ESPN^[1].

— Не зная как съм живяла без това през последните няколко дни. Фокс се усмихна, докато обличаше палтото си.

— Не бива да се живее само с телевизия. Обадете ми се, ако ви е нужно нещо — добави той и тръгна към вратата.

— Фокс! — извика Кал след него.

След като размениха шепнешком няколко думи, Фокс помахна на Куин и излезе.

— Какво му каза?

— Помолих го да пренощува в къщата ми, да наглежда Лъмп. Не е проблем. Имам кока-кола и ESPN.

— Твърде много се тревожиш, Кал.

— Трудно ми е да престана.

— То не може да ни нарани. Все още не. Просто ни сплашва. Долни, отвратителни психологически атаки.

— Означават нещо, Куин. — Бързо, почти разсеяно потърка ръцете ѝ, преди отново да погледне към мрака. — Онова, което прави с нас сега. Случката с Ан. Всичко това означава нещо.

— И трябва непрекъснато да мислиш за него. Тук вътре все се върти нещо. — Докосна слепоочието му. — Това е утеха за мен и странно ме привлича. Но знаеш ли, след този дълъг и странен ден може би е най-добре да не мислим за нищо.

— Добра идея. — „Почивка, помисли си той. Нещо нормално.“ Върна се при нея, плъзна пръсти по бузата ѝ, а после надолу по ръката ѝ, докато се преплетоха с нейните. — Какво ще кажеш да опитаме?

Поведе я по стълбите нагоре. Прозвучаха няколко безобидни проскърцвания, бученето и пращенето на парния котел и нищо друго.

— Искаш ли...

Кал я прекъсна, обхващайки лицето ѝ с длани и допирайки устни до нейните. Леко и спокойно, като въздишка.

— Никакви въпроси. Ще трябва да мислим за отговорите.

— Имаш право.

Само стаята, мракът и жената. Това бе всичко, което искаше в тази нощ. Уханието ѝ, кожата ѝ, разпуснатите ѝ коси, звуците, издавани от двама души, които се опознават.

Беше достатъчно. Повече от достатъчно. Затвори вратата зад гърба си.

— Обичам свещи.

Тя се отдръпна, за да вземе дълга, тънка запалка за свещите, които бе разпръснала из стаята.

На светлината им изглеждаше крехка, по-крехка, отколкото бе в действителност. Харесваше му контрастът между реалността и илюзията. Матрактът стоеше на пода, застлан с чаршафи, които изглеждаха сияйно светли на фона на одеялото в тъмновиолетово. Неговите лалета се открояваха като весела карнавална украса върху тоалетката от битпазара.

Бе окачила на прозорците парче плат в преливащи се цветове, като щит срещу мрака. И когато Кал се обърна с гръб към тях, тя се усмихна.

За него всичко беше свършено.

— Може би трябва да ти кажа...

Поклати глава и пристъпи към нея.

— По-късно.

Направи първото, което му хрумна — повдигна ръце към косите ѝ. Свали шнолите и ги остави да паднат на пода. Когато къдриците се разпиляха по раменете и гърба ѝ, прокара пръсти през тях. Гледайки в очите ѝ, уви косите ѝ около ръката си като въже и леко ги дръпна.

— Има и много други неща, които ще оставим за по-късно — каза той и устните им се сляха.

Нейните бяха свършени. Нежни и плътни, топли и щедри. Почувства кратката ѝ тръпка, когато ръцете ѝ го обгърнаха и тялото ѝ се притисна към неговото. Не се отпускате, не се оставяше в негова власт, все още не. Вместо това отвръщаше на бавните му, търпеливи ласки.

Той отмести сакото от раменете ѝ и го остави да се свлече като шнолите, за да усети допир на коприна, дантела и плът. Докато устните им се галеха, търкаха и притискаха, ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му и побутнаха сакото му.

Закачливо всмука кожата на шията ѝ и чу одобрителното ѝ мъркане. После пръстите му затанцуваха по съблазнителната линия на ключицата ѝ. Очите ѝ сияеха в очакване. Искаше да ги види притворени. Искаше да види как се премрежват. Загледан в тях, проследи с пръсти извивката на гърдите ѝ, където дантелата закачливо ги докосваше. Все още я гледаше, докато плъзгаше ръце по нея, по коприната, и палецът му нежно потърка зърното ѝ.

Чу как тя затаи дъх и издаде въздишка, долови тръпката ѝ, докато посягаше да разкопчае ризата му. Ръцете ѝ се придвижиха нагоре и разтвориха предниците. Пулсът му прескочи, но ръката му почти лениво измина пътя до колана на панталона ѝ. Кожата там бе топла и мускулите ѝ трепнаха при изучаващия допир на пръстите му. След щракване и леко дръпване панталонът се плъзна надолу по краката ѝ.

Движението бе така внезапно, така неочаквано, че Куин не успя да го предвиди и да се подготви. Всичко дотук бе толкова бавно, като в сън, а изведнъж ръцете му се провряха под нейните и я вдигнаха във въздуха. Тази бърза, безразсъдна демонстрация на сила шокира тялото ѝ и замая главата ѝ. Дори когато я остави, все още усещаше слабост в коленете.

Погледът му се спусна надолу, по корсажа, по ефирното бельо, което бе сложила, с цел да го подлуди. Крайчецът на устните му се повдигна, когато очите му отново срещнаха нейните.

— Хубаво.

Това бе единственото, което каза, и устните ѝ застинаха. Беше глупаво. И други мъже я бяха гледали, докосвали и желали, но той накара гърлото ѝ да пресъхне. Тя се опита да намери нещо остроумно и нехайно, което да каже, но едва успя да си поеме дъх.

Пръстът му се плъзна под ластика на бикините ѝ и леко го дръпна. Куин пристъпи към него като омагьосана.

— Да видим какво има под това — прошепна той и повдигна корсажа над главата ѝ. — Много хубаво — бе репликата му, когато проследи ръба на сутиена ѝ с върха на пръста си.

Бе забравила ходовете си, трябваше да си припомни колко е добра в тази игра, активно добра, а не просто от жените, които се отпускат и оставят мъжа да действа. Потърси токата на колана му, засуети се с нея.

— Трепериш.

— Замълчи. Чувствам се като идиотка.

Мъжът обхвана ръцете ѝ, повдигна ги към устните си и я накара да се почувства сякаш потъва като „Титаник“.

— Секси — поправи я той. — Ти си невъобразимо секси.

— Кал... — Трябваше да се съсредоточи, за да изрече думите. — Не мога да стоя на краката си.

В отговор срещна чаровна усмивка и въпреки че би могла да я приеме като реакция на самодоволен мъжкар, това нямаше значение за нея.

След миг се озоваха на леглото, две възбудени тела върху студените чисти чаршафи. На светлината на свещи, която проблясваше като магия в мрака. И ръцете му, и устните му продължиха да я докосват.

„Управител е на боулинг клуб, помисли си тя, докато се опияняваше от наслада. Как може да има такива ръце? Къде ли се е научил... О, господи!“

Блаженството я завладя като дълга, нарастваща вълна, която се понесе през тялото ѝ от пръстите на краката, изригна в центъра и нахлу в сърцето и ума ѝ. Тя се вкопчи в нея, жадно изцеждайки всяка капка от удивлението и насладата, докато остана отпусната и без дъх.

„Добре, добре, бе единственото, което чуваше в съзнанието си. Добре.“

Плътта ѝ бе пиршество от форми и трепети. Би докосвал тези прелестни гърди, това силно тяло, тази женствена извивка на ханша дни наред. А краката ѝ, толкова гладки, силни и... чувствителни. Толкова места за докосване, толкова сладост, на която не би се наситил през цялата безкрайна нощ.

Тя се надигна към него, обви крака около тялото му, изви се нагоре и отвърна на чувствените му движения.

Сърцето ѝ препускаше под устните му, чуваше стоновете ѝ, докато я довеждаше до лудост с езика си. Пръстите ѝ се впиваха в

раменете му, плъзгаха се надолу по гърба му и го притискаха, а обтегнатата нишка на самообладанието му изтъня до крайност.

Целувките ставаха все по-страстни. Хладният въздух в стаята се нажежи и стана гъст като дим. Когато копнежът я замая, той се плъзна в нея. И да, видя очите ѝ да се премрежават.

Сграбчи ръцете ѝ, за да намери опора, да забави движенията си, но поривът стана неудържим. Пръстите ѝ се преплитаха с неговите и насладата сияеше на лицето ѝ при всеки дълъг, бавен тласък. „Остани с мен“, мислено прошепна той, и тя остана, следвайки ритъма му, дишането ѝ се учестяваше и тялото ѝ тръпнеше все по-силно. От нея се изтръгна въздишка на безпомощност, когато затвори очи и завъртя глава върху възглавницата. Усетил блаженото отпускане на тялото ѝ под своето, Кал потърка лице в откритата извивка на шията ѝ. И се предаде.

Лежеше безмълвен, мислейки, че може би тя спи, с отпусната на рамото му глава, праметната върху гърдите ръка и крак, увит около неговия. Сякаш бе вързан с панделка и не намираше в това нищо, което да не харесва.

— Щях да ти казвам нещо.

„Не спи“, осъзна той, въпреки че думите ѝ прозвучаха провлачено и сънено.

— За какво?

— Ммм... Исках да ти го кажа, когато влязохме в стаята.

Притисна се към него и Кал се досети, че топлината, породена от възбудата, се е оттеглила и сега ѝ е студено.

— Почакай. — Трябваше да отмести ръката и крака ѝ, при което тя тихо промърмори. Но когато придърпа одеялото, бързо се сгуши под него. — Така по-добре ли е?

— Идеално. Исках да ти кажа, че... още при първата ни среща фантазирах как те разсъбличам.

— Хм! Може да се каже, че и аз имах същите фантазии за теб. Имаш невероятно тяло, Куин.

— Поради промяната на начина на живот, която от сега нататък бих проповядвала фанатично. Но... — надигна се и го погледна в

очите, — ако знаех, че ще бъде така, бих те разсъблякла още в първите пет минути.

Кал се усмихна.

— Отново имаме едни и същи мисли. Направи го още веднъж. Не — засмя се той, когато веждите ѝ се повдигнаха въпросително. — Ето това.

Притегли главата ѝ надолу, докато тя отново се отпусна на рамото му, и придърпа ръката ѝ върху гърдите си.

— И крака. Точно така — продължи Кал, когато тя зае предишната поза. — Чудесно.

Завладяна от топлото сияние, което изпълни сърцето ѝ, Куин затвори очи и забравила за всички грижи на света, заспа.

Тя се събуди в мрака, когато върху нея падна нещо. Успя да издаде задъхан вик, надигна се и сви ръцете си в юмруци.

— Извинявай, извинявай!

Разпозна шепота на Кал, но твърде късно, за да спре удара. Юмрукът ѝ се стовари върху нещо толкова твърдо, че усети парене в кокалчетата.

— Ох! Ох! Мамка му!

— Аз би трябвало да го кажа.

— Какво правиш, по дяволите?

— Препъвам се, падам и отнасям удар по главата.

— Защо?

— Защото тук е тъмно като в рог. — Той се раздвижи и потърка пострадалото си слепоочие. — Внимавам да не те събудя, а ти ме удряш. По главата.

— Е, съжалявам — просъска Куин. — Можеше да се окажеш психопат изнасилвач или по-вероятно, предвид мястото, демон от ада. Каква работа имаш да се разхождаш на тъмно?

— Търсех обувките си и мисля, че в тях се препънах.

— Тръгваш ли си?

— Вече е сутрин, а след два часа имам работна закуска.

— Все още е тъмно.

— Февруари е и си окачила тези неща на прозорците. Минава шест и половина.

— О, господи! — Куин отново се отпусна в леглото. Шест и половина не е сутрин, дори през февруари, а може би особено сега.

— Затова се опитвах да не те събудя.

Тя се раздвижи. Вече различаваше силуета му, след като очите ѝ бяха привикнали към тъмнината.

— Е, будна съм, тогава защо още шепнеш?

— Не зная. Може би съм получил мозъчно увреждане при удара по главата.

Нещо в недоумяващото раздразнение в гласа му я трогна.

— О! Защо не пропълзиш обратно тук, където е толкова хубаво и топло? Ще те целуна там и ще мине.

— Жестоко е да предлагаш това, когато имам делова среща с кмета и управата на града.

— Сексът и политиката вървят заедно като фъстъчено масло и конфитюр.

— Може би, но трябва да отскоча до дома, да нахраня Лъмп и да измъкна Фокс от леглото, защото и той ще присъства на срещата. Душ, бръснене и преобличане, за да не си личи, че съм прекарал страстна нощ.

Докато Кал слагаше обувките си, тя отново се надигна и хитро се плъзна около него.

— Имаш време за всичко това.

Гърдите ѝ, топли и заоблени, се притиснаха към гърба му, докато устните ѝ всмукваха кожата на врата му. И ръката ѝ бавно се придвижи надолу, където вече бе адски възбуден.

— Много подло от твоя страна, Русокоске.

— Може би трябва да ми дадеш добър урок.

Куин издаде сподавен смях, когато Кал се завъртя и я сграбчи.

Закъсня за срещата, но се чувстваше твърде добре, за да го е грижа. Поръча си огромна закуска — яйца, бекон, препечени хлебчета, две курабии. Хапваше от нея, докато Фокс се наливаше с кока-кола, сякаш е лекарство срещу някаква рядка и смъртоносна отрова в кръвта му, а другите разговаряха за незначителни неща.

Постепенно разговорът се насочи към по-важни теми за града. Беше февруари, но плановете за ежегодното възпоменателно шествие

трябваше да бъдат доуточнени. После възникна спор за поставяне на нови пейки в парка. Повечето изказани мнения преминаха покрай ушите на Кал, без да ги чуе, докато се хранеше и мислеше за Куин.

Най-сетне се съсредоточи, главно защото Фокс го скрита под масата.

— Домът на Брансън е само през две врати от „Боул-а-Рама“ — продължи кметът Уотсън. — Мисти каза, че къщите и от двете страни изглеждали тъмни, но на отсрещната страна на улицата светели. Телефоните също не работели. Здравата се изплашила, така каза, когато ние с Уенди я взехме след партито. Продължило само няколко минути.

— Може би авария — предположи Джим Хокинс, но погледна сина си.

— Може би, но Мисти твърди, че всичко примигвало и пращало няколко секунди. Токов удар навярно. Но ще накарам Майк Брансън да провери инсталацията си. Вероятно някъде дава на късо. Не искаме кабелите да се подпалят.

„Как могат да забравят?“, запита се Кал. Дали бе механизъм за самозащита, амнезия или просто част от цялото грозно положение?

Не всички. Прочете въпроса и долови загрижеността в очите на баща си и на един-двама от другите. Но кметът и повечето от местната управа се впуснаха да обсъждат боядисването на скамейките на футболното игрище, преди сезонът на детската лига да е започнал.

И друг път бе имало странни токови удари. Но не и преди юни, никога по-рано от онези последни изтичащи дни преди Седемте.

Щом срещата приключи, Фокс тръгна пеша към боулинг центъра с Кал и баща му. Не размениха нито дума, преди да влязат и вратата да се затвори зад тях.

— Твърде рано е за нещо подобно — веднага заговори Джим. — По-вероятно е да е било токов удар или повреда в инсталацията.

— Не. Вече се случват и други неща — каза Кал. — И този път не само аз и Фокс ги виждаме.

— Е — Джим се отпусна тежко до една от масите в барчето, — какво мога да сторя?

„Да се погрижиш за себе си, помисли си Кал. И за мама. Но никога няма да бъде достатъчно.“

— Ако забележиш нещо необичайно, кажи на мен, Фокс или Гейдж, когато пристигне. Този път сме повече. Куин и Лейла също са част от това. Трябва да разберем как и защо.

Прабаба му знаеше, че Куин е свързана. Бе усетила нещо.

— Трябва да поговоря с баба.

— Кал, тя е на деветдесет и седем години. Колкото и жизнена да изглежда, все пак е на деветдесет и седем.

— Ще бъда внимателен.

— Отново ще поговоря с госпожа Х. Неспокойна е, напрегната — каза Фокс. — Иска да замине още другия месец вместо през април. Мислех, че причината за решението ѝ да напусне града са просто опасения. Но може би има нещо повече.

— Добре — въздъхна Джим. — Вие двамата направете каквото смятате за нужно. Аз ще поема нещата тук. Зная как да ръководя центъра — каза той, преди Кал да възрази. — Вършил съм тази работа доста време.

— Добре. Ще откарам баба до библиотеката, ако иска да отиде днес. После ще се върна да те сменя. Ти можеш да я откараш обратно.

Кал отиде пеша до дома на Еси. Тя живееше само на една пряка, в малка красива къща, която делеше с братовчедка му Джинджър. Заради възрастта си, бе позволила на Джинджър да живее при нея в замяна на грижи за къщата, пазаруване и откарване до лекаря или зъболекаря, когато има час.

Кал познаваше Джинджър като практична жена, която не би се пречкала в живота на баба му, освен когато тя помоли за помощ. Джинджър предпочиташе телевизията пред книгите и живееше за три следобедни сериала. Злополучният ѝ и бездетен брак я бе отблъснал от мъжете, освен от захаросаните телевизионни звезди и онези от кориците на списание „Пийпъл“.

Доколкото знаеше, баба му и братовчедка му се разбираха достатъчно добре, за да живеят в мир в малката кукленска къща със старателно поддържан двор и весела синя тераса.

Когато стигна, не видя колата на Джинджър до бордюра и предположи, че баба му има ранен час при лекаря. Баща му

запаметяваше графика ѝ в главата си, както толкова много други неща, но тази сутрин бе разстроен.

По-вероятно бе Джинджър да е отскочила до магазина.

Прекоси терасата и почука. Не се изненада, когато вратата се отвори. Дори разстроен, баща му рядко забравяше.

Но изненадата му бе искрена, когато видя Куин на прага.

— Здравей. С Еси тъкмо щяхме да пием чай във всекидневната.

Кал сграбчи ръката ѝ.

— Какво правиш тук?

Приветливата ѝ усмивка изчезна при резкия му тон.

— Имам работа. А и Еси ми се обади.

— Защо?

— Може би ако влезеш, вместо да ми се мръщиш, двамата ще разберем.

Не виждайки друг избор, Кал влезе в прекрасната всекидневна на баба си, където на прозореца цъфтяха виолетови африкански теменужки, а вградените етажерки бяха отрупани с книги, семейни снимки и дребни сувенири. Чаеният сервиз бе сложен на масичката пред дивана с висока облегалка, който майка му бе претапицирала миналата пролет.

Обожаваната му баба седеше като кралица на любимия си стол, приличащ на трон. Тя му подаде ръка за поздрав и буза за целувка.

— Кал! Мислех, че ще бъдеш зает цяла сутрин с онази среща и работата в центъра.

— Срещата приключи, а татко остана в центъра. Не видях колата на Джинджър.

— Излезе по задачи, когато разбра, че имам компания. Куин тъкмо наливаше чая. Вземи си чаша от шкафа.

— Не, благодаря. Не искам. Преди малко закусих.

— Щях да се обадя и на теб, ако знаех, че имаш време.

— За теб винаги, бабо.

— Моето момче — отбеляза тя, обръщайки се към Куин, и стисна ръката на Кал, преди да я пусне, за да вземе чая, който гостенката ѝ подаде. — Благодаря. Моля ви, седнете и двамата. Ще започна направо. Трябва да ви попитам нещо — имаше ли инцидент снощи, на партито? Малко преди десет.

Старицата впери поглед в лицето на правнука си, докато изричаше въпроса, и това, което долови, я накара да затвори очи.

— Имало е. — Тихият ѝ глас затрепери. — Не зная дали да изпитам облекчение или тревога. Облекчение, защото си помислих, че може би губя разсъдък. Тревога, защото явно не е така. Било е истина — промълви тя. — Онова, което видях.

— Какво видя?

— Сякаш стоях зад завеса. Беше се спуснал някакъв воал и трябваше да гледам през него. Стори ми се, че има кръв, но сякаш никой друг не забелязваше. Никой не виждаше всичката онази кръв и съществата, които пълзяха и шумоляха по пода и масите. — Повдигна ръка и потърка шията си. — Не виждах ясно, но различих фигура... черен силует. Носеше се във въздуха от другата страна на завесата. Помислих, че е смъртта. — Леко се усмихна, повдигайки чашата си със спокойна ръка. — На моята възраст човек се готви за нея, очаква я. Но се изплаших от онзи силует. После изведнъж изчезна, воалът се вдигна и всичко беше както преди.

— Бабо...

— Защо не ти казах снощи ли? — прекъсна го тя. — Чета по лицето ти като от книга, Кейлъб. От гордост и страх. Исках само да се измъкна оттам, да се прибера у дома, и баща ти ме откара. Имах нужда от сън и поспах. Тази сутрин трябваше да разбера дали е било истина.

— Госпожо Хокинс...

— Наричай ме Еси — каза старицата на Куин.

— Еси, имала ли си друг път подобно преживяване?

— Да. Не казах нито на теб — продължи тя, след като Кал изруга, — нито на когото и да било. Случи се през онова лято, когато беше десетгодишен. Онова първо лято. Виждах ужасяващи неща пред къщата, невъобразими. Същият черен силует, понякога беше човек, понякога — куче. Или грозна комбинация от двете. Дядо ти не го виждаше или отказваше да го види. Винаги съм смятала, че просто не желаше. През онази седмица станаха ужасни неща. — Затвори очи за миг и отпи успокояваща глътка чай. — Съседи, приятели... Нещата, които си причиняваха сами и едни на други. След втората нощ ти дойде до вратата ми. Помниш ли, Кал?

— Да. Помня.

— Десетгодишен. — Еси се усмихна на Куин. — Беше малко момче, с двамата си приятели. Изглеждаха толкова изплашени. Човек можеше да види и почувства и страха, и храбростта, която струеше от тях като светлина. Ти ми каза, че трябва да съберем багажа си, аз и дядо ти. Да дойдем при вас. В града било опасно. Не си ли се питал някога защо не възразих и не те смъмрих да си вървиш у дома?

— Не. Мисля, че съм имал твърде много други грижи, за да ми хрумне. Исках само ти и дядо да бъдете в безопасност.

— И на всеки седем години събирах багажа. Когато мъжът ми почина, бях само аз. Тази година ще сме двете с Джинджър. Но този път започва по-отрано и е по-силно.

— Ще събера багажа ви още сега, бабо.

— О, мисля, че все още няма опасност. Когато стане време, с Джинджър ще опаковаме най-необходимото. Искам да вземеш книгите. Зная, че вече сме ги чели безброй пъти, и аз, и ти. Но явно сме пропуснали нещо. А сега имаме свеж поглед.

Куин се обърна към Кал и присви очи.

— Книги?

[1] Спортен телевизионен канал. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фокс измина пътя до банката тичешком. Беше напълно излишно, защото можеше да остави документите в куфарчето си по всяко време или още по-лесно — клиентът да дойде в кантората да ги подпише.

Но искаше да излезе, да поеме малко въздух, да разсее напрежението.

Трябваше да признае, че все още бе хранил надежда Алис Хоубейкър да промени решението си или той да я разубеди. Разчиташе на нея, беше свикнал с нея. И я обичаше.

Тази обич означаваше, че няма друг избор, освен да ѝ позволи да замине. Означаваше, че ако можеше да заличи последния си двадесетминутен разговор с нея, би го направил.

Едва не бе рухнала, спомни си той, крачейки с износените си туристически ботуши (днес нямаше да ходи в съда). Никога не бе губила самообладанието си, дори не се бе пропуквало. Но той я бе притиснал така жестоко, че бе разкъсал бронята ѝ. Винаги щеше да съжалява за това.

„Ако останем, ще умрем“ — бе изрекла тези думи с треперещ глас и насълзени очи.

Фокс бе поискал само да узнае защо е толкова твърдо решена да замине и защо всеки ден става все по-неспокойна, до такава степен, че вече иска да напусне града по-рано от планираното.

Затова я бе притиснал. И най-сетне тя му каза.

Виждала смъртта им всеки път, когато затвори очи.

Виждала как изважда ловната пушка на съпруга си от заключения сандък в работилницата му на приземния етаж. Как спокойно я зарежда. Как се качва по стълбите и преминава през кухнята, със съдовете от вечерята, заредени в миялната машина, и идеално забърсаните плотове, за да влезе в малката всекидневна, където мъжът, когото е обичала тридесет и шест години, гледал двубоя между „Ориолс“ и „Ред Сокс“. „Ориолс“ водели с две на нула, но „Сокс“ били

на ход с човек на втора база и един аут. След малко резултатът станал едно на две.

Когато питчърът заел позиция за удар, тя изстреляла куршум в тила на съпруга си, който просто седял на любимото си кресло.

След това пъкнала цевта под брадичката си.

О, да, трябваше да ѝ позволи да замине, както и да намери повод самият той да излезе от кантората, защото познаваше жената достатъчно добре, за да знае, че не би искала да бъде край нея, докато дойде на себе си.

Знаеше, че ѝ е дал това, от което се нуждае, но не се чувстваше по-малко виновен, отчаян и объркан.

Отби се да купи цветя. Знаеше, че тя ще ги приеме като дар за помирение. Обичаше в кантората да има цветя и често сама донасяше, защото той редовно забравяше.

Излезе от магазина с огромен букет и едва не се сблъска с Лейла.

Тя залитна и направи няколко крачки назад. Лицето ѝ имаше унил и нещастен израз и Фокс се запита дали му е писано днес да разстройва всички жени.

— Извинявай. Не гледах.

Лейла не се усмихна, само се засуети с копчетата на палтото си.

— Нищо. И аз не гледах.

Трябваше просто да продължи. Нямаше нужда да чете мислите ѝ, за да долови безпокойството и тъгата, които витаят около нея. Имаше чувството, че винаги е неспокойна в негово присъствие и леко се отдръпва. А може би никога не изглеждаше спокойна. „Навярно защото е живяла в Ню Йорк“, помисли си Фокс. Самият той не бе намерил миг покой там.

Но сега бе обсебен от мисълта какво може да стори за нея.

— Проблем ли има?

В очите ѝ заблестяха сълзи и на него просто му се прииска да застане по средата на улицата пред преминаващ камион.

— Проблем? Какъв проблем мога да имам? Живея в чужда къща, в непознат град, виждам неща, които не съществуват, или по-лошо — съществуват и желаят смъртта ми. Почти всичко, което притежавам, е в апартамента ми в Ню Йорк, за който трябва да плащам, а безкрайно търпеливият ми шеф се обади тази сутрин, за да ми каже със

съжаление, че ако не се върна на работа през следващата седмица, ще се наложи да ми намери заместничка. И знаеш ли какво направих?

— Какво?

— Започнах да опаковам багажа си. Съжалявам, наистина съжалявам, но животът ми е там. Имам отговорности, сметки за плащане и всекидневни задължения. — Лейла сви ръце пред гърдите си и обхвана лакти, сякаш търсеше опора. — Трябваше да се върна при тях. А не можах. Просто не можах да го направя. Дори не зная защо, поне на съзнателно ниво. Затова сега оставам без работа, което означава, че не мога да запазя апартамента си. Може би ще умра или ще свърша в лудница, след като хазяинът ме осъди за неплатени наеми. Е, проблеми ли? Не, никакви.

Фокс я изслуша, без да я прекъсне, и накрая само кимна.

— Глупав въпрос зададох. Заповядай.

Пъхна цветята в ръцете ѝ.

— Какво?

— Изглежда, че имаш нужда от тях.

Загубила ума и дума, Лейла гледаше ту него, ту пъстрия букет в ръцете си. И се чувстваше на ръба на истерия, която постепенно отшумява и преминава в тихо умопомрачение.

— Но... Ти си ги купил за някого.

— Ще купя други. — Той посочи с палец към вратата на магазина. — И мога да ти помогна с хазяина, ако ми дадеш информация. Останалото... е, работим по въпроса. Вероятно нещо те е подтикнало да дойдеш тук и може би се чувстваш подложена на натиск да останеш, но в дъното на всичко, Лейла, е твоят избор. Ако решиш, че трябва да си тръгнеш... — Отново се сети за Алис и част от неговото отчаяние се оттегли. — Никой не би те упрекнал. Но ако останеш, трябва да бъдеш сериозна.

— Аз...

— Не, не си. — Фокс вяло намести презрамката на чантата ѝ, която се бе свлякла до свивката на лакътя ѝ. — Все още търсиш начин да се измъкнеш, вратичка, която да ти служи за успокоение, че винаги можеш да събереш нещата си и да се оттеглиш без последствия. Просто се върни към предишния си живот и никой няма да те съди. Но избереш ли да останеш, ще бъдеш една от нас. Това е всичко. Трябва да свърша нещо и да се връщам в кантората.

Фокс отново влезе в цветарския магазин и я остави да стои безмълвна на тротоара.

Куин се обади от горния етаж, когато Лейла влезе.

— Аз съм — извика тя в отговор и все още разкъсвана от противоречиви чувства, продължи към кухнята с цветята, вазите и купичките, които бе купила пътъом от магазина за сувенири.

— Кафе. — Куин се дотътри след няколко мига. — Ще имаме нужда от много, много... Хей, красиви са — каза тя, щом видя цветята, които Лейла подрязваше и подреждаше във вази.

— Да. Куин, трябва да поговоря с теб.

— И аз с теб. Ти започни първа.

— Тази сутрин се канех да си замина.

— О!

— Щях да направя всичко възможно да тръгна, преди да се прибереш и да ме разубедиш. Съжалявам.

— Няма нищо. Не ти се сърдя. — Куин си даде вид, че е заета с кафето. — И аз бих избягвала човек, който ме кара да правя нещо, с което не желая да се захващам. Ако ме разбираш.

— Странно, но да.

— Защо все още си тук?

— Нека ти разкажа.

Докато довършваше аранжирането на цветята, Лейла й каза за телефонния разговор с шефа си.

— Съжалявам. Толкова е нечестно. Не че шефът ти постъпва несправедливо. Трябва да мисли за бизнеса си. Но всичко това е нечестно. — Куин се загледа в Лейла, която подреждаше разноцветни маргаритки в голяма сувенирна чаша. — От практическа гледна точка, за мен няма проблем, защото това е работата ми, попрището, което съм избрала. Мога да си позволя да прекарам известно време тук и да се издържам с писане на статии. Бих могла да помогна...

— Не търся това. Не искам да ми даваш пари назаем или да поемаш моята част от разходите. Ако остана, ще го направя по свой избор. — Лейла погледна цветята и си спомни думите на Фокс. — Мисля, че до днес не го приемах или не желаех да го приема. По-лесно беше да мисля, че нещо ме е подтикнало да дойда и че съм подложена

на натиск да остана. Исках да си тръгна от негодувание срещу това, което се случва. Но то се случва. Затова направих избора да остана. Трябва само да намеря решение на практическите проблеми.

— Имам няколко идеи в тази насока, може би частично решение. Нека помисля. Цветята са добра идея. Свежо настроение в този изпълнен с лоши вести ден.

— Идеята не беше моя. Фокс ми ги даде, когато се сблъсках с него пред цветарския магазин. Излях гнева си върху него. — Лейла сви рамене и събра отрязаните стъбла и опаковката на букета. — Просто попита: „Как си?“, а аз отвърнах: „Как ли? Ще ти кажа как“. — Хвърли отпадъците в кошчето, а после отметна глава назад и избухна в смях. — Господи, направо се разхленчих пред него. И така, той ми подари току-що купените цветя, буквално ги стовари в ръцете ми, а после ми изнесе поучителна лекция. Мисля, че си я заслужих.

— Хм! — Куин добави информацията към казана с мисли, който разбъркваше. — И сега по-добре ли се чувстваш?

— По-добре? — Лейла влезе в малката трапезария, за да подреди тройка цветя на сгъваемата масичка, която бяха купили от битпазара. — Чувствам се по-решителна. Не зная дали е по-добре.

— Ще ти намеря занимание.

— Слава богу. Свикнала съм да бъда вечно заета и при толкова много свободно време просто се изнервям.

— Ела с мен. Не оставяй всичките цветя тук. Трябва да сложиш и в стаята си.

— Мислех, че са за къщата. Не бяха купени за мен и...

— Подарил ги е на теб. Вземи няколко горе. Ти ме накара да занеса лалетата в своята спалня. — За да реши въпроса, Куин грабна една от купичките и една висока ваза. — А, кафето...

— Аз ще го донеса. — Лейла наля чаша кафе за Куин, сложи подсладител и взе бутилка вода за себе си. — Какъв е проектът, който ще ми възложиш?

— Книги.

— Вече имаме книгите от библиотеката.

— Имаме и още, от личния архив на Естел Хокинс. Някои от тях са дневници. Дори не съм ги отворила — обясни Куин, докато се качваха по стълбите. — Прибрах се малко преди теб. Но три от

дневниците са написани от самата Ан Хокинс. След раждането на синовете ѝ — децата ѝ от Джайлс Дент.

— Госпожа Хокинс със сигурност ги е чела и показвала на Кал.

— Разбира се. Всичките са прочетени, препрочетени и обсъдени. Но има нужда от свеж поглед и различна гледна точка. — Куин се отби в стаята на Лейла да остави цветята, взе кафето и продължи към кабинета. — Вече набелязах първия въпрос в записките си. Но къде са другите?

— Други дневници?

— Другите дневници на Ан, защото, обзалагам се, имало е още. Къде е дневникът, който е водела, докато е живяла с Дент и е била бременна с тризнаците? Това е новата насока на търсене, която дава свежият поглед. Къде са и защо не са при останалите?

— Ако е написала други, може би са загубени или унищожени.

— Дано не е така. — Погледът на Куин бе суров, когато седна и повдигна малка тетрадка с кафява кожена подвързия. — Защото мисля, че тя има отговорите, които са ни нужни.

Кал не можа да намери основателна причина да излезе от центъра преди седем. Дори тогава се почувства виновен, че оставя баща си да работи през останалата част от вечерта. Беше се обадил на Куин късно следобед, за да ѝ каже, че ще намине, щом може. И нехайната ѝ реакция бе да го помоли да донесе нещо за вечеря.

„Ще трябва да се примири с пица“, каза си той, докато носеше кутиите по стъпалата. Не бе имал нито време, нито желание да се съобразява с новия ѝ начин на живот.

Когато почука, вятърът засвири в тила му и го накара неспокойно да се огледа. „Нещо се задава“, помисли си Кал. „Нещо във въздуха.“

Отвори Фокс.

— Слава богу, пица и носител на тестостерон. Омръзна ми да бъда малцинство тук, приятелю.

— Къде е естрогенът?

— Горе. Заровили са се в книги и тетрадки. Лейла съставя схеми. Направих грешката да им кажа, че имам бяла дъска в офиса си. Накараха ме да я домъкна тук и да я кача на горния етаж. — В мига, в който Кал остави пицата на плота в кухнята, Фокс повдигна капака и

си взе парче. — Говорят за индексни карти. Цветни индексни карти. Никога вече не ме оставяй сам с тях.

Кал изсумтя, отвори хладилника и видя, че както се бе надявал, Фокс е заредил с бира.

— Навярно досега не сме били достатъчно организирани и затова сме пропуснали някоя подробност. Може би...

Замълча, защото Куин се втурна в кухнята.

— Здравей! Пица! Оох! Е, ще я изразходвам с умствен труд и тренировка във фитнес клуба утре сутринта. — Тя извади чинии и подаде една на Фокс, който вече бе преполовил първото си парче. После закачливо се усмихна на Кал. — Имаш ли още нещо за мен?

Той се наведе и долепи устни до нейните.

— Разбира се.

— По съвпадение — точно това, което исках. Е, какво ще кажеш за още малко?

Сграбчи ризата му и го притегли надолу за нова, по-дълбока целувка.

— Ако искате, ще изляза. Мога ли да взема пицата?

— Всъщност... — започна Кал.

— Не, не. — Куин го побутна назад. — Просто си казваме „добър вечер“ — обърна се тя към Фокс. — Да хапнем в трапезарията като цивилизовани хора. Лейла идва.

— Защо не мога и аз да кажа „добър вечер“? — промърмори той зад гърба ѝ, докато се отдалечаваше с чиниите.

— Защото ще те нокаутирам — отвърна Кал.

— Да бе! — Развеселен, Фокс грабна кутиите с пици и тръгна след Куин. — Питиетата остават за теб, братле.

Малко след като седнаха и чиниите, салфетките и парчетата пица бяха разпределени, Лейла влезе с голяма купа и няколко по-малки.

— Приготвих това по-рано. Не знаех какво ще донесеш — каза тя на Кал.

— Направила си салата? — попита Куин.

— Специалитетът ми. Кълцане, рязане, бъркане. Никаква топлинна обработка.

— Е, тогава просто трябва да бъда добро момиче. — Куин се отказа от мечтаните две парчета пица и се задоволи с едно и порция от

салатата на Лейла. — Постигнахме напредък — започна тя, набождайки първата хапка.

— Да, попитай дамите как се правят лоени свещи или малиново сладко — предложи Фокс. — Такива неща изровиха.

— Е, част от информацията в книгите, които преглеждаме, може да е безполезна за сегашното положение. — Куин повдигна вежди срещу Фокс. — Но някой ден, когато настъпи срыв в електроснабдяването, ще помогне, ако се наложи да се леят лоени свещи. Под „напредък“ имах предвид многото интересна информация в дневниците на Ан.

— Чели сме ги — изтъкна Кал. — Много пъти.

— Вие не сте жени. — Тя повдигна пръст. — Да, Еси е жена. Но потомка на първите заселници, част от този град и историята му. И колкото и да се старая да бъде обективна, вероятно някои нюанси ѝ убягват. Първи въпрос, къде са другите дневници?

— Няма други.

— Не съм съгласна. Не са намерени други. Еси каза, че е получила тези от баща си, защото обичала книгите. Обадих ѝ се за всеки случай, но той никога не е споменавал да има още.

— Ако имаше — настоя Кал, — щеше да ѝ ги даде.

— Ако са достигнали до него. От седемнадесети до двадесети век е изминало доста време — изтъкна Куин. — Много неща са се загубили или са били изхвърлени. Сред архивите и устно предаваната история на твоя род, Ан Хокинс е прекарала по-голямата част от живота си на мястото, където сега е общината, а по-рано е била библиотеката. Книги, библиотека. Интересно.

— Библиотека, която баба е познавала като петте си пръста — отвърна Кал. — Не е възможно там да е имало книга, за която да не знае. Особено пък нещо подобно. — Той поклати глава. — Би направила всичко възможно да се добере до него.

— Освен ако никога не го е видяла. Или е било скрито, или може би просто не е било писано да го намери. Не е било писано да бъде открито тогава и от нея.

— Спорно е — отбеляза Фокс.

— Но нещо, което трябва да проучим. Впрочем Ан не е отбелязала дати на дневниците, така че ние с Лейла ще ги установим, доколкото е възможно, по това, което пише за синовете си. В дневника,

който смятаме за най-ранен, момчетата са на две-три години. В следващия са на пет, после много подробно разказва за петия им рожден ден, и са на около седем в края на този дневник. В третия, изглежда, вече са млади мъже. Предполагаме, около шестнадесетгодишни.

— Доста години промеждутък — каза Лейла.

— Може би през тях не се е случило нищо, за което да си струва да пише.

— Може би — каза Куин на Кал. — Но се обзалагам, че е писала, дори за неща като приготвяне на боровинково сладко и пакостите на тримата си сина. По-важното сега е, поне според мен, къде е дневникът или дневниците ѝ за времето, прекарано с Дент, раждането на синовете и първите две години от живота им. Защото не можете да отречете, че са били интересни времена.

— Но тя пише за него — тихо каза Лейла. — За Джайлс Дент. Безброй пъти го споменава в дневниците, които имаме. Пише за чувствата си към него и сънищата си за него.

— И винаги в сегашно време — добави Куин. — Трудно е да загубиш човек, когото обичаш.

Фокс завъртя бутилката бира в ръката си.

— Да, но не престава да пише като за жив човек. — Куин погледна Кал. — „Не е смърт“. Говорихме за това как Дент е продължил да съществува заедно с онова създание. Да го възпира, потиска или каквато дума предпочитате. Очевидно не е успял да го убие или унищожи, но и то него. Намерил е начин да му противодейства и да продължи да живее под някаква форма. Може би с тази единствена цел. Тя го е знаела. Ан е знаела какво е сторил, а обзалагам се, и как.

— Не вземаш предвид любовта и мъката — изтъкна Кал.

— Не ги омаловажавам, но когато чета дневниците, оставам с впечатлението, че е била жена със силна воля. И мъжът, към когото е изпитвала безгранична любов — също толкова силен духом. Опълчила се е срещу нормите заради него, рискувала е да я отхвърлят и отритнат. Споделяла е леглото му, а убедена съм — и задълженията му. Онова, което е планирал, опитвал и се е чувствал длъжен да направи, го е споделял с нея. Били са едно цяло. Нали ти почувства това, нали и двамата го почувствахме, когато стояхме до камъка?

— Да. — Кал не можеше да го отрече. — Почувствах го.

— Изводът е, че Ан е знаела, дори и да е разказвала на синовете си, когато са станали достатъчно големи, че част от историята на рода Хокинс може да бъде загубена или изопачена. Случва се. Мисля, че би я оставила и в писмен вид. И би я скрила някъде, където вярва, че ще остане в безопасност и ще оцелее, докато потрябва на някого.

— Ние имаме нужда от нея от двадесет и една години.

— Кал, говориш така от отговорност, а не разсъждаваш логически. Поне не следваш нишката на логиката във вярната насока. Тя ти е казала, че времето е дошло. Нищо, което си имал или си можел да сториш, не би успяло да го спре преди това време.

— Ние го събудихме — каза Фокс. — Нищо нямаше да бъде нужно, ако не го бяхме сторили.

— Не мисля, че е така. — Лейла леко се приближи към него. — Може би ако намерим останалите дневници, ще разберем. Но забелязахме и друго.

— Лейла го улови моментално — намеси се Куин.

— Защото първа се натъкнах. Както и да е, касае се за имената. На синовете на Ан. Кейлъб, Флетчър и Гидиън.

— Доста разпространени по онова време. — Кал сви рамене и побутна чинията си встрани. — Името Кейлъб е най-често срещано в рода Хокинс, повече от другите две, но имам братовчед на име Флетч и чичо Гидиън.

— Не, инициалите — нетърпеливо каза Куин. — Казах ти, че не са обърнали внимание — обърна се тя към Лейла. — К., Ф. и Г. — Кейлъб, Фокс, Гейдж.

— Случайност — реши Фокс. — Особено като имаш предвид, че ме кръстили Фокс^[1], защото когато започнали родилните болки на майка ми, видяла няколко рижи лисици да тичат през полето към гората. Сестра ми е Сейдж^[2]. Мама доловила мирис на градински чай от билковата си градина мигове след раждането ѝ. Така са били избрани имената и на четирима ни.

— Кръстен си на истинска лисица? Като... онези, за които се ходи на лов с кучета? — полюбопитства Лейла.

— Е, не конкретно животно. По-скоро... Трябва да се запознаеш с майка ми.

— Независимо как Фокс е получил интересното си име, не мисля, че съвпаденията са случайни. — Куин се вгледа в лицето на Кал и забеляза, че е замислен. — Мисля, че на тази маса седи не само един потомък на рода Хокинс.

— Куин, родът на баща ми е дошъл от Ирландия преди четири поколения — осведоми я Фокс. — Не са живели тук по времето на Ан Хокинс, а са орали нивите в Кери.

— А на майка ти? — попита Лейла.

— По-разнообразна смесица е. Английска и ирландска кръв. Мисля, че и малко френска. Никой не си е правил труда да съставя родословно дърво, но не съм чувал да сме имали роднина на име Хокинс.

— Може би не е зле да надникнеш по-дълбоко. А Гейдж? — попита Куин.

— Нямам представа. — Кал вече сериозно размишляваше. — Не ми се вярва и той да знае нещо. Мога да попитам баща му Бил. Ако е истина и всички сме преки наследници, това може да обясни едно от нещата, които никога не съм разбирал.

— Защо точно вие — тихо каза Куин. — Вие тримата, смесването на кръвта ви и отварянето на вратата.

— Винаги съм смятал, че причината е в мен.

В тихата къща, в непрогледния мрак, Кал лежеше в леглото на Куин, сгушен на топло до нея.

— Само в теб?

— Може би те са помогнали за отприщването му, но да, главно в мен. Защото беше моята кръв... не само в онази нощ... а кръвта на моите предци. Аз бях момчето от рода Хокинс. Те не бяха свързани по същия начин, както аз. Поколения назад. Но ако това е истина... все още не зная как да го приема.

— Дай си миг почивка. — Тя погали гърдите му. — За жалост, не можеш.

— Защо той... Дент... го допусна? Щом е намерил начин да го възпира, защо позволи да се стигне дотук?

— Още един въпрос. — Куин се надигна, докато се озова очи в очи с него. — Ще разберем, Кал. Трябва, вярвам в това.

— И аз съм на път да повярвам, благодарение на теб. — Кал докосна бузата ѝ. — Куин, тази нощ не мога да остана. Лъмپ може да е мързеливец, но разчита на мен.

— А да се забавиш още час?

— Да — усмихна се той, когато Куин се надвеси над него. — Мисля, че ще издържи още един час.

По-късно, докато вървеше към колата си, въздухът затрепери и дърветата затракаха с голите си клони. Кал огледа улицата за някакъв знак, нещо, от което да се пази. Но на пустото платно нямаше нищо.

„Нещо витае във въздуха“, отново си каза той и потегли към дома.

Минаваше полунощ, когато дълго потисканата нужда от цигара се прокрадна в съзнанието на Гейдж. Беше ги отказал преди две години, три месеца и една седмица — факт, който понякога все още го изнервяше.

Включи радиото, за да отклони мислите си от това, но изкушението ставаше все по-неустроимо. Можеше да се пребори с него, както много пъти бе успявал. Иначе би трябвало да повярва в старата изтъркана поговорка „Какъвто бащата, такъв и синът“.

Той определено не приличаше на баща си.

Пиеше, ако желаше, но никога не се напиваше. Поне от седемнадесетгодишен, когато веднъж го бе направил съвсем съзнателно. Не обвиняваше другите за своите недостатъци и не стоварваше юмруци върху по-малко беззащитно същество, за да се чувства голям и силен.

Дори не обвиняваше своя старец, не твърде често. Човек играе с картите, които са му раздадени, поне така смяташе той. Или се отказва и си тръгва с празни джобове.

Въпрос на жребий.

Затова бе напълно подготвен да прогони това внезапно и изненадващо силно желание за цигара. Но щом осъзна, че се намира на броени километри от Хокинс Холоу, където бе много вероятно да го очаква грозна и мъчителна смърт, предупрежденията на лекаря му се сториха жалки, а самоналожените му ограничения — напълно безсмислени.

Щом видя табелата за Шийте, си каза: „Какво пък... по дяволите“. Не искаше да живее вечно. Сви към денонощния магазин и си взе кафе и кутия „Марлборо“.

Закрачи обратно към колата, която си бе купил тази вечер във Вашингтон, след като бе кацнал със самолета, преди да изплати малък дълг. Вятърът развяваше косите му, тъмни като нощта и малко по-дълги от обикновено. И малко занемарени, защото нямаше доверие на бръснарите в Прага.

Брадата му бе набола, не си бе направил труда да я обръсне. Това правеше вида му още по-мрачен и опасен и събуди у младата продавачка, която маркира кафето и цигарите, похотливи помисли.

Бе висок над метър и осемдесет и хилавото му момчешко тяло бе заякнало. Заради професията си прекарваше повечето време седнал, но поддържаше тонуса на мускулите и атлетичното си телосложение с редовни, често изтощителни тренировки.

Не предизвикваше сбивания, но рядко се оттегляше без бой. Обичаше да печели. Тялото, лицето и умът му бяха инструментите на занаята му. Както и очите, гласът и контролът, на който рядко изпускаше юздите.

Беше комарджия, а един умен комарджия се грижеше всичките му инструменти да са добре поддържани.

Когато се върна на шосето, Гейдж пришпори ферарито. Навярно бе глупаво да хвърли толкова голяма част от печалбата си за кола, но, господи, тя летеше. И, по дяволите, преди години бе напуснал Холоу като голтак. Страхотно бе да се завърне в родния си град със стил.

Странно, след като бе купил проклетите цигари, желанието да запали отмина. Не искаше дори кафе, скоростта го държеше бодър достатъчно.

Профуча последните километри от магистралата и рязко сви по отклонението, което щеше да го отведе в Холоу. Тъмният селски път бе пуст — нищо чудно по това време на нощта. Различаваше сенки и силуети — на къщи, хълмове, ниви и дървета. Усети свиване в стомаха при мисълта, че се завръща тук, вместо да стои далеч, и все пак зовът на дома бе силен.

Посегна към кафето, по-скоро по навик, отколкото от нужда. Изведнъж сграбчи волана и удари спирачките, когато светлини на

фарове пресякоха пътя точно пред него. Натисна клаксона и видя другата кола да отбива.

„Мамка му!“, мислено изруга той. „Току-що купих тази таратайка.“

Затаил дъх във ферарито, спряло напърно по средата на пътя, Гейдж си помисли, че по истинско чудо няма сблъсък. На сантиметри, осъзна той. По-малко от сантиметри.

Днес адски му вървеше.

Обърна, спря на банкета и слезе да нагледа другия шофьор, който навярно бе мъртвопиян.

Не беше. По-скоро изглеждаше обезумяла от ярост.

— Откъде изскочихте, по дяволите? — попита тя. Затръшна вратата на колата си, спряла под наклон в плитката канавка край шосето, и светкавично се завъртя.

Гейдж видя буйни цигански къдрици около лице, пребледняло от ужас.

„Красиво лице“, реши той в едно кълце на съзнанието си. Огромни очи, които изглеждаха черни на фона на бялата кожа, заострен нос, издължени устни, секси плътни, може би благодарение на колагенови инжекции.

Не трепереше и той не долови капка страх сред яростта ѝ, докато стоеше на тъмното шосе срещу напълно непознат мъж.

— Госпожице — заговори Гейдж със спокойствие, което смяташе за възхитително, — вие откъде изскочихте?

— От онова затънтено шосе, което изглежда като всички други затънтени шосета в околността. Огледах се и в двете посоки, по дяволите, а вие се появихте изневиделица. Как... Няма значение. Важното е, че сме живи.

— Да.

С ръце на кръста, тя се обърна и огледа колата си.

— Мога да изляза оттук, нали?

— Да, но остава проблемът със спуканата гума.

— Каква спукана... О, господи! Ще трябва да я смените. — Жената гневно скрита спуканата задна гума. — Това е най-малкото, което можете да направите.

Всъщност не беше така. Можеше просто да се върне в своята кола и да ѝ помахва за довиждане. Но гневът ѝ му допадна,

предпочиташе го пред треперене от страх.

— Отворете багажника. Трябва ми резервната и крикът. — Когато тя повдигна капака, Гейдж извади куфара ѝ, погледна резервната гума и поклати глава. — Нямате късмет. За нищо не става.

— Не може да бъде. Какво говорите, за бога? — Побутна го и сама надникна на бледата светлина на задните стопове. — Ще я пребия. Сестра ми... — Рязко се обърна и измина няколко крачки по банкетата, после обратно. — Дадох ѝ колата назаем за две седмици. Типично в неин стил. Скапва гумата, а не я оставя на ремонт и дори не си прави труда да спомене. Не. — Отмести косите от лицето си. — Няма да се обаждам на пътна помощ по никое време и да чакам на това забравено от бога място. Просто се налага да ме откарате.

— Така ли?

— Вината е ваша. Поне част от нея.

— Коя част?

— Не зная, а и съм твърде уморена, твърде бясна и загубена сред този пущинак, за да ме интересува. Трябва ми транспорт.

— На вашите услуги. Докъде?

— Хокинс Холоу.

Гейдж се усмихна и в това имаше нещо мрачно.

— Удобно. Точно там отивам. — Посочи към колата си и добави:
— Гейдж Търнър.

Тя посочи към куфара си с кралски жест.

— Сибил Кински. — Повдигна вежди, когато успя да види колата му. — Хубаво возило имате, господин Търнър.

— Да, върши работа.

[1] Fox (англ.) — лисица. — Б.пр. ↑

[2] Sage (англ.) — градински чай. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кал не се изненада особено да види пикапа на Фокс на алеята си, дори в този час. Нито пък когато влезе и намери приятеля си сънено да примигва на дивана пред телевизора, докато Лъмپ похъркваше изтегнат до него.

На масичката имаше кутия кока-кола, остатъци от чипс барбекю и кутия кучешки бисквити. Следи от скромно приятелско парти.

— Какво правиш тук? — провлачено попита Фокс.

— Тук живея.

— Да не те е изритала?

— Не, никой не ме е изритал. Прибирам се у дома. — Кал посегна към пакета чипс и успя да изрови шепа трохи. — Колко си му дал от тези?

— Няколко. Може би пет. Защо си толкова нервен?

Кал взе кутията кока-кола и изпи последните топли разгазирани глътки.

— Имам някакво чувство, някакво... Ти усещаш ли нещо тази нощ?

— През последните седмици почти непрекъснато имам натрапчиви чувства. — Фокс потърка лице и зарови пръсти в косите си. — Но да, усетих нещо малко преди да пристигнеш. Може би в просъница, бях полузаспал. Вятърът засвири някак странно.

— Да. — Кал застана до прозореца и се загледа навън. — Чувал ли си се скоро с родителите си?

— Днес разговарях с баща си. Всичко е наред. Защо?

— Ако и тримата сме преки потомци, значи един от родителите ти е в опасност — изтъкна Кал.

— Сам го проумях.

— Досега никой от семействата ни не е пострадал при Седемте, което винаги е било утеха за нас. До такава степен, че може би затова не сме се питали защо.

— Намерихме обяснение, поне отчасти. Защото живеят извън града. Освен Бил Търнър, но кой може да знае какво е ставало с него, по дяволите?

— Моите и твоите родители са идвали в центъра при Седемте. Не забравяй, че последния път имаше инцидент и у Пофенбергер.

— Да, да, помня. — Фокс потърка очи. — Това, че къщата му е на осем километра от града, не му попречи да удуши жена си, която го нападнала с кухненски нож.

— Вече знаем, че баба е усещала разни неща, виждала ги е още в онова първо лято, както и снощи. Защо ли?

— Може би то избира и набеязва, Кал. — Фокс стана и сложи нова цепеница в камината. — Винаги е имало хора, които не са останали незасегнати, а при другите степенята е била различна.

— Куин и Лейла са първите външни хора. Решихме, че има някаква връзка, и ако тази връзка е просто далечно кръвно родство, какво от това?

Фокс отново седна, облегна се назад и погали главата на Лъмпи, който потреперваше в съня си.

— Добра версия. Не се побърквай, ако разбереш, че жената, с която се въргалаш в леглото, е твоя сто и първа братовчедка.

— Ха! — Струваше си да помисли върху това. — Ако и те са наследници, следващият извод е, че с тях сме по-силни или по-уязвими. Защото очевидно този път ще бъде последен. Ще бъде всичко или нищо, така че... Някой идва.

Фокс стана и се засуети.

— Едва ли Голямото зло ще пристигне с кола до къщата ти, и то с... — Надникна по-отблизо, когато движението задейства прожекторите навън. — Мили боже, ферари ли е?

После се обърна към Кал с широка усмивка.

— Гейдж — казаха двамата в един глас.

Излязоха на терасата по ризи и оставиха вратата отворена. Гейдж слезе от колата и нехайно огледа и двамата, докато заобикаляше да извади сака си от багажника. Преметна дръжката през рамо и се заизкачва по стъпалата.

— Хей, момченца, купон ли е имало тук?

— Стриптийзъорките току-що си тръгнаха — отвърна Фокс. — Жалко, че ги изпусна. — После се втурна напред и сграбчи Гейдж в

мечешка прегръдка. — Радвам се да те видя, приятелю. Кога ще мога да покарам колата ти?

— Бих казал, никога. О, Кал!

— Доста се забави.

Облекчението, обичта и искрената радост го тласнаха към приятеля му, за да го прегърне.

— Имах работа тук-там. Искам да пийна нещо. Имам нужда от подслон.

— Влизай.

В кухнята Кал наля уиски. И тримата разбираха, че това е тост за посрещане и, много вероятно, питие преди битка.

— Е — започна Кал, — явно си ги разбил с кент флош.

— О, да.

— Колко прибра?

Гейдж разклати чашата си.

— Като приспадна разходите и новата ми играчка отвън, около петдесет бона.

— Добра работа, ако те бива в нея — отбеляза Фокс.

— А мен доста ме бива.

— Изглеждаш малко уморен, братле.

Гейдж сви рамене срещу Кал.

— Не съм мигнал два дни. Затова едва не изгорях в жестока катастрофа на шосето.

— Новата играчка създава проблеми? — попита Фокс.

— О, моля те! — Гейдж се усмихна самодоволно. — Някаква женска фурия от много секси порода изскочи пред мен. Нито една кола на пътя и изведнъж тя изникна някъде със старата си „Карман Гия“... добро возило впрочем, а после скочи до колата и ми се нахвърли, сякаш съм виновен.

— Жените — отбеляза Фокс — са неизчерпаем източник на какво ли не.

— Особено някои. И така, онази спря под наклон в канавката — продължи Гейдж, ръкомахайки със свободната си ръка. — Нищо страшно, но спуска гума. Пак нищо страшно, но резервната се оказа подметка. Случайно пътувала за Холоу, та успях да натоваря двутонния ѝ куфар в моята кола. После изрецитира адреса и ме пита, сякаш съм пътен справочник, след колко време ще пристигнем там.

Бавно отпи глътка уиски.

— За неин късмет съм отраснал тук и й казах, че ще стигнем след пет минути. Извади телефона си и звънна на някого, когото нарече с инициала Кю, като таен агент. Събуди тази Кю, която ми се стори хубавица, когато впоследствие отвори вратата, и й каза, че ще пристигне след пет минути. После...

Кал изрецитира адреса.

— Този ли беше?

Гейдж свали чашата си.

— Същият.

— Нещо във въздуха — промърмори Кал. — Мисля, че вятърът те е довял тук заедно с приятелката на Куин, Сибил.

— Сибил Кински — потвърди Гейдж. — Изглежда като циганка от Парк авеню. Гледай ти. — Той допи уискито в чашата си. — Дяволска работа.

— Той се появи от нищото.

Чаша вино стоеше върху тоалетката в очакване Сибил да пристигне всеки момент.

Това пристигане бе събудило Лейла и Куин седеше до нея на леглото, в което щеше да спи Сибил, докато въпросната жена крачеше нервно из стаята, закачаше дрехи, прибираще други в чекмеджета и от време на време отпиваше вино.

— Помислих си... никога не съм виждала в бъдещето смърт при катастрофа, но кълна се, не зная по какво чудо и двамата не станаме на пихтия сред горящ метал. Добър шофьор съм — обърна се Сибил към Куин.

— Да.

— Явно съм по-добра, отколкото предполагам, както и той, за щастие. Зная, имам късмет, че се отървах само с уплаха и спукана гума, но тази Риса, само да ми падне, непоправима е.

— Риса? — попита Лейла.

— Сестрата на Сиб, Мариса — обясни Куин. — Пак ли й даде колата си назаем?

— Зная, зная — каза новодошлата и изпусна въздух, който раздвижи къдриците над челото й. — Не разбирам как успява да влезе

под кожата ми. Резервната ми гума беше спукана, благодарение на Риса.

— Това обяснява защо някой те докара с много секси спортна кола.

— Не можеше да ме остави там, въпреки че изглеждаше от типа мъже, на които би им хрумнало. Брадясал, чаровен и опасен.

— Последния път, когато спухах гума — спомни си Куин, — добрякът, който спря да ми помогне, имаше бирено шкембе колкото чувал с цимент, и задник колкото два.

— Този нямаше грам тлъстина, въпреки че не можах да видя добре под шлифера. Обзалагам се, че този Гейдж Търнър има страхотен задник.

— Гейдж Търнър? — Лейла сложи ръка върху крака на Куин. — Куин...

— Да — въздъхна Куин. — Е, бих извикала „ура“, вече цялата компания е тук.

На сутринта Куин остави съквартирантките си да спят и изтича до общината. Знаеше, че ще съжалява, защото това означаваше, че ще трябва да тича и на връщане след изтощителната тренировка. Но би изменила на новия си начин на живот, ако изминеше трите преки до фитнес залата с кола.

А и се нуждаеше от време за размисъл.

За нищо на света не би приела за съвпадение, че Сибил и Гейдж са се сблъскали почти буквално посред нощ в покрайнините на града.

Още нещо за добавяне към списъка със странности, помисли си Куин, докато пъхтеше и дъхът ѝ замръзваше във въздуха.

Освен това Сибил притежаваше много остро чувство за ориентация, а очевидно бе взела погрешен завой, за да се озове на онзи страничен път точно в момента, когато Гейдж идва по главния.

Още една странност, реши Куин, когато наближи задния вход на общината, бяха думите на Сибил, че се е появил от нищото. Бе склонна да ги приеме буквално. Щом Сибил не го бе видяла, тогава може би в нейната реалност, до онези съдбовни минути, той не бе съществувал.

Защо бе важно те двамата да се срещнат отделно, извън групата? Не беше ли достатъчно странно да пристигнат в една и съща нощ, по

едно и също време?

Извади членския си ключ, който имаше благодарение на Кал, за да отвори вратата на фитнес клуба, и въведе паролата си за гост на таблото с бутони.

Лампите все още не светеха, което бе изненадващо. Обикновено, когато пристигаше, вече бяха включени и поне един от трите въртящи се телевизора бе настроен на CNN, ESPN или някой от сутрешните блокове. Много често заварваше някого при бягащите пътечки, велоергометрите или гирите.

Включи осветлението и извика. Гласът ѝ отекна като в безкраен пуст коридор. Обзета от любопитство, продължи навътре, побутна вратата и видя, че малкият офис на инструкторите също е тъмен, както и съблекалнята.

Може би някой бе имал късна среща предишната вечер, реши тя. Отключи едно шкафче, съблече се по спортния си екип и грабна кърпа. Избра кардио за начало на тренировката и пушна телевизора на „Тудей“, преди да се качи на единствения тренажор в клуба.

Програмира го, устоявайки на изкушението да излъже за теглото си с няколко килограма. „Като че ли има значение“, каза си Куин. (Имаше, разбира се.)

Започна загривката, доволна от самодисциплината и уединението си. Все пак очакваше вратата да се отвори с трясък всеки момент и инструкторите Мат или Тина да се втурнат вътре. След по-малко от десет минути вече бе свикнала със съпротивлението и вниманието ѝ бе съсредоточено върху телевизора, който помагаше тренировките да преминават неусетно.

След първия километър Куин отпи голяма глътка вода от малката бутилка, която си бе донесла. Когато започна втория, мислите ѝ се насочиха към онова, което се надяваше да постигне в този ден. Проучването бе основата на всеки проект. Освен това искаше да нахвърля част от предговора на книгата си. Може би, докато пише, щеше да ѝ хрумне някаква идея. После искаше да се поразходи из града със Сибил и Лейла — ако има настроение.

Бе запланувала и посещение на гробищата, отново със Сибил. Време бе да навести Ан Хокинс.

Може би Кал щеше да намери време да дойде с тях. И без това трябваше да поговори с него, да го попита какво чувства и какво мисли

за Гейдж (когото изгаряше от любопитство да зърне) и пристигането на Сибил. Главно, призна тя пред себе си, искаше да го види отново. Да се похвали с него пред Сибил.

„Виж! Сладур е, нали?“, може би щеше да прозвучи като момичешко перчене, но не я бе грижа. Искаше да го докосне, дори само да стисне ръката му за миг. И с нетърпение очакваше целувката за поздрав, както и да намери начин да превърне онзи тревожен израз на очите му в чаровна насмешка. Обожаваше начина, по който очите му се усмихваха преди останалата част от лицето му, и как...

Добре, добре. Тотално бе хлътнала по него, осъзна тя. Изпитваше сериозно влечение към момчето от малкия град. И в този образ имаше нещо неустойимо, въпреки че я караше да усеща свиване в стомаха. Всъщност, не бе толкова неприятно чувство. Беше интересна комбинация от опасение и вълнение.

„Куин се влюбва“, помисли си тя и започна втория километър със замечтан израз на лицето. Докато пъхтеше и се потеше, се почувства свежа и весела като пролетна маргаритка.

Изведнъж светлините угаснаха.

Тренажорът спря. Картината на телевизора изчезна, звукът замлъкна.

„О, мамка му!“

Първата ѝ реакция не бе тревога, а въпросът „Какво ще правя сега?“. Цареше пълен мрак и въпреки че бе запомнила достатъчно ясно пътя към входната врата — и препятствията по него — не посмя да тръгне слепешком.

„Тогава какво?“, запита се тя, докато чакаше дишането ѝ да се успокои. Не можеше да се придвижи в тъмнината до съблекалнята, за да вземе дрехите си. Щеше да се наложи да излезе по спортния си потник и клин.

Чу първото тупване и студена вълна обля кожата ѝ. И осъзна, че има много по-сериозни проблеми от оскъдното си облекло.

Не бе сама. Докато пулсът ѝ препускаше, хранеше отчаяна надежда онова, което е с нея в мрака, да се окаже човек. Но звуците, грозният тътен, който разтърсваше стените и пода, ужасяващото шумолене на нещо пълзящо не бяха човешки. Кожата ѝ настръхна, донякъде от страх, донякъде от внезапен, непоносим студ.

„Дръж се, заповяда си тя. Дръж се, за бога.“ Грабна бутилката — жалко оръжие, но единственото, което имаше — и понечи да отмести крака от стъпнките на уреда, за да слезе.

Изведнъж полетя в мрака. Стовари се на пода, рамото и хълбокът ѝ поеха удара. Всичко се затресе и затъркаля, докато тя с мъка се изправяше. Загубила ориентация, нямаше представа накъде да побегне. Нечий глас зашепна зад нея, пред нея, в нея — не би могла да каже къде — зловещи думи за смърт.

Издаде писък, докато пълзеше по клатещия се под. С тракаци от ужас и студ зъби, удари рамото си в друг уред. „Мисли, мисли, мисли!“, каза си тя, защото нещо се задаваше, приближаваше се към нея в мрака. Прокара треперещите си ръце по уреда — нисък велоергометър — и с всички молитви, които знаеше, отекващи в съзнанието ѝ, се ориентира по мястото му за посоката към вратата.

Зад нея отекна трясък и нещо се блъсна в крака ѝ. Подскочи, препъна се, отново подскочи. Вече не мислейки за препятствията по пътя, Куин се втурна натам, където се надяваше да е вратата. С учестено дишане, което раздираше дробовете ѝ, плъзна ръце по стената.

— Намери я, за бога. Куин, намери проклетата врата.

Ръката ѝ се удари в пантите и Куин издаде стон, когато напипа дръжката. Завъртя я и я дръпна.

Светлината изригна пред очите ѝ и тялото на Кал, който се бе втурнал напред, се блъсна в нейното. Ако ѝ бе останал дъх, сега щеше да секне. Преди коленете ѝ да се подкосят, той обви ръце около нея и я завъртя, за да застане като щит между нея и онова, което се намираще в залата зад него.

— Дръж се. Можеш ли да се държиш за мен? — Гласът му бе призрачно спокоен, когато посегна зад гърба си и затвори вратата. — Пострада ли? Каж ми, ако те боли нещо.

Ръцете му вече се плъзгаха по тялото ѝ, стигнаха до лицето ѝ и го обхванаха. След миг устните му се впиха в нейните.

— Добре си — промълви Кал, подпря я на каменната стена и свали шубата си. — Всичко е наред. Ето, облечи това. Ще замръзнеш.

— Ти си тук. — Тя втренчи поглед в очите му. — Ти си тук.

— Не можах да отворя вратата. Ключът заяде. — Хвана ръцете ѝ и ги потърка между своите, за да ги стопли. — Пикапът ми е ето там.

Искам да отидеш и да влезеш вътре. Оставих ключовете там. Включи парното. Седни в пикапа ми и включи парното. Ще можеш ли?

Искаше ѝ се да каже „да“. Нещо в нея искаше да отвърне с „да“ на всичко, което предлага той. Но прочете в очите му какво се кани да стори.

— Ще влезеш там.

— Трябва да вляза. А ти трябва да поседиш в пикапа няколко минути.

— Щом ще влезеш, идвам с теб.

— Куин...

„Как, запитана се тя, как може гласът му да звучи толкова спокойно и същевременно да издава толкова дълбоко раздразнение?“

— Аз също трябва да вляза — не по-малко от теб — и никога няма да си го простя, ако вместо това седя сгушена в пикапа ти, докато си там вътре. Не искам да се мразя. Освен това е по-добре да сме двама. По-добре е. Нека просто влезем, а после ще спорим.

— Стой зад мен и ако кажа да излезеш, ще излезеш. Разбрахме ли се?

— Добре. Повярвай ми, не ме е срам да се крия зад теб.

В този миг долови съвсем леката усмивка, която проблесна в очите му. Подейства по-успокояващо на нервите ѝ от доза уиски на екс.

Той отново завъртя ключа и въведе паролата. Куин затаи дъх. Когато Кал отвори вратата, осветлението работеше. Гласът на Ал Роукър весело представяше метеорологичната прогноза в страната. Единствената следа, че се е случило нещо, бе бутилката ѝ под купчината гири.

— Кал, кълна се, че токът спря, после залата...

— Видях. Тук беше тъмно като в рог, когато излезе през вратата. Тези гири се въргалиха навсякъде по пода. Видях ги на светлината, която идваше отвън. Подът се надигаше. Видях го, Куин. И го чух през вратата.

Бе блъснал тази врата два пъти, с все сила, спомни си той, защото бе чул писъците ѝ и тътен, от който му се струваше, че покривът ще рухне.

— Добре. Нещата ми са в съблекалнята. Искам да ги взема от шкафчето си.

— Дай ми ключа и ще...

— Заедно. — Тя хвана ръката му. — Има някакъв мирис, усещаш ли го? Освен вонята на пот от тренировката и паниката, която се носи от мен?

— Да. Винаги съм мислил, че е мирис на сяра. Изчезва.

Кал леко се усмихна, когато тя се наведе към петкилограмова гира и я грабна като оръжие.

Той отвори вратата на дамската съблекалня. Всичко бе подредено и нормално, както в залата. Все пак взе ключа ѝ и я побутна назад, преди да отвори чекмеджето. С бързи движения тя нахлузи памучния си пуловер и панталона и взе палтото си.

— Да се махаме оттук.

Докато държеше ръката ѝ и вървяха обратно към вратата, Мат влезе.

Беше млад, навярно студент, работещ почасово като инструктор и понякога като личен треньор. Устните му дяволито трепнаха, щом ги видя да излизат заедно от дамската съблекалня. После прочисти гърлото си.

— Здравейте. Извинявайте, че закъснях. Ужасна работа. Първо будилникът ми не звънна, знаейки как звучи това. После колата ми отказа да запали. Една от онези сутрини, в които всичко върви наопаки.

— Да — съгласи се Куин, остави гирата и взе водата си. — Така е. Приключих за днес. — Даде му ключа от шкафчето. — Чао.

— Доскоро.

Куин изчака, докато излязоха от залата.

— Той помисли, че сме...

— Да, да.

— Правил ли си го някога в съблекалня?

— Днес за първи път стъпих в дамска съблекалня, така че отговорът е „не“.

— И аз. Кал, ще наминеш ли да пийнеш кафе... господи, тази сутрин ще приготвям закуска... и да поговорим?

— Ще отделя време.

Докато разбъркваше яйцата му разказа какво бе преживяла.

— Обезумях от уплаха — завърши тя, когато тръгна с кафето към малката трапезария.

— Не, явно не си. — Кал сложи чиниите с бъркани яйца и препечен пълнозърнест хляб на масата. — Намерила си вратата. В непрогледния мрак и въпреки всичко, което е ставало, си запазила самообладание и си я намерила.

— Благодаря. — Тя седна. Вече не трепереше, но все още усещаше слабост в коленете. — Благодаря ти, че го казваш.

— Истина е.

— Ти стоеше отвън, когато отворих вратата, и това беше един от най-хубавите мигове в живота ми. Как разбра, че трябва да дойдеш там?

— Пристигнах в града рано, защото исках да се отбия тук, да видя как сте. Да поговоря с теб. Гейдж...

— Зная за него. Първо ми разкажи останалото.

— Добре. Свих от главната насам и видях Ан Хокинс. Стоеше пред онази врата. Чух те да викаш.

— От пикапа, на улицата? Отдалеч, през каменните стени си ме чул?

— Да. — Не беше един от най-приятните мигове в живота му. — Когато изскочих и побягнах към вратата, чух тътен и търкаляне. Бог знае какво още звучеше отвътре. Не можах да отворя проклетата врата.

Едва сега тя долови вълнението в гласа му и страха, който не бе издал преди, в залата. Стана и за утеха и на двамата пропълзя в скута му.

Все още седеше там, сгушена в прегръдката му, когато в стаята влезе Сибил.

— Здравейте. Не ставай. — Тя се настани на стола на Куин. — Някой ще яде ли това? — Загледана в тях, Сибил набоде хапка от яйцата. — Ти трябва да си Кал.

— Сибил Кински, Кейлъб Хокинс. Преживяхме ужасна сутрин.

Лейла влезе с чаша кафе и сънени очи, които се премрежиха от тревога, когато видя Куин.

— Какво се е случило?

— Седнете и ще разкажем и на двете ви.

— Трябва да видя мястото — настоя Сибил още щом разказът свърши. — И залата в боулинг клуба, всяко място, където е имало инцидент.

— Най-добре обиколи целия град — сухо отбеляза Куин.

— Трябва да видя и онази местност с камъка възможно най-скоро.

— Вечно командва — каза Куин на Кал.

— Бих казал същото за теб, но мисля, че тя те надминава. Можеш да дойдеш в боулинг центъра, когато пожелаеш. Куин ще те заведе във фитнес залата, но ако аз не мога, ще се погрижа Фокс или Гейдж да ви придружи. Най-добре и двамата. Що се отнася до Свещения камък, снощи разговарях с Фокс и Гейдж за това. Съгласихме се, че следващия път ще отидем всички. И шестимата. Днес не мога, Фокс — също. Най-добре в неделя.

— Той ли е главният организатор? — обърна се Сибил към Куин.

— Да. — Тя притисна устни към бузата на Кал. — Яйцата, които ти приготвих, изстинаха.

— Предпочитам целувка. Време е да тръгвам.

— Все още има много неща за обсъждане. Слушай, не е зле тримата да дойдете на вечеря.

— Някой ще готви ли? — попита Кал.

— Сиб.

— Хей! — извика Сибила.

— Ти изяде закуската ми. Освен това наистина можеш да готвиш. Само един въпрос. — Куин слезе от скута на Кал. — Фокс би ли назначил Лейла на работа?

— Какво? Кого? Защо? — запелтечи Лейла.

— Защото имаш нужда от работа — напомни ѝ Куин. — А той има нужда от офис мениджър.

— Не разбирам нищо, не можеш просто да...

— Била си управител на бутик — напомни ѝ Куин, — познаваш половината от работата. Организиране. Това е стихията ви, госпожице „Цветни индексни карти и схеми“, така че очевидно можеш да водиш документация, да съставяш графици и каквото е нужно. Всичко останало ще научиш в движение. Ще попиташ Фокс, нали, Кал?

— Разбира се. Няма проблем.

— Аз съм командвала — промърмори Сибил, докато допиваше кафето на Куин.

— Бих го нарекла творческо мислене и инициативност. Сега напълни отново тази чаша, докато аз изпращам своя герой спасител до вратата с голяма, звучна целувка.

Сибил се усмихна, когато Куин задърпа Кал през прага.

— Влюбена е.

— Наистина ли?

Сибил се обърна с усмивка към Лейла.

— Сега няма да я разкъсаш заради опита да ти натрапи тази работа.

— Няма да ѝ се размине. Мислиш ли, че е влюбена в Кал... любов с главно „Л“?

— С пет главни букви и удебелен шрифт. — Сибил взе чашата и стана. — Кю обича да насочва хората — каза тя, — но винаги се старее да ги насочи към нещо полезно или поне интересно. Не би ти натрапила работа, с която мисли, че няма да се справиш. — Въздъхна дълбоко, вървейки обратно към кухнята. — Какво да сготвя за вечеря, по дяволите?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трудно бе за Кал да се види с Бил Търнър и да не спомене, че Гейдж е пристигнал в града. Но познаваше приятеля си. Когато и ако Гейдж поискаше баща му да узнае, сам щеше да му каже. Затова направи всичко възможно да избегне Бил, като се затвори в офиса си.

Зае се с ордери, сметки, резервации, свърза се със собственика на игралните автомати, за да обсъдят смяна на едната игра с нещо по-забавно.

Когато погледна часовника, реши, че ако Гейдж все още спи, е крайно време да го събуди. Вдигна телефона.

„Не е бил буден, досети се Кал, когато долови раздразнението в гласа му, и не е пил кафе.“ Не обръщайки внимание на това, Кал се впусна да му разказва за случилото се сутринта, осведоми го за плановете за вечеря и затвори.

После завъртя очи и позвъни на Фокс, за да повтори същата информация и да му каже, че Лейла се нуждае от работа, така че би трябвало той да я назначи на мястото на госпожа Хоубейкър.

— А? — хлъцна Фокс.

— Трябва да затварям — отвърна Кал и затвори.

„Готово, изпълних дълга си“, помисли си той. Доволен, включи компютъра и зареди информацията за автоматични системи за отчитане на резултати, каквато придумваше баща си да инсталират.

Крайно време бе центърът да обнови оборудването си. Навярно бе глупаво да се мисли за подобна инвестиция, когато след няколко месеца всичко можеше да отиде по дяволите. Но ако наистина всичко отидеше по дяволите, и имаше какво да загубят от нея.

Баща му щеше да каже, че някои от старите играчи ще недоволстват, но Кал не мислеше така. Ако искаха да продължат да записват резултатите си на ръка, центърът щеше да им осигурява листове и маркери. Но ако някой им покажеше как се борави със системата и получи по няколко безплатни игри, докато свикнат с нея, щяха да я приемат.

Можеха да я вкарат в употреба и да я поддържат, подготвен бе за тази част от спора. Имаха Бил, който можеше да поправя почти всичко.

Едно бе да цениш и съхраняваш традициите, друго — да си старомоден.

Не, не, това не бе тактиката, която трябваше да приложи пред баща си. Той обичаше старомодните неща. По-добре бе да използва цифри. Боулингът носеше повече от половината им приходи, близо шестдесет процента, така че...

Почукване прекъсна мисълта му и потръпна вътрешно, когато предположи, че е Бил Търнър. Но през вратата надникна майка му.

— Нали не си твърде зает за мен?

— Никога. Дошла си да поиграеш боулинг преди сутрешната лига?

— Не, разбира се. — Франи обичаше съпруга си, но често казваше, че не се е врекла във вечна вярност на боулинга. Влезе, седна до Кал и наклони глава, за да погледне в монитора му. Устните ѝ трепнаха. — Дано имаш късмет с това.

— Не казвай нищо на татко, чуваш ли?

— Устата ми е заключена.

— С кого ще обядваш?

— Откъде знаеш, че ще обядвам с някого?

Кал посочи към елегантното ѝ вталено сако, идеално изгладения панталон и ботушите с висок ток.

— Не си се издокарала така, за да отскочиш до пазара.

— Много си умен. Трябва да свърша това-онова, после имам среща с приятелка за обяд. Джоан Бари.

„Майката на Фокс“, помисли си Кал и само кимна.

— И друг път сме обяждали заедно, но вчера ми се обади с изрично настояване да се видим днес. Притеснена е. Аз също. Затова наминах да те попитам дали има нещо, което трябва да зная, нещо, което искаш да ми кажеш, преди да се срещна с нея.

— Нещата са под контрол, доколкото мога да ги овладеея, мамо. Все още нямам отговори. Само нови въпроси, но мисля, че и това е напредък. Всъщност има един, който ще те помоля да зададеш на майката на Фокс вместо мен.

— Добре.

— Помоли я да провери дали в рода ѝ е имало някой Хокинс.

— Мислиш, че е възможно да сме роднини? Това би ли помогнало с нещо?

— Няма да е излишно да узнаем.

— Тогава ще я попитам. А сега ти ми отговори на един въпрос. Добре ли си? „Да“ или „не“ е достатъчно.

— Да.

— Е, чудесно. — Франи стана. — Имам един куп задачи, преди да се видя с Джо. — Тя тръгна към вратата, съвсем тихо изруга под носа си и се обърна. — Опитвах се да сдържа любопитството си, но този път нямам воля. Колко са сериозни нещата между теб и Куин Блек?

— Моля?

— Кейлъб Джеймс Хокинс, не се прави на ударен.

Кал щеше да се засмее, но условната му реакция при този тон бе само да свие рамене.

— Не знам точния отговор. И не съм сигурен дали е разумно да стават сериозни, когато положението е толкова напечено. Когато толкова много е заложено на карта.

— Какъв по-подходящ момент да намеря? — отвърна Франи. — Моят винаги трезвомислещ Кал. — Сложи ръка на дръжката на вратата и му се усмихна. — А, относно тези модерни системи за отчитане на резултати... Напомни на баща си колко трудно му беше да убеди своя баща за проекционните табла преди около тридесет и пет години.

— Ще го имам предвид.

Когато остана сам, Кал разпечата информацията за автоматичните системи, инсталирането и поддръжката им и изключи компютъра, за да слезе и нагледа касата, бара и пистите при игрите от сутрешната лига.

Ароматите от бара му напомниха, че е пропуснал закуската, и той грабна топла хрупкава питка и кока-кола, преди да се отправи обратно към офиса си.

Въоръжен така, реши, че всичко върви гладко и може да си позволи кратка предобедна почивка. Искаше да се порови малко по-дълбоко за Ан Хокинс.

Беше му се явила два пъти за три дни. И двата пъти, спомни си Кал, появата ѝ бе предупреждение. Беше я виждал и по-рано, но само

насън. Искаше я в сънищата си, призна той, или пък Джайлс Дент я искаше, действайки чрез него.

Тези случки бяха различни, както и чувствата му.

Все пак не това бе важното, не това бе смисълът, напомни си той, докато дъвчеше първата хапка от закуската.

Вярваше на инстинкта на Куин за дневниците. Някъде, по някое време бе имало и други. Вероятно в старата библиотека. Бе решил на всяка цена да влезе и претършува сградата сантиметър по сантиметър. Ако по някакъв начин се бяха озовали в новата, пъхнати някъде или затрупани в хранилището, търсенето щеше да се превърне в истински кошмар.

Но искаше да узнае нещо повече за Ан, което би му помогнало да достигне до отговорите.

Къде бе прекарала близо две години? Цялата информация, всички разкази, които бе чувал и чел, сочеха, че е изчезнала в нощта на пожара в откритата местност и се е върнала в Холоу чак когато синовете ѝ са били почти двегодишни.

— Къде си отишла, Ан?

Къде би могла да отиде жена, бременна с тризнаци, последните седмици преди раждането им? Навярно пътуването бе изключително трудно за сама жена, дори без да е натежала от бременност.

Със сигурност бе имало други селища, но доколкото си спомняше, не толкова близо, че жена в нейното състояние да стигне пеша или дори на кон. Логично бе да се е приютила или да е намерила подслон при някого в околността.

Кой би приел в дома си млада, неомъжена жена? Първото му предположение бе за роднина.

Или приятелка, или пък някоя състрадателна стара вдовица, но би заложил на близка роднина.

— Това е първото място, където отива човек, когато е в беда, нали?

Трудно можеше да намери подробности за Ан Хокинс, но имаше изобилие от сведения за баща ѝ, основателя на Холоу.

Беше ги чел, разбира се. Беше ги проучил подробно, но никога от тази гледна точка. Сега извика цялата информация за Джеймс Хокинс, която бе свалил на служебния си компютър.

Няколко пъти се отклони, нахвърля записки за споменати роднини, негови и на съпругата му. Макар и оскъдни, находките поне даваха някаква отправна точка. Докато цялото му внимание бе погълнато от тях, някой отново почука на вратата му. Опомни се, когато Куин подаде глава, точно както майка му по-рано сутринта.

— Работиш. Сигурно мразиш да те прекъсват. Но...

— Няма нищо. — Кал хвърли поглед към часовника и се почувства малко виновен, щом видя, че почивката му е продължила над час. — Отделих на това повече време, отколкото възнамерявах.

— В боулинг бизнеса човек не знае покой — каза тя с усмивка, когато влезе. — Исках само да ти се обадя, че сме тук. Изведохме Сиб на бърза обиколка из града. Знаеш ли, че в Хокинс Холоу няма откъде човек да си купи обувки? Сиб е крайно недоволна, защото има мания да обикаля за нови. Сега се опитва да ме придума за игра боулинг. Винаги е имала състезателна жилка. Побързах да се измъкна, преди да ме въвлече в това. Надявах се да хапнем нещо набързо в бара, може и ти да ни правиш компания, преди Сиб да...

Изведнъж замълча. Не само не бе изрекъл дума, а я гледаше втренчено. Просто я зяпаше.

— Какво има? — Куин потърка носа си, докосна косата си. — Косата ми ли?

— Отчасти. Може би отчасти.

Кал стана и заобиколи бюрото. Не откъсна очи от лицето ѝ, докато минаваше покрай нея. Затвори и заключи вратата.

— О... Наистина ли? Сериозно? Тук? Сега?

— Наистина, сериозно. Тук и сега.

Изглеждаше смутена, което бе малка награда за него. Изглеждаше възхитително, всеки сантиметър от нея. Не знаеше защо радостта му, че я вижда, внезапно бе преминала във възбуда, и не го интересуваше. Но знаеше без съмнение, че иска да я докосва, да вдъхва аромата ѝ, да усеща как тялото ѝ се стяга и отпуска — просто се предава.

— Съвсем не си толкова предсказуем, колкото очаквах.

Взирайки се в него, тя свали пуловера си и разкопча ризата под него.

— Очакваш да съм предсказуем?

Без да губи време с копчетата, той издърпа своята риза над главата си.

— Момче от малък град, отраснало в добро, стабилно семейство, трето поколение управител на семейния бизнес. Би трябвало да си предсказуем, Кейлъб — каза тя, докато разкопчаваше дънките си. — Харесва ми, че не си. Нямам предвид само в секса, въпреки че тук печелиш важни точки.

Наведе се да свали ботушите си и тръсна глава назад, за да отмести косите от очите си и да го погледне.

— Би трябвало вече да си женен — реши Куин — или поне сгоден за приятелката си от колежа. И да мислиш за деца.

— Мисля за деца. Но не точно сега. Точно сега единственото, за което мога да мисля, си ти.

Това накара сърцето ѝ да подскочи, още преди да посегне към нея и да прокара длани надолу по голите ѝ ръце. Преди да я притегли към себе си и устните му да заиграят с нейните.

Би избухнала в смях, когато се снишиха на пода, но дъхът ѝ бе секнал. Беше по-различно, отколкото в леглото. По-импулсивно и някак безразсъдно, докато ръцете и краката им се преплитаха на пода в офиса му. Дръпна сутиена ѝ надолу, за да погали зърната на гърдите ѝ с устни, език и зъби, докато ханшът ѝ чувствено се движеше. Тя плъзна ръка по тялото му, усети възбудата му и го накара да простене.

Кал не можеше да чака, този път не. Не можеше бавно да изживява насладата, поривът бе неудържим. Претърколи се и я притегли върху себе си. Докато пръстите му притискаха плътта ѝ, тя се поклащаше, приемаше го. Наведе се към него за страстна целувка и косите ѝ се спуснаха около лицата им като завеса. „Завладян от нея“, помисли си той. От тялото, уханието, енергията ѝ. Погали гърба и извивката на ханша ѝ, докато с ритмичните си движения тя го довеждаше до блаженство и забрава.

Дори когато се изви назад и погледът му се премрежи, формите и въздишките ѝ го омайваха.

Беше се предала на усещанията, просто се носеше във вихъра им. Отчаяно препускащи сърца, хлъзгави тела и опияняващи движения. Почувства кулминацията му, този внезапен тласък, и през нея премина тръпка. Беше го накарала да загуби контрол, той бе в

нейна власт. Използва тази власт, тази тръпка, за да се понесе стремително към своя връх.

Бавно се спусна оттам и остана върху него, за да полежат изтощени, затоплени и малко замаяни, докато си поемат дъх. Тя избухна в смях.

— Господи, като тийнейджъри сме. Или зайци.

— Зайци тийнейджъри.

Развеселена, Куин се надигна.

— Често ли си позволяваш подобни странични занимания в офиса?

— А...

Тя леко го смушка, придърпвайки обратно сутиена си.

— Виждаш ли, непредсказуем си.

Кал ѝ подаде ризата.

— За първи път си позволявам подобно занимание в работно време.

Тя присви устни, докато се закопчаваше.

— Добре.

— И не съм се чувствал като заек тийнейджър, откакто бях такъв.

Куин се наведе и леко всмука устните му.

— Още по-добре. — Все още на пода, тя нахлузи панталона си, и той стори същото. — Трябва да ти кажа нещо. — Куин посегна към ботушите и обу единия. — Мисля... не, ако кажа „мисля“, ще бъде увъртане, страхливост.

Дълбоко си пое дъх, рязко пхна крака си в другия ботуш и го погледна в очите.

— Влюбена съм в теб.

Първо дойде шокът — внезапен, остър шок, който го разтърси до мозъка на костите. После тревогата го скова като леден юмрук.

— Куин...

— Не си хаби думите, няма смисъл да казваш: „Познаваме се едва от две седмици“. Не искам да чувам и „Поласкан съм, но...“. Не ти го казах, очаквайки някакъв отговор. Просто трябва да знаеш. Първо, няма значение откога се познаваме. Познавам себе си достатъчно отдавна, за да зная какво става с мен. Познавам чувствата

си. Второ, безспорно би трябвало да си поласкан. Не се побърквай. Нищо не ми дължиш и не очаквам да споделяш чувствата ми.

— Куин, ние... всички ние сме подложени на огромно напрежение. Дори не знаем дали ще оцелеем до август. Не можем...

— Именно. Никой не знае, но сега имаме още нещо, за което да се тревожим. Е, Кал... — Тя обхваща лицето му с длани. — Всеки миг е важен. Точно тази минута има дълбок смисъл. Съмнявам се, че иначе бих ти го казала, въпреки че понякога съм импулсивна. Мисля, че при други обстоятелства бих изчакала, докато и ти изясниш чувствата си. Надявам се това да стане скоро, а междувременно нека нещата останат такива, каквито са.

— Трябва да знаеш, че...

— Недей, за нищо на света не казвай, че държиш на мен. — В гласа ѝ прозвуча първата нотка на гняв. — Ще изречеш нещо банално, което хората казват в подобни случаи. Това само ще ме ядоса.

— Добре, добре, нека само те попитам нещо, без да се обиждаш. Замислила ли си се, че може би чувствата ти са нещо подобно на онова, което се случи до камъка? Така да се каже, отражение на чувствата на Ан към Дент?

— Да, мислила съм, но не са. — Куин се изправи и облече пуловера си. — Все пак, добър въпрос. Не го приемам като обида. Онова, което е изпитвала и аз чрез нея, беше силно и обсебващо. Не твърдя, че моите чувства към теб не са подобни. Но имаше и разкъсваща болка. Зад радостта прозираше мъка. С мен не е така, Кал, няма нищо мъчително. Не съм тъжна. Сега... имаш ли време да слезеш при нас и да хапнеш нещо, преди със Сиб и Лейла да излезем?

— Ммм... да.

— Чудесно. Ще се видим там. Трябва да се отбия в тоалетната да се поосвежа.

— Куин... — Кал се поколеба, когато тя отвори вратата и се обърна. — Не съм изпитвал такива чувства към друга жена.

— Това вече ми харесва.

Тя се усмихна, преди да излезе. Знаеше, че думите му са истина, така бе устроен. „Горкият, помисли си Куин. Все още не знае, че няма отървяване.“

Гъста гора от ниски дървета скриваше старото гробище като щит до северния край на града. То се простираше по неравната земя до хълмовете на запад, в края на коларски път, по който едва можеха да се разминат две коли. Исторически надпис, полузаличен от времето, сочеше, че някога тук се е намирала „Първата църква на Праведните“, но е била разрушена от паднал гръм и пожар на седми юли, 1652-а.

Куин бе прочела този факт при проучванията си, но бе различно да застане тук, брулена от вятъра и студа, и да си го представи. Бе прочела още, както пишеше на табелата, че на нейно място е бил издигнат малък параклис, разрушен по време на Гражданската война.

Сега сред сухите зимни треви имаше само няколко камъка. Отвъд ниска каменна стена бяха по-скорошните гробове. Тук-там видях цветя, чиито ярки цветове навяваха меланхолия на фона на сивотата и замръзналата земя.

— Трябваше да донесеш цветя — тихо каза Лейла, когато погледна малкия скромнен паметник, на който пишеше само „Ан Хокинс“.

— Не са й нужни — увери я Сибил. — Паметниците и цветята са за живите. Мъртвите имат други грижи.

— Все пак създават настроение.

Сибил само сви рамене срещу Куин.

— Права си. Не е хубаво на мъртвите да им бъде скучно. Не ви ли се струва интересно, че няма дати? На раждане или смърт. Никаква сантименталност. Имала е трима сина, а не е получила друго, освен името си, издълбано в надгробния камък. Въпреки че те също са погребани тук, както и съпругите, и децата им, и предполагам — поне някои от техните деца. Където и да са пътували през живота си, са се завърнали, за да бъдат погребани до Ан.

— Може би са знаели или са вярвали, че тя ще се върне. Може би им е казвала, че смъртта не е край. — Куин смръщи вежди срещу паметника. — А може би просто са искали да е скромно, но сега, като го изтъкна, започвам да се питам дали не е било съзнателно. Нито начало, нито край. Поне до...

— ... юли тази година — довърши Лейла. — Весела мисъл.

— Е, докато си прекарваме весело тук, искам да направя няколко снимки. — Куин извади апарата си. — Вие двете можете да запишете някои имена. Не е зле да ги проверим, да видим дали имат пряка

връзка с... — Препъна се, докато крачеше назад, за да намери подходящ ъгъл. — О, по дяволите! Точно на същото място, където се ударих сутринта. Супер.

Лейла се втурна да ѝ подаде ръка. Сибил я последва, въпреки че не можа да сдържи смеха си.

— Млъкни — промърмори Куин. — Земята е толкова неравна, а някои паметници едва се подават от нея. — Потърка хълбока си и намръщено се вгледа в камъка, който я бе спънал. — Ха! Интересно. Джоузеф Блек, починал през 1843-а. — Руменината, избила на лицето ѝ от раздразнение, изчезна. — Същата фамилия като моята. Блек е често срещано име. Но си струва човек да се замисли защо е тук и защо се спънах точно в неговия гроб.

— Странните съвпадения са твоята специалност — съгласи се Сибил.

— А може би и на Ан.

Куин поклати глава при предположението на Лейла.

— Не зная. Кал е направил проучване за родословието на Хокинс и го прегледах набързо. Зная, че част от старите архиви са загубени или заровени по-дълбоко, отколкото сме надникнали, но не виждам как може и двамата да сме пропуснали разклонения с моето фамилно име. Е, мисля, че трябва да потърсим нещо по-подробно за този Джо.

Баща ѝ не помогна с нищо и обаждането у дома само я държа четиридесет минути на телефона да слуша семейни клюки. После опита с баба си, която имаше смътни спомени, че е чувала от свекърва си за някакъв прачичо, може би братовчед, роден някъде сред възвишенията в Мериленд. Или може би във Вирджиния. Бе запомнен от роднините си с това, че избягал с кръчмарска певица, изоставяйки съпругата си и четирите си деца и отнасяйки семейните спестявания, държани в кутия от бисквити.

— Голям симпатяга си бил, Джо — измърмори Куин. — Дали ти си моят Джо?

Реши, че ако се освободи от участие в приготвянето на вечерята, ще има достатъчно време да отскочи до общината и да започне проучване за Джоузеф Блек. Щом бе умрял тук, може би бе и роден тук.

Когато се прибра, Куин със задоволство завари къщата, пълна с хора, глъчка и апетитни аромати. Сибил, вярна на себе си, бе пуснала музика, запалила свещи и наляла вино. Всички се бяха събрали в кухнята и лакомо посягаха към хапките с мариновани маслини. Куин си взе една и я преглътна с вино от чашата на Кал.

— Сигурно очите ми са кървясали — каза тя.

— Засега не.

— Почти три часа се рових в архиви. Мисля, че съм увредила мозъка си.

— Джоузеф Блек. — Фокс ѝ подаде чаша вино. — Осведомиха ме.

— Добре, спестили са ми поне това. Успях да проследя родословието само до дядо му, Куинтън Блек, роден през 1676-а. Няма по-ранни сведения, поне тук. И нищо след Джо. Отклоних се от пряката линия, потърсих братя, сестри или други роднини. Имал е три сестри, но открих само рождените им дати. Имал е лели, чичовци и прочие, но и за тях няма много. Изглежда, фамилията Блек не е присъствала дълго в Хокинс Холоу.

— Щеше да ми говори нещо — изтъкна Кал.

— Да. Все пак събудих любопитството на баба си и сега се е заела да издири старата семейна библия. Обади се на мобилния ми телефон. Мисли, че е останала у девера ѝ след смъртта на родителите му. Може би. Както и да е, това е нишка. — Насочи вниманието си към мъжа, който стоеше облегнат с гръб на плота и разклащаше чаша вино. — Извинявай. Гейдж, нали?

— Същият. Служба „Пътна помощ“.

Куин се усмихна, когато Сибил завъртя очи и извади ароматните питки от фурната.

— Вече чух. Е, явно вечерята е готова. Умирам от глад. Нищо не може да събуди апетита така, както ровенето сред актове за раждане и смърт на разните му Блек, Робин и Кларк.

— Кларк. — Лейла подаде празна чиния на Сибил за питките. — В архивите има хора с тази фамилия?

— Да, Алма и Ричард Кларк, доколкото си спомням. Искаш ли да прегледаш записките ми? Защо?

— Моминското име на баба ми е било Кларк. — Лейла отегчено се усмихна. — Може би и това не е съвпадение.

— Жива ли е? — веднага попита Куин. — Можеш ли да се свържеш с нея и...

— Да хапнем, докато са топли — прекъсна ги Сибил. — Ще имате достатъчно време да разтърсвате родословните дървета. Но когато готвя... — тя пхна чинията с горещите питки в ръцете на Гейдж — ще ядем.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Сигурно има важна причина, сигурно има сериозна причина“, повтаряше си Кал, докато съчетаваше обедната си почивка със свое проучване за родствената връзка Хокинс — Блек. Това бе нещо ново, врата, за чието съществуване не бяха подозирали, за да се опитат да отворят.

Казваше си, че е трудоемка работа, от съдбовно значение, заради която през последните няколко дни с Куин нямат време да се видят. И двамата бяха твърде заети. Нямахше начин.

Освен това, може би моментът бе подходящ да си починат един от друг. Нещата да се поутоложат. Както бе казал на майка си, сега не бе време за сериозно обвързване, време за любов. Защото щом човек се влюби, неизбежно следваха големи, значими събития, променящи живота. А той имаше достатъчно важни събития, за които да се тревожи.

Сипа храна в купичката на Лъмп, чакащ закуската си с обичайното невъзмутимо спокойствие. Както всеки четвъртък, Кал бе заредил пералнята, а преди това бе извел Лъмп на сутрешна разходка. Продължи с всекидневните си сутрешни занимания и с първата чаша кафе в ръка, извади кутия мляко.

Когато понечи да си налее, се сети за Куин. „Нискомаслено“, поклати глава той. Може би точно сега тя приготвяше своята зърнена закуска. Може би стоеше в кухнята си, вдъхваше аромат на кафе и мислеше за него.

Гледката, която си представи, бе примамлива и тъкмо посягаше към мобилния си телефон да ѝ позвъни, когато чу звук зад себе си и се обърна.

Гейдж тъкмо изваждаше чаша за кафе от шкафа, който бе отворил.

— Стряскаш се.

— Не те чух да влизаш.

— Беше потънал в любовни блянове.

— Имам да мисля за много неща.

— Особено за любов. Отдалеч си личи, Хокинс. Като започнем от тези тъжни, влажни очи.

— Пази своите, Търнър.

Гейдж само се усмихна и наля кафе.

— Налапал си въдицата. — Сложи пръст в крайчеца на устата си, извит като кука. — Няма грешка.

— Завиждаш, защото скоро не ти е излизал късметът.

— Няма спор. — Гейдж отпи глътка чисто кафе и с босия си крак потърка козината на Лъмп, докато кучето бе изцяло съсредоточено върху закуската си. — Не е обичайният ти тип.

— А? — Раздразнението пропълзя по гърба на Кал като гущер. — Какъв е обичайният ми тип?

— Почти като моя. Момиче за лек флирт, без много мислене, без обвързване и тревоги. Кой може да ни вини, предвид всичко? — Гейдж взе кутията със зърнена закуска и пъкна ръка вътре. — Но тя не се вмести в калъпа. Умна е, сериозна и носи голям топ дебело въже в джоба си. Вече е започнала да те омотава в него.

— Не ти ли дотяга понякога от този цинизъм, който носиш със себе си навсякъде?

— Реализъм — поправи го Гейдж, докато хрупаше зърнена закуска. — Помага ми да приемам нещата по-леко. Тя ми харесва.

— И на мен. — Забравил за млякото, Кал си взе шепя от купата, в която бе сипал закуската. — Каза ми... каза ми, че е влюбена в мен.

— Бързо напредвате. А после изведнъж става прекалено заета, а ти спиш сам, приятел. Казах ти, че е умна.

— За бога, Гейдж. — Пронизаха го две стрели на обида, едната — към самия него, другата — към Куин. — Тя не е от тези жени. Не използва хората по подобен начин.

— И го знаеш, защото я познаваш много добре.

— Да. — Всяка следа от гняв изчезна, когато осъзна тази проста истина. — Просто я познавам. Наистина. Е, може да има десетки, стотици неща, които не зная за нея, но зная коя е и що за човек е. Нямам представа дали донякъде е защото всички сме свързани, но е вярно. Още когато я видях за първи път, нещата се промениха. Не зная как. Нещо се промени в мен. Е, подигравай се колко си искаш, но това е положението.

— Ще кажа само, че си късметлия — проговори Гейдж след миг.
— Че се надявам връзката ви да потръгне. Никога не съм вярвал, че някой от трима ни може да има шанс за нещо нормално. — Сви рамене. — Нямам нищо против да се окаже, че греша. Освен това, този влажен поглед страшно ти отива.

Кал повдигна средния си пръст от купата във въздуха.

— Да ти се връща — каза Фокс, когато влезе и тръгна право към хладилника за кока-кола. — Какво става?

— Пак ще пресушиш кока-колата ми, а никога не донасяш една-две нови кутии.

— Миналата седмица купих бира. Гейдж каза да намина тази сутрин и очаквам да пийна кола, по дяволите.

— Казал си му да намине?

— Да. И така, О'Дел, Кал е влюбен в онази блондинка.

— Не съм казал...

— Кажи ми нещо, което да не знам — отвърна Фокс, отвори кутията и отпи глътка.

— Не съм казал, че съм влюбен.

Фокс спокойно отмести поглед към Кал.

— Познавам те откакто се помня, зная какво означават малките бляскави сърчица в очите ти. Страхотно е. Сякаш е създадена за теб.

— Той казва, че не била обичайният ми тип, а ти твърдиш, че е създадена за мен.

— И двамата сме прави. Не е от типа, който обикновено търсиш.
— Фокс отпи още газирано и взе кутията със зърнена закуска от Гейдж. — Защото никога не си искал да откриеш жена, която истински ти пасва. Тя е идеалната, но се появи изненадващо. Врхлетя те от засада. Нима станах толкова рано, за да дойда да си говорим за любовния живот на Кал?

— Не, просто интересна странична тема. Събрах малко информация, докато бях в Чехия. Слухове, главно легенди, които проследих, когато имах време. Снощи ми се обади един експерт, затова те повиках тук. Мисля, че успях да идентифицирам копелето, което носи Голямото Зло.

Седнаха на кухненската маса на кафе и сухи зърнени топчета, Фокс — облечен с един от официалните си костюми за съда, Гейдж —

с черна тениска и свободен панталон, а Кал — с дънки и памучна риза. И заговориха за демони.

— Направих обиколка из малки затънтени села — започна Гейдж. — Винаги съм отделял време да опозная местната култура и може би да забърша някоя местна фуста, докато трупам чипове за покер.

Кал знаеше, че се занимава с това от години. Проучваше всяка мътва за дяволи, демони и необясними явления. Винаги се връщаше с някаква история, но нищо, което да се вписва в профила, така да се каже, на техния проблем.

— Говореше се за стар демон, който можел да приема различни образи. Там приказките за върколаци са много популярни и отначало помислих, че това е поредната. Но не ставаше дума за прегризани гърла и сребърни куршуми, а за създаване, което преследвало хора, превръщало ги в свои роби и се хранело от... няма точен превод, но най-доброто обяснение, което получих, беше „човешката им същност“.

— Как се хранело?

— Това е неясно, твърде... загадъчно, както повечето легенди. Не от плътта и кръвта им, не със зъби и нокти... Разказваха, че този демон, или същество, можел да обсебва умовете на хората и душите им и да ги доведе до лудост, да ги кара да убиват.

— Може би има връзка с нашия случай — реши Фокс.

— Прозвуча ми толкова познато, че трябваше да го проуча. Нагазих в дълбоки води, в онзи регион е пълно с подобни истории. Но там, сред възвишенията, на място, което силно ми напомняше за дома, попаднах на нещо. Нарича се Тмави, в превод: „мрак“. Мракът.

И тримата си спомниха за онова, което бе изригнало от земята под Свещения камък.

— Явявал се като човек, който не е човек, ловувал като вълк, който не е вълк. И понякога приемал образ на момче, което подмамвало жени и деца в гората. Повечето никога не се връщали, а които се върнели, били вече луди. Семействата им също полудявали. Избивали се помежду си, самоубивали се или посягали на съседите си.

Гейдж направи пауза и стана да вземе кафеварката.

— Узнах част от това там, а и намерих един свещеник и той ми даде името на професор, който изучава и пише статии за източноевропейската демонология. Снощи този професор се свърза с

мен. Твърди, че същият демон, не се бои да използва думата, бродил из Европа векове наред. И вечно бил преследван от мъж, когото смятали за друг демон, магьосник или просто човек с мисия. Според легендите, при схватка между тях в гората магьосникът бил смъртоносно ранен и демонът го изоставил, смятайки го за мъртъв. Това според професор Линц било грешката му. Дошъл някой, малко момче, на което магьосникът предал силата си, преди да умре.

— Какво станало по-нататък? — попита Фокс.

— Никой не знае със сигурност, дори професор Линц. Легендите твърдят, че съществото изчезнало, преселило се другаде или умряло някъде в началото или средата на седемнадесети век.

— Когато се е качило на проклетия кораб за Новия свят — добави Кал.

— Възможно е.

— Както и момчето — продължи Кал — или мъжът, в който се е превърнало, или негов наследник. Но в един момент почти е успяло да го унищожи, видях това. Него и жената... колибата. Той държеше окървавен меч и знаеше, че почти всички са мъртви. Не е могъл да го спре и е предал силата си на Дент, който на свой ред е опитал отново. Тук.

— Какво предаде на нас? — попита Фокс. — Каква сила? Да не хващаме настилка и счупените кости да зарастат от само себе си? Каква полза имаме от това?

— Ще бъдем здрави и силни, когато се изправим срещу него. Виждам проблясъци, всички ги виждаме по някакъв начин. — Кал приглади косите си. — Не зная. Но сигурно е нещо важно. Трите части от камъка. В тях трябва да има някаква сила. Просто досега не сме разбрали каква.

— А времето напредва.

Кал кимна на Гейдж.

— Трябва да покажем камъните на другите. Заклехме се, трябва всички да сме съгласни, и тогава да го направим. Ако не беше клетвата, щях...

— ... вече да си показал своя на Куин — довърши Фокс.

— Да, може би си прав. Струва си да опитаме. Може би сме нужни и шестимата, за да го съединим отново.

— Или когато се случи онова до Свещения камък, амулетът се е разцепил, защото силата му е била нарушена. Унищожена.

— За теб чашата винаги е наполовина празна, Търнър — отбеляза Фокс. — Както и да е, опитът си струва. Съгласни ли сте?

— Аз — да.

Кал погледна Гейдж, който сви рамене.

— Защо не, по дяволите.

Кал дълго са двоуми по пътя към града. Нямаше нужда от повод да се отбие при Куин. Спяха заедно, за бога. Нима трябваше да има предварително уговорена среща, специално разрешение или много важна причина да чука на вратата ѝ, за да види как е? Да попита какво става, по дяволите.

През последните два дни тя бе разсеяна всеки път, когато успяваше да се свърже с нея по телефона. Не се беше отбивала в центъра, откакто се бяха отъркаляли на пода в офиса му.

И му бе казала, че е влюбена в него.

Това беше проблемът. Трънчето в обувката, пръчка в колелото или някоя по-уместна аналогия. Беше му признала, че е влюбена, а той не бе отвърнал: „Аз също“, което тя твърдеше, че не е очаквала. Но мъж, който вярва, че една жена е искрена във всичко, което казва, живее в опасна самозаблуда.

Сега тя го избягваше.

Нямаха време за игри, наранени чувства и цупене. Имаше по-важни неща, заложили на карта. Бе принуден да признае, че именно затова не би трябвало дори да я докосва. А намесвайки секс в цялата бъркотия, още повече бяха усложнили и без това сложното положение. Трябваше да са практични, трябваше да са разумни. Обективни, добави той, когато спря пред квартирата им. Хладнокръвни, трезви.

Никой от двамата не можеше да запази тези качества, когато правеха секс. При това адски вълнуващ секс.

Пъхна ръце в джобовете си, докато вървеше към вратата ѝ, и бавно извади едната, за да почука. Лудостта, която го обземаше, бе твърде далеч от обективността и практичността, но му се струваше оправдана.

Тя отвори вратата.

Косите ѝ бяха влажни. Беше ги пригладила назад на лъскава конска опашка. Усети аромата на женски шампоан и сапун и тези ухания нахлуха в него, а мускулите му се стегнаха от възбуда.

Носеше пухкави розови чорапи, черен памучен панталон и искрящо розов пуловер с надпис: „... и Бог създаде жената“.

„И то каква“, помисли си Кал с благодарност към всевишния.

— Здравей!

Мисълта, че му се сърди, бързо изчезна, бе заслепен от лъчезарната ѝ усмивка и кипящата ѝ енергия.

— Тъкмо си мислех за теб. Влез. Господи, колко е студено. Писна ми от тази зима. Реших да се погледея с чаша нискомаслен горещ шоколад. Искаш ли?

— Ааа... всъщност не.

— Е, все пак влез, че съм зажадняла. — Тя се повдигна на пръсти за дълга, жадна целувка, а после сграбчи ръката му и го поведе към кухнята. — Придумах Сиб и Лейла да дойдат с мен във фитнес клуба тази сутрин. Със Сиб беше малко трудно, но цифрите помогнаха. Не се случи нищо странно, ако не броим опита на Сиб да заеме сложна поза от йога за напреднали. Мат е доста добър в това впрочем. Иначе от два дни насам нещата са спокойни.

Куин извади пакетче шоколад на прах, удари го в дланта си няколко пъти, за да избута сместа навътре, преди да го разкъса и да я сипе в чаша.

— Сигурен ли си, че не искаш?

— Да, продължавай.

— Тук кипи усилена работа — продължи тя, докато наливаше в чашата наполовина гореща вода, наполовина нискомаслено мляко. — Очаквам да чуя нещо за семейната библия или каквото успее да изрови баба ми. Днес, може би, или най-късно утре. Междувременно съставихме родословни дървета по това, което знаем, и Лейла се опитва да изкопчи от роднини нещо за предците си. — Разбърка сместа и я сложи в микровълновата фурна. — Наложил се да възложи голяма част от проучванията на съучастничките си, за да довърши статията си за списанието. Все пак трябва да се плащат сметки. Е? — Тя се обърна, когато фурната иззвъня. — Какво ново при теб?

— Липсваше ми.

Не бе имал намерение да го казва и определено не бе очаквал да започне с тези думи. Изведнъж осъзна, че това е първата му мисъл.

Очите ѝ добиха израз на нежност, сексапилните ѝ устни леко се извиха нагоре.

— Приятно е да го чуя. И ти ми липсваше, особено снощи, когато пропълзах в леглото около един сутринта. В студеното си, празно легло.

— Нямах предвид секса, Куин.

Това пък откъде му хрумна.

— Аз също. — Тя наклони глава встрани, не обръщайки внимание на звъна на микровълновата печка. — Липсваше ми в края на деня, когато най-сетне можех да си почина от писане, когато престанах да мисля какво трябва да свърша и какво ще се случи. Ядосан си за нещо. Ще ми кажеш ли за какво?

Куин се обърна към фурната, докато говореше, за да извади чашата си. Кал веднага забеляза знака, който тя даде на Сибил, която понечи да прекрачи прага на кухнята, но се оттегли безмълвно.

— Не зная точно. — Той свали шубата си и я преметна върху един от столовете около малката масичка, която не бе там при предишното му посещение. — Сигурно съм си помислил след онзи ден, след онова, което ми каза...

— Казах ти, че съм влюбена в теб. Това те кара дълбоко в себе си да потръпваш — забеляза тя. — Мъже.

— Не аз започнах да те избягвам.

— Мислиш... — Куин си пое дъх през носа и изсумтя. — Е, явно имаш доста високо мнение за себе си и твърде ниско за мен, щом...

— Не, просто...

— Имах работа, задължения. Не вървя по петите ти, нито пък ти по моите.

— Нямах предвид това.

— Мислиш, че бих си играла с теб така? Особено сега?

— Ето къде е проблемът. Сега не е подходящ момент за лично обвързване.

— Ако не сега, кога? — попита тя. — Наистина ли... наистина ли смяташ, че можем да затворим личните си чувства в някое чекмедже, докато настъпи удобен момент? И аз обичам нещата да бъдат по местата си. Обичам да зная кое къде е и затова ги слагам там,

където искам да бъдат. Но чувствата и мислите са нещо различно от някакви скапани ключове за кола, Кал.

— Няма спор, но...

— И в моите чувства и мисли цари безпорядък като на бабиния таван — сопна се тя с все още нестихващ гняв. — Така ми харесва. Ако нещата бяха нормални всеки ден, ако спокойно вървахме по пътя си, може би нямаше да ти го кажа. Нима мислиш, че това е първото ми гмуркане в океана на любовните отношения? Бях стодена, за бога. Казах ти, защото... защото мисля, може би особено сега, че чувствата са най-важни. Ако не ти харесва, жалко.

— Ще замълчиш ли за пет минути?

Очите ѝ се присвиха до малки процепи.

— О, това ли искаш?

— Да. Факт е, че не зная как да реагирам, защото дори не съм си позволявал да мисля, че някога ще изпадна в такова положение. Как бих могъл, при тази заплаха, надвиснала над главата ми? Не мога да рискувам да се влюбя. Какво да разкрия на жената и какво да ѝ спестя? И тримата с Фокс и Гейдж сме свикнали да премълчаваме много неща.

— Да пазите тайни.

— Да — равнодушно каза той. — Защото така е по-лесно. Как да мисля за любов, брак, деца? И дума не може да става за дете, което да живее в този кошмар.

Присвитите сини очи добиха леденостуден израз.

— Не си спомням да съм казвала, че искам да бъда майка на децата ти.

— Не забравяй с кого разговаряш — тихо каза той. — Имай предвид, че съм нормален човек от нормално семейство. Мъж, който иска да се ожени, да отгледа деца, да изплаща жилище и да се грижи за голямото си мързеливо куче. Това бих очаквал, ако се обвържа сериозно с жена.

— Мисля, че ми го каза.

— Ще е безотговорно дори да си го помисля.

— По този въпрос сме на различни мнения. Аз смятам, че да гледаш толкова напред, е като изстрел в мрака. В края на краищата, всеки от нас има право на собствени възгледи. Но ме разбери, и нека бъдем наясно. Признанието ми, че те обичам, не означава, че очаквам годежен пръстен.

— Защото вече си носила такъв.

Тя кимна.

— Да. Още нещо, за което се питаш.

— Не е моя работа. — „По дяволите!“ — Да, питам се.

— Добре. Много е просто. Срецах се с Дърк...

— Дърк...

— Мълчи. — Но устните ѝ трепнаха. — Излизах с него около шест месеца. Чувствахме се приятно заедно. Мислех, че съм готова за следващата крачка в живота си, и затова казах „да“, когато ми предложи да се оженим. Бяхме сгодени от два месеца, когато осъзнах, че съм направила грешка. Не го обичах. Харесвах го, да. Но и той не ме обичаше. Не ме разбираше... напълно и си въобразяваше, че пръстенът, който нося, му дава право да ме съветва за работата, гардероба, навичките и кариерата ми. Имаше много дребни неща, които всъщност не са важни. Със сигурност нямаше да се получи, затова развалих годежа.

Отново въздъхна, защото не бе приятно да си спомня колко голяма грешка е допуснала в нещо, в което знаеше, че може да бъде адски добра.

— По-скоро изглеждаше сърдит, отколкото съкрушен, което ме убеди, че съм взела правилно решение. Честно казано, и за мен беше тежко да знам, че съм постъпила правилно, защото това означаваше, че по-рано съм сгрешила. Когато му предложих да каже на приятелите си, че той е скъсал с мен, се почувства по-добре. Върнах му пръстена, събрах нещата си от апартамента му и той своите от моя, и се разделихме.

— Не те е накарал да страдаш.

— О, Кал! — Куин се приближи и докосна лицето му. — Не. Страдах заради положението, но не заради него. Това е само една от причините да зная, че не е бил голямата ми любов. Ако искаш уверение, че не можеш да разбиеш сърцето ми, просто няма да го получиш. Можеш, и затова вярвам, че чувствата ми към теб са истински. — Тя обви ръце около врата му и впи устни в неговите. — Навярно това те плаши.

— Потръпвам от ужас. — Кал я притегли към себе си и хвана ръката ѝ. — Никоя друга жена не ми е причинила толкова главоболия, колкото ти.

— Радвам се да го чуя.

— Така си и помислих. — Кал потърка буза в главата ѝ. — Искан ми се да остана тук така час-два. — Докосна косите ѝ с устни и се отдръпна назад. — Но имам безброй неща за вършене, ти — също. Знаех го, преди да намина, а го използвах като повод за кавга.

— Нямам нищо против някоя и друга кавга. Стига след това небето да се проясни.

Той обхвана лицето ѝ с длани и леко я целуна.

— Горещият ти шоколад ще изстине.

— Обожавам го и студен.

— Онова, което казах преди, беше самата истина. Липсваше ми.

— Мисля, че ще мога да те вмества в натоварения си график.

— Тази вечер съм на работа. Можеш да наминеш. Ще ти дам още един урок по боулинг.

— Добре.

— Куин, трябва да поговорим, всичките. За много неща. Възможно най-скоро.

— Да, трябва. И още нещо, преди да тръгнеш. Фокс ще предложи ли работа на Лейла?

— Споменах му. — Кал изруга под носа си, щом видя изражението ѝ. — Ще го попитам отново.

— Благодаря.

Когато остана сама, Куин взе чашата си и замислено отпи от поизстиналия шоколад. „Мъжете, помисли си тя, са толкова интересни създания.“

Сибил влезе.

— Всичко наред ли е?

— Да, благодаря.

— Никакъв проблем. — Сибил отвори шкафа и избра малка кутия жасминов чай от запасите си. — Ще споделиш ли, или да си гледам работата?

— Ще споделя. Беше се паникьосал, защото му казах, че го обичам.

— Ядосан или изплашен?

— Мисля, че по малко от двете. По-скоро разтревожен, защото всички си имаме работа със страховити неща, а това е още един повод за страх.

— Най-големият, като се замисли човек. — Сибил наля вода в чайника. — Ти как се справяш?

— Чувствам се... страхотно. Заредена с енергия, сякаш летя, а около мен проблясва златен пращец. Знаеш ли, с Дърк всичко беше... — Куин прокара права линия с ръка във въздуха. — А сега... — Тя повдигна ръката си нагоре, после я спусна надолу и отново нагоре. — Но докато ме убеждаваше, че това е лудост, той се впусна да твърди, че никога не би могъл да си позволи, поне така си въобразява, да мисли за любов, брак и семейство.

— Охо!

Куин повдигна чашата си и продължи:

— Препускаше твърде бързо, за да забележи как потръпнах при думата „брак“. Тъкмо успях да се измъкна от това блато и ето го отново под краката ми.

— Нормално е да те побиват тръпки. — Сибил отмери доза чай. — Но не те виждам да бягаш.

— Защото ме познаваш. Харесва ми да бъда тук, където съм. Харесва ми идеята да измина този път с Кал, докъдето стигнем. Здравата е загазил — промърмори тя и отново отпи.

— Ти също, Кю. Но неприятностите винаги са ти подхождали.

— Повече от нов бутиков тоалет. — Куин вдигна телефона в кухнята при първото позвъняване. — Ало. Здравей, Еси. О! Така ли? Не, чудесно. Идеално. Толкова съм ти благодарна. Разбира се. Отново благодаря. Чао. — Затвори с широка усмивка. — Еси Хокинс ни е уредила достъп до помещенията в общината. Днес няма много работа на главния етаж. Можем да влезем и да се поровим на воля.

— Ще бъде забавно, нали? — сухо каза Сибил, докато наливаше гореща вода за чая си.

Въоръжена с ключ, Сибил отвори главната врата на старата библиотека.

— Тук сме, поне привидно, за проучване. Една от най-старите сгради в града, домът на семейство Хокинс. Но... — Включи осветлението. — Търсим главно тайници. Скрити кътчета, в които никой не е надникнал. Три и половина века — отбеляза Сибил.

— Ако нещо бъде забравено за пет минути, може да остане забравено цяла вечност. — Куин нацупи устни, оглеждайки се наоколо. — Модернизирани са я, когато са я превърнали в библиотека, но при построяването на новата някои от модерните елементи били отстранени. Не са върнали предишния ѝ облик, но са се доближили до него.

Имаше столове и маси и някой бе опитал да придаде старинна атмосфера с лампи антики, керамични съдове и резбовани лавици. Куин бе чула, че организации като Историческото сдружение или Градинарския клуб провеждат сбирките си тук. По избори пък ставаше секция за гласуване.

— Каменна камина — каза тя. — Вижте, страхотно място за скривалище. — Застана до нея и започна да побутва камъните. — Освен това горе има таван. Еси каза, че са го използвали за склад. Все още държат там сгъваеми маси, столове и други подобни неща. Таваните са пълни със съкровища.

— Защо сгради като тази са толкова студени и страховити, когато са празни? — запита се Лейла.

— Тази не е празна, ние сме тук. Да започнем от горе на долу — предложи Куин.

— Таваните са пълни със съкровища — повтори Сибил след двадесет минути, — потънали в прах и паяжини.

— Не е толкова ужасно.

Куин пълзеше до нея и се надяваше да открие незакована дъска на пода.

— Но не е и приятно. — Лейла смело стъпи на сгъваем стол, за да огледа лавиците. — Не разбирам защо хората смятат, че складовите помещения не трябва да се почистват редовно както всички други.

— Тук е било чисто. Тя е поддържала чистота.

— Кой... — понечи да попита Лейла, но Сибил махна с ръка и смръщи вежди срещу Куин.

— Ан Хокинс?

— Ан и момчетата ѝ. Довела ги е у дома и е дележала тавана с тях. С тримата си сина. Докато пораснали достатъчно, за да имат своя стая на долния етаж. Но тя останала тук. Искала да е нависоко, за да гледа

през прозореца. Макар и да знаела, че той няма да дойде, искала да гледа навън в очакване. Била щастлива, доколкото можела да бъде. И когато умряла тук, била готова. — Куин седна на петите си. — Мамка му, аз ли съм била?

Сибил приклекна и се вгледа в лицето ѝ.

— Ти ни кажи.

— Мисля, че да. — Потърка чело. — По дяволите, мъчи ме такова главоболие, сякаш съм изпила сто „Маргарити“ на екс и в мозъка ми е забит шиш за лед. Видях всичко, нея, тях, в главата си. Ясно, сякаш бяха тук. Всичко премина като на бързи обороти пред погледа ми. Години за секунди. Но по-скоро го почувствах. И при теб е така, нали, само че в другата посока?

— Често — съгласи се Сибил.

— Видях я да пише в дневника и да мие лицата на синовете си. Видях я да се смее и да плаче. Видях я да стои до прозореца и да се взира в мрака. Почувствах... — Куин сложи ръка на сърцето си, — почувствах копнежа ѝ. Беше... жестоко.

— Не изглеждаш добре. — Лейла докосна рамото ѝ. — Трябва да слезем долу, да пийнеш вода.

— Може би. Да. — Куин хвана ръката, която Лейла ѝ бе подала, за да ѝ помогне да стане. — Може би трябва да опитам отново. Да извикам образите, да открия нещо повече.

— Ужасно си бледа — каза Лейла. — И ръката ти е ледена.

— Твърде много ти се струпа за един ден — съгласи се Сибил. — Не бива да се пресилваш.

— Не видях къде прибира дневниците. Дори и да ги е сложила някъде тук, не видях къде.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сега не бе моментът, реши Кал, да разговарят за разделен на три камък и претърсвания, щом Куин изглеждаше така развълнувана заради пренасянето си в миналото. Във всеки случай боулинг центърът не бе мястото за обменяне на подобна информация.

Хрумна му да повдигне въпроса, след като затвориша и тя го завлече в домашния си кабинет, за да му покаже схемата, която Лейла бе съставила, включваща времето, мястото, приблизителната продължителност и имената на участниците във всички инциденти, станали след пристигането на Куин.

Забрави за всичко това, когато бе с нея в леглото, когато се движеха в един ритъм, когато всичко изглеждаше наред.

После, докато лежеше сгусена до него, Кал си каза, че е твърде късно за този разговор и че трябва да посвети на темата подobaващо време.

Може би се залъгваше, но предпочиташе да мисли, че просто държи нещата да стават в подходящо време, на подходящо място. Бе уредил да почива в неделя, за да може цялата група да направи похода до Свещения камък. Това според него бе подходящото време и място.

Но Природата провали плановете му.

Когато синоптиците заговориха за приближаваща виелица, при прогнозите им с недоверие. Знаеше, че грешат толкова често, колкото се оказват прави. Дори първите снежинки, които се посипаха в ранния предобед, не го убедиха. За трети път през сезона се задаваше виелица, а досега най-голямата бе донесла едва двадесет сантиметра сняг.

Не се разтревожи и когато следобедните състезания бяха отменени. Хората започваха да отменят всичко при първия сантиметър и се втурваха към супермаркета да се запасяват с хляб и тоалетна хартия. И поради провалените сутрешни учебни занятия залата за електронни игри и барът бяха пълни.

Но когато баща му влезе около два следобед и приличаше на снежен човек, Кал обърна повече внимание.

— Мисля, че ще трябва да затворим — каза Джим спокойно.

— Не е толкова страшно. Автоматите привличат обичайните клиенти, оборотът е добър. Имаме няколко запазени писти. Мнозина ще наминат по-късно следобед, търсейки занимание.

— Страховито е и става все по-зле. — Джим пхна ръкавиците в джобовете на шубата си. — До залез-слънце ще натрупа половин метър. Трябва да изпратим тези хлапета по домовете им, да ги откараме, ако живеят по-далеч. Затваряме и ти също си отиваш у дома. Или вземаш кучето си и Гейдж и идвате при нас. Майка ти ще се поболее от тревога, ако шофираш тази вечер.

Кал понечи да напомни на баща си, че е на тридесет и че има кола с таван, която е карал през почти половината си живот. Но знаеше, че е безсмислено, и само кимна.

— Не се безпокойте за нас. Имаме достатъчно запаси. Ще отпратя клиентите и ще затворя, татко. Ти се прибирай. Мама ще се тревожи и за теб.

— Никак не ми се затваря. — Джим хвърли поглед към пистите, където тайфа тийнейджъри излъчваха енергия и хормони в равни количества. — Когато бях на техните години, веднъж имаше адска буря. Дядо ти не затвори залата. Три дни не мръднахме оттук. Бяха най-щастливите в живота ми.

— Не се и съмнявам — усмихна се Кал. — Ще позвъниш ли на мама, да ѝ кажеш, че сме вързани? Можем да си устроим боулинг маратон.

— С удоволствие бих го направил. — Бръчките около очите на Джим се врязаха по-дълбоко при тази идея. — Разбира се, тя ще ме срита здравата и това ще бъде последният път, когато играя боулинг.

— Тогава да затваряме.

Въпреки че имаше мърморене и негодувание, подканиха клиентите да тръгват и уредиха транспорт за онези, които се нуждаеха, и за част от персонала. В настъпилата тишина Кал сам затвори бара. Знаеше, че баща му е отишъл отзад да размени няколко думи с Бил Търнър. Не само да му даде наставления, а и да се погрижи Бил да има всичко необходимо и да му отпусне малка допълнителна сума, ако липсва нещо.

Кал извади телефона си и позвъни в офиса на Фокс.

— Здравсти. Не знаех дали все още си там.

— Тъкмо тръгвам. Вече изпратих госпожа Х. да си върви. Навън става страшно.

— Тръгвай към моята къща. Ако стане такова чудо каквото прогнозираш, пътищата може да останат затрупани няколко дни. Няма смисъл да ги пропиляваме. Отбий се да вземеш това-онова. Тоалетна хартия, хляб...

— Тоалетна... ще докараш жените?

— Да. — Беше го решил, когато бе погледнал навън. — Донеси... каквото се сетиш. Аз ще дойда бързо.

Кал угаси осветлението в залата, когато Джим се върна.

— Всичко наред ли е? — попита Кал.

— Да.

Тревожният поглед, който баща му плъзна из тъмната зала, издаде тревога, че ще загубят не само доходоносната петъчна вечер, а и целия уикенд.

— Ще го компенсирате, татко.

— Разбира се. Както винаги. — Джим го потупа по рамото. — Да тръгваме.

Куин се смееше, когато отвори вратата.

— Страхотно е, нали? Казват, че ще натрупа метър или повече! Сибил ще готви гулаш, а Лейла излезе да купи още батерии и свещи, в случай че останем без ток.

— Добре. Чудесно. — Кал изтупа ботушите си. — Вземете тези неща и всичко друго, което ще ви е необходимо. Отиваме в моята къща.

— Стига глупости. Добре сме си тук. Можеш да останеш и да...

Щом се отърси от снега, доколкото можеше, Кал влезе и затвори вратата зад себе си.

— Имам малък бензинов генератор за елементарни неща — като помпата например — така че ще има вода в тоалетната.

— О! Не се бях сетила за това. Но как ще се поберем в пикапа ти?

— Ще успеем. Съберете багажа си.

Трябваше им половин час, но Кал го бе предвидил. Накрая багажникът на пикапа му бе натоварен като за десетдневно пътуване

през пустошта. А трите жени се натъпкаха до него в кабината.

Сега проумя, че трябваше да помоли Фокс да вземе едната от тях и половината багаж в своя пикал. Но бе твърде късно.

— Великолепно е. — Лейла седеше в скута на Куин и се подпираше на таблото, докато чистачките усилено разчистваха снега от стъклото. — Зная, че ще създаде много проблеми, но тук е толкова красиво, изглежда толкова различно от града.

— Спомни си това, когато се наложи да се състезаваш с трима мъже за достъп до банята — предупреди я Сибил. — Държа още сега да ви предупредя, че няма да отговарям за прехраната през цялото време само защото зная как се включва готварската печка.

— Ще го имаме предвид — промърмори Кал.

— Наистина е великолепно — съгласи се Куин, надничайки зад гърба на Лейла. — О, забравих. Чух се с баба си. Намерила е онази семейна библия. Накарала е внучката на зълва си да копира и сканира страниците, които ни интересуват, и да ми ги изпрати. — Куин се раздвижи, за да се намести по-удобно. — Поне такъв е планът, защото внучката ѝ е единствената в семейството, която може да борави със скенер и да прикачва файлове. Баба ползва интернет само за имейл и онлайн покер. Надявам се да получа информацията до утре. Страхотно, нали?

Заклецена между Куин и вратата, Сибил я смушка, за да запази своята част от седалката.

— Помръдни задника си, ако обичаш.

— Ние сме две, така че ни се полага повече място. Искам пуканки — реши Куин. — Докато гледате този сняг, не ви ли се хапват пуканки? Взехме ли? Имаш ли пуканки у дома? — обърна се тя към Кал. — Можем да се отбием при Орвил да купим няколко пакета.

Той не продума, съсредоточен върху оцеляването по пътя, който сякаш бе най-дългият в живота му.

Запълзя по страничните пътища и въпреки че имаше доверие на пикапа и шофьорските си умения, изпита облекчение, щом стигна до своята алея. По желание на мнозинството бе включил парното и кабината беше като сауна.

Дори при тези обстоятелства Кал не можеше да отрече, че домът му сред гората е като на картина. Заснежените тераси и покритите със

скреж дървета и храсти обграждаха къщата, от чийто комин се издигаше дим, а прозорците вече светеха.

Премина по следите от гумите на Фокс, по малкия мост над извивката на заледения поток.

Лъмп пристъпваше през снега към къщата от гората, приличаща на зимна пощенска картичка, и оставяше дълбоки следи след себе си. Замахна с опашка и изляя само веднъж, някак приглушено.

— Ау, виж Лъмп. — Куин смушка Кал с лакът, докато пикапът бавно се изкачваше по алеята. — Сигурно добре си е поиграл.

— Снегът му действа ободряващо.

Кал спря зад пикапа на Фокс и се усмихна, щом видя почти затрупаното ферари, а после наду клаксона. Проклет да бе, ако се хванеше сам да влачи всичкия багаж, без който жените твърдяха, че е невъзможно да се живее една-две нощи.

После свали чантите от багажника.

— Красиво място, Кал. — Лейла взе първата чанта от ръцете му. — „Къриър енд Айвс“ на двадесет и първи век.

— Като картина. — Сибил огледа чантите и кутиите и избра една. — Особено ако нямаш нищо против да живееш в уединение.

— Аз нямам.

Тя вдигна поглед, когато Фокс и Гейдж излязоха от къщата.

— Дано нямаш и нищо против компания.

Внесоха всичко вътре, оставяйки снежни следи навсякъде. Навярно по някаква женска телепатия, трите си разпределиха задачите без обсъждане. Лейла поиска парцали или стари кърпи и се залови да подсуши влагата, Сибил завладя кухнята с тенджерата си и торба продукти за готвене, а Куин отвори шкафа със спално бельо и започна да застила легла и да се разпорежда коя чанта в коя стая да отиде.

Кал нямаше какво друго да прави, освен да пийне бира.

Гейдж влезе, докато приятелят му разравяше огъня в камината.

— Напълнили са и двете бани горе с женски глезотии. — Гейдж размаха пръст към тавана. — Какво те прихвана?

— Трябваше да го направя. Не можех да ги оставя там. Имаше опасност да останат без ток и вода два дни.

— И реши да превърнеш дома си в благотворителен приют? Твоята приятелка накара Фокс да сложи чаршафи на леглото ми, което

сега е разтегателният диван в кабинета ти, и очевидно ще трябва да го деля с него. Знаеш, че този нещастник спи като шопар.

— Не мога да направя нищо по въпроса.

— Лесно ти е, като се има предвид, че ти ще делиш своето с блондинката.

Този път Кал се усмихна самодоволно.

— Не мога да ти помогна.

— Есмералда вари нещо в кухнята.

— Гулаш... Казва се Сибил.

— Каквото и да е, мирише приятно, не мога да отрека, а тя — още по-приятно. Но ме пръждоса от кухнята, когато влязох да взема пакет чипс за мезе на бирата.

— Искаш ли ти да готвиш за шестима?

Гейдж само изсумтя и опря крака на масичката.

— Колко, казват, че ще натрупа?

— Около метър. — Кал се настани до него в същата поза. — Преди време нямаше нищо, което да обичаме повече от снега. Никакво училище, пързаляне с шейни, битки със снежни топки...

— Хубави дни бяха, приятелю.

— Сега зареждаме генератора, мъкнем дърва за камината и купуваме резервни батерии и тоалетна хартия.

— Гадно е да си пораснал.

Все пак седяха на топло и докато снегът навън се сипеше на парцали, имаше светлина и храна. „Няма от какво да се оплакваме“, реши Кал, загребвайки от купата гореща пикантна гозба, в чието приготвяне не бе взел никакво участие. Освен това имаше кнедли, които бяха негова слабост.

— Неотдавна минах през Будапеща. — Гейдж хапна лъжица гулаш, докато гледаше Сибил. — И там не съм опитвал по-вкусен гулаш.

— Всъщност този не е унгарски. По сърбохърватска рецепта е.

— Адски вкусно ястие — отбеляза Фокс. — Откъдето и да е рецептата.

— Самата Сибил е източноевропейски миш-маш. — Куин с наслада хапна половината от единствената кнедла, която бе решила да си позволи. — Хърватски, украински, полски... и малко френски гени, от които идва усета й за мода и спривавият й нрав.

— Кога родът ти се е преселил тук? — попита Кал.

— Още през седемнадесети век или малко преди Втората световна война, зависи от линията. — Но после разбра причината за въпроса му. — Не зная дали има връзка с Куин и Лейла или каквото и да е от всичко това. В момента проучвам.

— Чувстваме се свързани, откакто се познаваме — сподели Куин.

— Така е.

Кал разбираше това приятелство, долавяше го в погледите, които разменяха двете жени. То нямаше нищо общо с кръвта, а произтичаше изцяло от сърцето.

— Паснахме си още първия ден, всъщност вечер, в колежа. — Куин хапна още едно миниатюрно парче кнедла с гулаша. — Запознахме се в коридора на общежитието. Стаите ни се намираха една срещу друга. След два дни се събрахме в едната. Съквартирантките ни нямаха нищо против размяната. Живяхме заедно до края на следването.

— И сега отново — отбеляза Сибил.

— Помниш ли как ми гледа на ръка в онази вечер?

— Гледаш на ръка? — попита Фокс.

— Когато съм в настроение. Циганска жилка — добави Сибил с прочувствен жест.

Кал усети буца в стомаха си.

— В Холоу е имало цигани.

— Наистина ли? — Сибил внимателно повдигна чашата си и отпи. — Кога?

— Трябва да проверя, за по-сигурно. Зная го от разказите на баба си, която ги е чувала от своята баба. Циганите пристигнали едно лято и си устроили лагер.

— Интересно. Вероятно — замислено каза Куин — някой местен си е легнал с тъмноока красавица и след девет месеца — хоп. Може би линията води точно до теб, Сиб.

— Едно голямо щастливо семейство — промърмори Сибил.

След вечерята задълженията отново бяха разпределени. Трябваше да донесат дърва, някой да пусне кучето навън, масата да бъде разчистена и съдовете — измити.

— Кой друг може да готви? — поинтересува се Сибил.

— Гейдж — в един глас отвърнаха Кал и Фокс.

— Хей!

— Добре. — Сибил го изгледа строго. — Ако ще има групова закуска, ти отговаряш за приготвянето. Сега...

— Трябва да поговорим — каза Кал. — Стойте в трапезарията. Трябва да донесем нещо — добави той и се спогледа с Фокс и Гейдж. — Можете да отворите още една бутилка вино.

— Какво става тук? — намръщи се Куин, докато мъжете се отдалечаваха. — Какво ли са намислили?

— По-скоро какво са премълчавали от нас досега — каза Лейла. — Вина и неохота, това долавам. Не че познавам някого от тях толкова добре.

— Знаеш каквото трябва — увери я Сибил. — Донеси още вино, Кю. — Тя леко потръпна. — Може би трябва да запалим още няколко свещи, за всеки случай. Вече ми се струва... тъмно.

Оставиха на него, защото е домакин, предположи Кал. Когато всички отново седнаха около масата, той се опита да намери най-подходящия начин да започне.

— Вече ви разказахме за случилото се в онази нощ до камъка, когато бяхме деца, и за събитията след това. Куин, ти сама го усети при похода ни преди няколко седмици.

— Да, да. Сиб и Лейла трябва да видят мястото веднага щом снегът се слегне достатъчно, за да отидем.

Той се поколеба само за миг.

— Съгласен съм.

— Няма да бъде като разходка по „Шанз Елизе“ — изтъкна Гейдж и Сибил повдигна вежди срещу него.

— Ще се справим.

— Има още нещо от онази нощ, за което не сме разговаряли с вас.

— С когото и да било — добави Фокс.

— Трудно е за обяснение защо. Бяхме на десет години, всичко отиде по дяволите и... Ето.

Кал сложи своята част от камъка на масата.

— Парче от камък? — попита Лейла.

— Хелиотроп. — Сибил нацупи устни и посегна към него, но се спря. — Може ли?

Гейдж и Фокс сложиха своите третини до тази на Кал.

— Избери си — подкани я Гейдж.

— Три части от едно цяло. — Куин взе най-близката. — Нали? Това е един камък, раздробен на три.

— Бил е заоблен, загладен и лъскав — продължи Сибил. — Откъде имате тези парчета?

— Бяха в ръцете ни — отвърна Кал. — След светлината, след мрака, когато земята престана да се тресе, всеки от нас държеше своята част от този камък.

Загледа се в дланта си и си спомни как бе стискал камъка в ръката си, сякаш от това зависеше животът му.

— Не знаехме какво е. Фокс провери. Майка му има книга за камъни и кристали и той провери. Хелиотроп — потвърди Кал. — Отговаря на описанието.

— Трябва да бъде събран — каза Лейла. — Нали? Отново да стане цял.

— Опитвали сме. Повърхностите са чисти — обясни Фокс. — Пасват като пъзел.

Даде знак на Кал и той съедини третините.

— Но нищо не се случва.

— Защото ти ги държиш? — Любопитна, Куин протегна ръка и Кал сложи трите парчета в нея. — Не са... споени, би трябвало да е точната дума.

— И това сме пробвали. Нашият Макгайвър тук опита със секундно лепило.

Кал хвърли поглед към Гейдж.

— Би трябвало да се получи... поне да задържи парчетата заедно. Но сякаш използвах вода. Никакво залепване. Опитвали сме да ги завържем, да ги нагреем, да ги замразим. Нищо не става. Дори не променят температурата си.

— Освен... — Фокс замълча за миг и бе подканен с кимване да продължи. — През Седемте се затоплят. Не стават горещи като въглени, но почти не можеш да ги докоснеш.

— Опитвали ли сте да ги съедините през тази седмица? — попита Куин.

— Да. Никакъв късмет. Знаем само, че Джайлс Дент е носил този камък като амулет на врата си в нощта, когато Лазаръс Туис е повел онази хайка към откритата местност. Видях го. Сега камъкът е у нас.

— А с магически средства? — попита Сибил.

Кал смутено се раздвижи и прочисти гърлото си.

— За бога, Кал, отпусни се. — Фокс поклати глава. — Да, добрах се до няколко книги за магически заклинания и направихме опит. Преди години Гейдж поговори с няколко практикуващи вещици, приложихме ритуали и прочие.

— Но не сте ги показвали на никого. — Куин внимателно остави парчетата, преди да вземе чашата си. — На никого, който би могъл да поработи с тях и да открие предназначението им и може би историята.

— Не беше писано. — Фокс повдигна рамене. — Зная как заучи, но знаех, че не бива да ги носим при геолог, при утвърдена вещица или в Пентагона. Просто... Кал веднага предложи да потърсим помощ от науката.

— Фокс мислеше, че не това е начинът, което беше достатъчно за трима ни. — Кал погледна приятелите си.

— Така действахме досега. Ако Фокс чувстваше, че не бива да ви ги показваме, нямаше да го направим.

— Защото ти имаш най-силен усет? — обърна се Лейла към Фокс.

— Не зная. Може би. Зная само, че вярвах... и все още вярвам, че в онази нощ оцеляхме и останахме невредими, защото всеки от нас имаше парче от този камък. Докато ги пазим, имаме шанс. Просто го зная, както Кал знае, че това е амулетът на Дент.

Сибил се обърна към Гейдж:

— А ти? Какво знаеш ти? Какво виждаш?

Очите му срещнаха нейните.

— Виждам го цял, върху Свещения камък. Камък върху камъка. От него се издигат пламъци, лумнали от петната кръв. После го поглъщат и пропълзяват по гладката повърхност, надолу по пиедестала като огнен саван. Виждам как огнени езици препускат из местността, политат към дърветата, докато всичко пламва и се разиграва такъв пожар, от който и самият дявол не би излязъл жив. — Отпи глътка вино. — Това виждам, когато отново стане цял. Ето защо не очаквам с нетърпение този момент.

— Може би така се е появил — предположи Лейла.

— Не виждам миналото. Кал е по тази част. Аз виждам само какво би могло да се случи.

— Ценна способност за човек с твоята професия.

Гейдж отмести поглед към Сибил и бавно се усмихна.

— Не вреди. — После повдигна своето парче от камъка и леко го подхвърли. — Искате ли някой да се пробва на покер?

В този миг светлината примигна и угасна.

— Ще отида да включа генератора. — Кал стана.

— Не излизай сам. — Лейла примигна, сякаш изненадана, че тези думи са излезли от устата ѝ. — Искате да кажа...

— Идвам с теб. — Фокс се изправи, а от мрака прозвуча вой.

— Лъмп.

Кал се втурна навън от стаята и през кухнята като стрела. Без да се спре, грабна фенерчето от стената и го включи.

Насочи го натам, откъдето бе дошъл звукът. Лъчът проряза гъстата движеща се завеса от сняг, но само отскочи и се върна обратно при него.

Снежната пелена се бе превърнала в стена, която достигаше до коленете му. Викайки кучето си, Кал запристъпва през нея и се опита да открие точната посока, от която идваше воят. Сякаш отекваше отвсякъде и отникъде.

Когато чу шум зад себе си, той се завъртя и сграбчи фенерчето като оръжие.

— Изчакай подкрепление! — изкрещя Фокс. — За бога, тук е същински ад. — Той сграбчи Кал за ръката, а Гейдж застана от другата му страна. — Хей, Лъмп! Тук, Лъмп. Никога не съм го чувал да вие така.

— Откъде си толкова сигурен, че е кучето? — тихо попита Гейдж.

— Връщайте се вътре — мрачно каза Кал. — Не бива да оставяме жените сами. Аз ще намеря кучето си.

— О, да, ще те оставим сам да крачиш из преспите в шибаната виелица. — Гейдж пхна премръзналите си ръце в джобовете и хвърли поглед назад.

Жените дойдоха заедно, хванати за ръце и грабнали фенерчета, което безспорно издаваше съобразителност.

Бяха отделили време да сложат палтата си и ботуши, за разлика от приятелите му.

— Връщайте се вътре — извика Кал. Наложил се да повиши тон, за да надвика свирещия вятър. — Отиваме само да приберем Лъмп. Ще дойдем след малко.

— Или отиваме всички, или никой няма да ходи никъде. — Куин пусна ръката на Лейла и хвана тази на Кал. — Включително и Лъмп. Не губете време — каза тя, преди той да възрази. — Трябва да се разпръснем, нали?

— По двойки. Фокс, вие с Лейла тръгнете натам. Куин, ние тръгваме насам. Гейдж и Сибил — отзад. Трябва да е наблизо. Никога не ходи далеч.

Воят на Лъмп издаваше уплаха, това Кал не искаше да изрече на глас. Неговото глупаво, мързеливо куче виеше уплашено.

— Дръж се за панталона ми... за колана. Здраво.

Стисна зъби, когато студените ѝ ръкавици докоснаха кожата му, и пристъпи напред. След първите две крачки долови нещо, примесено с воя.

— Чу ли това?

— Да. Смях. На гадно малко момче.

— Върви...

— И аз не бих оставила кучето навън.

Страховит порив на вятъра се надигна като приливна вълна и завъртя огромни вихрушки от сняг и нещо, което наподобяваше късчета лед. Кал чу пращане на клони, като изстрели в мрака. Зад него Куин загуби равновесие и силният вятър едва не повали и двамата.

Реши на всяка цена да върне Куин обратно в къщата. Щеше да я заключи в някой гардероб, ако се наложи, а после да излезе отново и да намери кучето си.

Когато се обърна, за да сграбчи ръката ѝ, ги видя.

Кучето му седеше на задните си крака, полузаровено в снега, с вдигната нагоре глава, докато от гърлото му се изтръгваше онзи протяжен, отчаян вой.

Момчето се носеше на сантиметри над снега. „Кикот“ помисли си Кал. Не бе дума, която човек употребява всеки ден, но така би определил звуците, които чуваше.

Момчето се захили при новия порив на вятъра. Лъмп вече бе заровен до раменете.

— Остави кучето ми на мира, проклетнико!

Кал се хвърли напред, но вятърът го тласна обратно и двамата с Куин се озоваха на земята.

— Повикай го — извика Куин. — Повикай го, накарай го да дойде тук! — Докато говореше, свали ръкавиците си, сложи два пръста в устата си и пронизително изсвири, а Кал отчаяно закрещя на Лъмп.

Кучето потрепери, а създанието избухна в смях.

Кал продължи да вика, да ругае, да пълзи, докато снегът го заслепяваше и студът сковаваше ръцете му. Чуваше викове зад гърба си, но с цялото си същество се стремеше напред, за да стигне, преди следващият порив напълно да затрупа кучето.

„Ще се задуши“, мислеше си Кал, докато с мъка се плъзгаше напред. Ако не стигнеше навреме, Лъмп щеше да се удави в този океан от сняг.

Усети как нечия ръка сграбчи глезена му, но продължи да пълзи по корем.

Стиснал зъби, протегна ръка и хвана хлъзгавия нашийник. Събра сили да погледне нагоре към очите, които искряха в зловещо зелено, червени по края.

— Няма да го погубиш.

После дръпна нашийника. Не обръщайки внимание на джавкането на Лъмп, енергично го повлече. Въпреки че виеше и скимтеше, кучето не помръдваше, сякаш тялото му бе затънало във втвърден цимент.

А Куин лежеше до него по корем и ровеше с ръце в снега.

Фокс се втурна надолу, разпръсвайки сняг. Кал напрегна цялата си сила и още веднъж впери поглед в очите на чудовище върху лице на дете.

— Казах ти, че няма да го погубиш.

При следващото дръпване разтрепераното и скимтящо куче се озова в ръцете му.

— Няма страшно, всичко е наред. — Кал потърка лице в студената мокра козина. — Да се махаме оттук.

— Да го сложим до камината.

Лейла се опитваше да помогне на Куин, докато Сибил с мъка се изправяше, допълзяла на колене. Гейдж пхна фенерчето в задния си джоб, подаде ръка на Сибил и издърпа Куин от снега.

— Можеш ли да вървиш? — попита я той.

— Да, да. Да влизаме вътре, преди още някой да получи измръзване.

Кърпи, одеяла, сухи дрехи, горещо кафе, бренди, дори за Лъмп, стоплиха скованите кости и вцепенената плът. Подхранен с нови трупци, огънят гореше буйно.

— То го държеше, не можеше да се измъкне. — Кал седна на пода, с главата на кучето в скута си. — Не можеше. Щеше да го зарови в снега. Едно глупаво, безобидно куче.

— Случвало ли се е друг път? — попита Куин. — Въздействало ли е върху животни по този начин?

— Няколко седмици преди Седемте е имало удавени или прегазени на пътя животни. Понякога домашни любимци побесняват. Но не и нещо подобно. Това беше...

— Демонстрация. — Сибил уви одеялото по-плътно около краката на Куин. — Искаше да ни покаже какво може.

— Или да види какво можем ние — възрази Гейдж и получи подозрителен поглед от Сибил.

— Вероятно това е по-точно, по-близо до истинската му цел. Дали ще успеем да го измъкнем. Едно куче не е човек, би трябвало да е по-лесно за контролиране. Не се обиждай, Кал, но твоят четириног приятел не може да се сравнява по умствени способности дори с малчуган.

Кал ласкаво повдигна едното от клепналите уши на Лъмп.

— Горкият ми глупчо.

— Значи е било просто перчене. Измъчвало е горкото куче за забавление. — Лейла приклепна и погали Лъмп от страни. — Заслужава да му го върнем по някакъв начин.

Заинтригувана, Куин наклони глава.

— Какво имаш предвид?

— Все още не зная, но е нещо, върху което трябва да помислим.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кал не знаеше в колко часа си бяха легнали. Но когато отвори очи, слабата светлина на зимното слънце се процеждаше през прозореца. На нея видя, че все още се сипят съвършени едри снежинки като в холивудски коледен филм.

В спокойната тишина, която само снегът можеше да създаде, звучеше кротко и доволно похъркване. Идваше от Лъмп, който спеше изтегнат до таблата на леглото като рунтаво одеяло. Обикновено Кал не позволяваше това, но сега звукът, тежестта и топлината му носеха огромна наслада.

От сега нататък, реши той, щеше навсякъде да взема проклетото куче със себе си.

Ходилото и глезенът му бяха притиснати под тялото на Лъмп и Кал се раздвижи, за да ги освободи. Това накара Куин да се плъзне към него и да издаде тиха въздишка, докато се опитваше да провери крака си между неговите. Бе облечена с памучни дрехи, които не можеха да се нарекат секси, и през нощта така бе заклецила ръката му, че сякаш го пробождаха безброй иглички. Това би трябвало поне малко да го дразни.

А то му носеше наслада.

Щом лежаха сгущени заедно, докато навън валеше холивудски сняг, не му хрумна причина да не се възползва.

Усмихна се, плъзна ръка под тениската ѝ, по топлатата гладка плът. Когато стигна до гърдите ѝ, усети ударите на сърцето ѝ под дланта си, спокойни като хъркането на Лъмп. Лениво заигра с пръсти, загледан в лицето ѝ. Леко и нежно обходи зърното ѝ и почувства възбуда, когато си представи как го всмуква и как го гали с език.

Тя отново въздъхна.

Ръката му се спусна надолу, прокарайки върховете на пръстите си по корема ѝ, под памучната материя, докато достигна до бедрото ѝ. После отново нагоре. Надолу, нагоре, нежни движения, които все повече се приближаваха към центъра ѝ.

Звукът, който Куин издаде в съня си, бе тих и безпомощен.

Бе влажна, когато я докосна, гореща, когато проникна в нея. Навлизайки, сниши устни към нейните и заглуши въздишките ѝ.

Тя се събуди и в този миг тялото ѝ изригна, а съзнанието ѝ просто изплува от съня във вълна от блаженство.

— О, господи!

— Шшт! — засмя се той до устните ѝ. — Ще събудиш кучето.

Придърпа клина ѝ надолу и се обърна. Преди умът ѝ да се проясни, се надигна над нея и я изпълни.

— О! Боже мой! — Гласът ѝ прозвуча задъхано и затрепери. — Добро утро.

Кал отново се засмя и започна да се движи във влудяващо бавен ритъм. Тя се опита да го следва, да се владее и бавно да се издигне с него, но насладата я заслепи и тласна към върха.

— Господи! Господи! Не мога...

— Шшт! — повтори той и устните му заиграха с нейните. После прошепна: — Ще напредвам бавно. Просто се отпусни.

Не можеше да стори друго. Тялото ѝ вече бе в негова власт. Изцяло в негова власт. Когато отново се понесе нагоре, не ѝ бе останал дъх да извика.

В пълно блаженство и изтощение, Куин лежеше под тежестта на Кал. Бе отпуснал глава върху гърдите ѝ и тя заигра с косите му. Представи си, че е някаква далечна неделна утрин, в която нямат други неотложни въпроси, освен дали да се любят отново преди или след закуска.

— Някакви специални витамини ли вземаш? — полюбопитства Куин.

— Ммм?

— Имам предвид впечатляващата ти издръжливост.

Усети как устните му се присвиха до нейните.

— Просто живот на чисто, Русокоске.

— Може би е благодарение на боулинга. Може би ти действа...
Къде е Лъмп?

— Засрами се по средата на шоуто. — Кал се обърна и посочи с жест. — Ето там.

Куин погледна и видя кучето на пода, захлупило глава в ъгъла. Затресе се от смях.

— Засрамахме кучето. Случва ми се за първи път. Господи! Чувствам се толкова добре. Как може да се чувствам така след снощи? — Поклати глава и протегна ръце, преди да ги обвие около Кал. — Ето какъв е смисълът, нали? Когато в света наставя истински ад, все още имаме това.

— Да. — Той се надигна и посегна да приглади разрошените си коси, докато я гледаше. — Куин... — Хвана ръката ѝ и заигра с пръстите ѝ.

— Кал... — каза тя, имитирайки сериозния му тон.

— Ти допълзя във виелицата, за да ми помогнеш да спася кучето си.

— Добро куче е. Всеки би сторил същото.

— Не, не всеки. Не си толкова наивна, че да го мислиш. Фокс и Гейдж — да. Заради кучето и заради мен. Лейла и Сибил — може би. Или се увлякоха покрай теб, или така са устроени.

Куин докосна лицето му и плъзна пръсти под спокойните му сиви очи.

— Никой нямаше да остави това куче само навън, Кал.

— Тогава е късметлия да има край себе си хора като вас. Аз — също. Ти пълзеше през снега, право към онова същество. Ровеше в снега с голи ръце.

— Искаш да ме изкараш герой... Продължавай — отвърна тя. — Харесва ми тази роля.

— Можеш да свириш с пръсти.

Този път Куин се усмихна.

— Горедолу. Научих се. Всъщност мога и по-силно, когато не съм задъхана, премръзнала и разтреперана от ужас.

— Обичам те.

— Ще ти демонстрирам, когато... Какво?

— Никога не съм мислил, че ще кажа тези думи на жена, която не ми е роднина. Просто не мислех, че е възможно да ми се случи.

Дори ако бе получила силен електрически шок или мълния бе пронизала сърцето ѝ, не би подскочила така.

— Ще ги изречеш ли отново, докато слушам по-внимателно?

— Обичам те.

Ето, отново. Диво препускане.

— Защото мога да свиря с пръсти?

— На тази причина бих заложил.

— Мили боже! — Куин затвори очи. — Искам да ме обичаш, а държа да получавам това, което искам. Но... — Тя си пое дъх. — Кал, ако е заради снощи, защото помогнах на Лъмп...

— По-скоро е защото мислиш, че като изядеш половината от моето парче пица, не се брои.

— Е, от техническа гледна точка е така.

— Защото винаги знаеш къде са ключовете и можеш да мислиш за десет неща едновременно. Защото не се предаваш и косите ти греят като слънцето. Защото казваш истината и цениш истинското приятелство. И още десетки причини, които все още не съм проумял. Други десетки никога не ще проумея. Но зная, че мога да ти кажа думите, които никога не съм мислил, че ще изрека.

Тя обви ръце около врата му и долепи чело до неговото. Трябваше само да си поеме дъх, както ако стои в захлас пред велика творба на изкуството или слуша песен, която я кара да се просълзи.

— Днес е хубав ден. — Докосна устните му със своите. — Наистина чудесен ден.

Поседяха прегърнати, докато кучето хъркаше в ъгъла, а снегът навън продължаваше да вали.

Когато слезе на долния етаж, Кал проследи аромата на кафе до кухнята и видя Гейдж да смръщва вежди, слагайки тигана на печката. Двамата си изсумтяха за поздрав и Кал извади чиста чаша от съдомиялната.

— Изглежда, вече е натрупало метър и още вали.

— Имам очи. — Гейдж разопакова бекона. — Очевидно ти е много весело.

— Хубав ден е.

— Сигурно и аз щях да мисля така, ако го бях започнал с креватна гимнастика с някое гадже.

— Господи, какви циници са мъжете — каза Сибил, влизайки с премрежени тъмни очи.

— Слагай си тапи на ушите, когато се доближаваш до нашия вид. Ще запържа бекон и ще приготвя бъркани яйца — информира ги Гейдж. — Ако на някого не му харесва менюто, да опита в друг ресторант.

Тя си наля кафе и го изгледа над ръба на чашата, докато отпиваше първата глътка. Не се бе обръснал и не бе сресал гъстите си тъмни коси. Очевидно сутрин бе сприхав, но според нея това не го правеше по-малко привлекателен.

За жалост.

— Знаеш ли какво забелязвам в теб, Гейдж?

— Какво?

— Имаш страхотен задник и ужасен характер. Повикай ме, когато закуската е готова — добави Сибил, преди да излезе от кухнята.

— Права е. Често съм казвал същото за задника и характера ти.

— Телефонните линии са прекъснати — съобщи Фокс, когато влезе, после рязко отвори вратата на хладилника и грабна кутия кока-кола. — Свързах се с мама по мобилния. При тях всичко е наред.

— Доколкото познавам родителите ти, сигурно през цялото време правят секс — отбеляза Гейдж.

— Хей! Вярно — каза Фокс след миг, — но защо го казваш?

— Той мисли само за секс.

— Какво лошо има? Нито е болен, нито гледа спорт, а това са единствените обстоятелства, при които мъжете не мислят за секс.

Гейдж сложи резените бекон в нагорещения тиган.

— Някой ще препече ли хляб? Ще ни трябва и още една кана кафе.

— Трябва да изведа Лъмп. Вече няма да го пускам сам.

— Аз ще го изведа. — Фокс се наведе и почеса кучето по главата.

— И без това искам да се поразтъпча. — Обърна се и едва не се сблъска с Лейла. — Здравей. Извинявай. Ааа... ще изведа Лъмп на разходка. Искаш ли да дойдеш?

— О! Ами... да. Само да взема палтото си.

— Много умно — отбеляза Гейдж, когато Лейла излезе. — Голям умник си, Фокс.

— Какво?

— Добро утро, хубавице. Искаш ли да се поразходим в еднометрови преспи и да погледаме как кучето препикава няколко дървета, още преди да си пила кафе?

— Беше просто предложение. Можеше да откаже.

— Сигурно щеше да каже „не“, ако беше поела доза кофеин за събуждане на мозъка.

— Сигурно затова на теб ти върви с жени без мозък.

— Просто си неотразим — отбеляза Кал, когато Фокс гневно закрочи към вратата.

— Направи още кафе, по дяволите.

— Трябва да донеса дърва, да заредя генератора и да се заема с разчистването на еднометровия сняг от терасата. Повикай ме, когато закуската е готова.

Сам в кухнята, Гейдж изръмжа и обърна бекона. Все още бе със стиснати зъби, когато Куин влезе.

— Мислех, че ще открия всички тук, а сте се разпръснали. — Тя взе чаша. — Това кафе няма да ни стигне. — Извади кафето, преди Гейдж да успее да й се сопне. — Аз ще се погрижа. Мога ли да свърша още нещо?

Той извърна глава към нея.

— Защо?

— Защото се надявам, че ако помогна за закуската, и двамата ще се отървем от участие в готвенето за обяд и вечеря.

Мъжът кимна, оценявайки логиката.

— Съобразително. За теб остава да препечеш хляба и да свариш още кафе.

— Разбрано.

Той чукна шест яйца, а Куин се зае със задълженията си. Действаше бързо и ефективно, забеляза Гейдж. Бързината не би означавала много за Кал, но ефективността бе голям плюс. Беше стабилна, умна, и както бе видял с очите си предишната вечер, забележително смела.

— Щастлив е с теб.

Куин се спря и отмести поглед към него.

— Добре, защото и аз съм щастлива с него.

— Но ако не си забелязала досега, той има дълбоки корени тук. Каквото и да стане, мястото на Кал винаги ще бъде в Холоу.

— Отдавна съм го разбрала. — Куин взе първите филийки, когато изскочиха от тостера, и сложи нови. — Въпреки всичко е хубаво градче.

— Въпреки всичко — съгласи се Гейдж и сипа яйцата във втория тиган.

Навън, както бе предвидил Гейдж, Фокс гледаше как Лъмп маркира дървета. По-забавно бе, когато кучето газеше и от време на време подскачаше през преспите. Заради дълбокия до кръста сняг двамата с Лейла останаха на площадката пред входната врата и Фокс се залови за работа с лопатата, която Кал му бе връчил на излизане.

Все пак чудесно бе да стои навън в бялото утро като под снежен купол и да мята лопати бял пух, докато от небето се сипе още.

— Май трябва да сляза да поизтупам снега от храстите — каза Лейла.

Фокс извърна глава към нея. Беше със спусната ниско над лицето ѝ скиорска шапка и шал около врата, вече покрити с пласт сняг.

— Ще затънеш и ще трябва да ти хвърля спасително въже, за да те издърпам. По-късно ще прокараме пътека.

— Не изглежда уплашен. — Лейла зорко следеше Лъмп с поглед. — Мислех, че след снощи ще се бои да излезе навън.

— Кучешката памет е къса, може би за добро.

— Аз никога няма да го забравя.

— Разбира се.

Не биваше да я кара да излиза навън, осъзна Фокс. Особено защото не знаеше как да повдигне въпроса за работата, което бе една от причините за предложението му да се разходят заедно.

Обикновено бе по-добър в общуването с хора. С жени. Той продължи да прокопава пътека през площадката до стъпалата и заговори направо:

— Кал спомена, че търсиш работа.

— Не точно. Искам да кажа, трябва да си намеря някаква, но не съм търсила.

— Моята секретарка... офис мениджър... помощничка... — Той хвърли снега и отново заби лопатата. — Така и не се разбрахме как точно да се нарича длъжността ѝ. Както и да е, скоро заминава за Минеаполис. Нужен ми е човек, който да поеме задълженията ѝ.

„Дявол да те вземе, Куин“, помисли си Лейла.

— И какви са те?

Фокс вярваше, че в съда го познават като адвокат, който умее да се изразява добре.

— Организация, счетоводство, телефонни обаждания, съставяне на графици, промени, когато се наложат, посрещане на клиенти, печатане на документи и кореспонденция. Тя е и нотариус, но това не е необходимо, поне в началото.

— Какъв софтуер използва?

— Не знам. Трябва да я попитам.

Дали госпожа Х. използваше някакъв софтуер? Откъде да знае той?

— Аз не разбирам нищо от секретарска работа или офис мениджмънт. Нито пък от право.

Фокс умееше да преценява тона на хората, а нейният звучеше скептично.

— Знаеш ли азбуката?

— Разбира се, че зная азбуката, но важното е...

— Тогава — прекъсна я той — ще намериш начин да поддържаш ред в документацията. Знаеш как се използва телефонът, което означава, че можеш да се обаждаш и отговаряш на позвънявания. Това са основните умения, необходими за тази длъжност. Можеш ли да работиш с клавиатура?

— Да, но зависи...

— Тя ще ти покаже какво още върши.

— Струва ми се, че нямаш ясна представа какво върши.

Фокс разпозна неодобрение в гласа ѝ.

— Е, добре. — Той се изправи, облегна се на лопата и я погледна в очите. — Работи при мен, откакто открих кантората. Винаги е била дясната ми ръка и ще ми липсва. Но хората решават да продължат напред и останалите трябва да намерим начин да се справим. Нужен е някой, който да прибира папките по местата им и ги открива, когато ми потрябват, да изпраща известия, сметки, за да мога аз да плащам своите, и да ми казва кога да се явя в съда, да вдига телефона, който се надявам да звъни, за да мога да изкарам някой хонорар, и просто да поддържа ред, докато упражнявам адвокатската си професия. Ти се нуждаеш от работа и заплата. Мисля, че можем взаимно да си помогнем.

— Кал те е накарал да ми предложиш работа, защото Куин го е помолила да ти каже.

— Точно така. Но това не променя най-същественото.

„Прав е“, предположи тя. Все пак нещо я смущаваше.

— Няма да е за постоянно. Просто търся нещо, с което да се препитавам, докато...

— ... продължиш напред — кимна Фокс. — Устройва ме. Така никой от двамата ни няма да се чувства задължен. Просто ще си помогнем за известно време. — Отхвърли още няколко лопати сняг, а после спря и застана срещу нея. — Освен това ти знаеше, че се каня да ти предложа работата, защото долавяш подобни неща.

— Куин помоли Кал пред мен да ти каже да ми я предложиш.

— Долавяш подобни неща — повтори той. — Това е твоята роля, или поне част от нея. Имаш усет за хората, за ситуациите.

— Не съм телепат, ако това имаш предвид.

Отново тази скептичност в тона ѝ.

— Изминала си пътя до Холоу, без да си идвала преди. Знаела си накъде да караш, по кои шосета да се движиш.

— Не зная как стана.

Лейла скръсти ръце и движението издаде не просто скептичност, а предизвикателност.

— Разбира се, че знаеш, но просто отказваш да го приемеш. Тръгнала си с Куин онази първа вечер, с жена, която не познаваш.

— Беше разумната алтернатива пред голям, зъл плужек — сухо изтъкна тя.

— Вместо просто да побегнеш, да се довлечеш до стаята си и да заключиш вратата, ти си се качила в колата ѝ, дойде с нея тук, на непознато място, в тази къща, с двамата непознати мъже.

— Всичко това беше странно за мен. Чувствах се уплашена, объркана и напрегната. — Лейла отмести поглед от него към Лъмпи, който се въргалаше в снега като по поляна с маргаритки. — Доверих се на инстинкта си.

— „Инстинкт“ е подходяща дума. Обзалагам се, че докато си работела в бутика, този инстинкт ти е подсказвал вярно какво желаят клиентките, какво биха купили. Сигурно си била адски добра.

Фокс отново се залови да разчиства снега, когато тя не каза нищо.

— Вярвам, че винаги си имала страхотен усет. Куин получава проблясъци от миналото, както Кал. Очевидно Сибил вижда възможни бъдещи събития. Бих казал, че ти си тук с мен, закотвена в настоящето.

— Не чета мисли и не искам никой да чете моите.

— Нещата не стоят така, не точно.

Щеше да се наложи да поработи с нея. За да ѝ помогне да разбере каква дарба притежава и как да я използва. Трябваше да ѝ даде и време, и спокойствие да свикне с идеята.

— Както и да е, вероятно ще останем откъснати от света през целия уикенд. Графикът ми за следващата седмица е доста натоварен, но когато се върнеш в града, можеш да наминеш и госпожа Х. да ти покаже всичко. Тогава ще видим как ще ти се стори работата.

— Слушай, благодарна съм за предложението...

— Не, не си. — Фокс се усмихна и отхвърли още една лопата сняг от терасата. — Не особено. И аз имам инстинкт.

Лейла долови не само насмешка, а и разбиране.

— Има и благодарност, скрита зад раздражението.

Той наклони глава и ѝ подаде лопатата.

— Искаш ли да я изровиш?

Това я накара да се засмее.

— Ето какво ще опитаме. Ако все пак намина и приема работата, ще бъде с уговорката, че ако някой от двамата ни реши, че не се получава, просто ще го каже. Без лоши чувства.

— Дадено.

Фокс протегна ръка и стисна нейната. Задържа я, а снежинките се въртяха във вихър около тях.

„Трябва да го почувства“, каза си той. Трябваше да усети тази внезапна и осезаема връзка. Да я осъзнае.

Сибил откряна вратата.

— Закуската е готова.

Фокс пусна ръката на Лейла и се обърна. После тихо въздъхна, преди да повика кучето.

Трябваше да се грижат за практически неща, като почистване на сняг, носене на дърва, миене на съдове и готвене. Кал винаги бе смятал къщата си за просторна, а сега му се струваше все по-тясна за шест души и едно куче. Но знаеше, че заедно са в по-голяма безопасност.

— Не е само безопасността. — Куин взе лопатата и на свой ред започна да рине сняг. Хрумна ѝ да прокара пътека до бараката с

инструменти на Кал вместо усилен тренировка във фитнес залата. — Мисля, че всичко това е писано. За сплотяване на общността. Дава ни време да свикнем едни с други, да се научим да действаме като група.

— Стига, дай на мен.

Кал остави тубата, от която бе долял бензин в генератора.

— Не. Така не се работи в група. Вие, момчета, трябва да се научите да вярвате, че жените могат да носят своята част от товара. Гейдж пригответи закуската днес, което е пример за равенство между половете в екипа.

„Равенство между половете“, помисли си той. Как да не се влюби в жена, която употребява такава терминология?

— Всички можем да готвим — продължи тя. — Всички можем да ринем сняг, да носим дърва, да застиламе легла... Всички ще вършим каквото е необходимо. Ще използваме силните си страни, разбира се, но досега бяхме като на училищна забава в прогимназията.

— Какво означава това?

— Момчетата — на една страна, момичетата — на друга, и никой не намира начин да се съберат. Сега всички сме заедно. — Спря и раздвижи рамене. — И трябва да се сбlijим. Дори при чувствата, които изпитваме ние с теб един към друг, Кал, все още взаимно се изучаваме, свикваме да си имаме доверие.

— Заради камъка е. Явно си сърдита, защото не ти казах по-рано.

— Не, не съм. — Куин загреба нова лопата сняг, но този път само за поза. Болката в ръцете бе убийствена. — Отначало бях, дори исках да бъда, но не можах да събудя в себе си достатъчно гняв. Защото зная, че тримата сте едно цяло, откакто се помните. Не си представям някога да не сте били близки. Като се добави всичко, което сте преживели заедно... не мисля, че е преувеличено да го нарека „сътресения“, вие сте като... като... едно тяло с три глави не е най-точното сравнение — каза тя и остави лопатата.

— Не сме триглав змей, по дяволите.

— Не, но е близко. Вие сте един юмрук, здрав, дори затворен до известна степен, но... — Куин сви пръстите на ръката си в ръкавицата — със своя индивидуалност. Сработват се инстинктивно. А сега — протегна другата си ръка — се появява другата част. И търсим начин да ги съединим.

Тя събра ръцете си и преплете пръсти.

— Това наистина има смисъл. И аз се порових малко.

— Нямах предвид в снега. И си споделил откритията си с Фокс и Гейдж.

— Може би съм им споменал. Не знаем къде е била Ан Хокинс две години, къде е родила синовете си и къде е живяла, преди да се върне в Холоу, в дома на родителите си. Затова ми хрумна да потърся нещо за по-далечни роднини. Братовчеди, лели, чичовци... Предполагайки, че една бременна жена не би могла да пътува надалеч, поне по онова време. Значи вероятно е останала в околността. Двадесет-тридесет километра тогава се е смятало за доста по-голямо разстояние, отколкото сега.

— Добра идея. Трябваше да се сетя.

— А аз трябваше да я споделя по-рано.

— Да. Сега, когато го направи, трябва да дадеш информацията на Сиб. Тя е кралицата на проучванията. И аз съм добра, но не мога да се меря с нея.

— А аз съм обикновен аматьор.

— В теб няма нищо обикновено.

Широко усмихната, Куин направи скок и се втурна в прегръдките му. Инерцията го накара да се подхлъзне. Тя изпищя, по-скоро от смях, отколкото от тревога, когато Кал политна назад и тупна по гръб, а Куин се приземи по очи.

Задъхана, грабна две шепи сняг и ги натри в лицето му, преди да се претърколи. Той я сграбчи за талията и я придърпа обратно, докато звучеше пискливият ѝ безпомощен смях.

— Шампион съм по борба на снежен тепих — предупреди я Кал.
— Не си в моята категория, Русокоске. Така че по-добре...

Тя успя да провери ръка между краката му и енергично го потърка. Възползвайки се от внезапното и драматично спадане на интелекта му, стовари голяма снежна топка в тила му.

— Тези ходове са против правилата на лигата.

— Погледни в правилника, приятелю. Това е междуполова битка.

Кал опита да се изправи, падна и затаи дъх, когато тежестта му я притисна.

— Отново съм шампион — заяви той и доближи устни до нейните, но в този миг вратата се отвори.

— Деца — заговори Сибил, — горе има хубаво топло легло, ако искате да си поиграете. Освен това, за ваше сведение, токът дойде преди малко. — После погледна назад през рамо. — Изглежда, и телефоните работят.

— Телефони, ток. Компютър. — Куин изпълзя изпод Кал. — Трябва да провера имейла си.

Сибил се облегна на сушилнята, докато Лейла слагаше кърпи в пералнята на Кал.

— Приличаха на двама разгонени снежни човеци. Загорели, зачервени, ненаситни да се опипват.

— Младата любов не се влияе от климатични условия.

Сибил се засмя.

— Знаеш ли, не беше нужно да се заемаш с прането.

— Чистите кърпи са малко, а скоро може отново да останем без ток. Освен това предпочитам да стоя тук на топло и сухо и да пера кърпи, отколкото да рина сняг. — Лейла тръсна коси назад. — Особено когато няма кой да ме опипва.

— Имаш право. Но повдигнах въпроса, защото по мои изчисления вие с Фокс ще трябва да се погрижите за вечерята.

— Куин все още не е готвила. Кал също.

— Куин помогна за закуската. Кал е домакинът.

Обезоръжена, Лейла втренчи поглед в машината.

— По дяволите. Аз ще готвя за вечеря.

— Можеш да го стовариш върху Фокс, използвайки прането като коз.

— Не знаем дали той може да готви, а аз мога.

Сибил присви очи.

— Можеш да готвиш? Не си го споменавала досега.

— Ако бях споменала, щеше да се наложи да готвя.

Сибил нацупи устни и бавно кимна.

— Хитра и егоистична логика. Харесва ми.

— Ще проверя провизиите и ще видя какво мога да приготвя от тях. Нещо... — замълча и пристъпи напред. — Куин, какво има?

— Трябва да поговорим. Всичките.

Толкова бледа, че тъмните кръгове около очите ѝ изглеждаха като синини, Куин стоеше на прага.

— Кю? Скъпа... — Сибил ѝ предложи опора. — Какво е станало? — Спомни си как Куин се бе втурнала към компютъра, за да прегледа имейла си. — Всичко наред ли е? Родителите ти как са?

— Да, да. Искам да кажа нещо на всички наведнъж. Трябва да се съберем.

Седнаха в хола. Сибил се настани на страничната облегалка на дивана. Куин искаше да се сгуши в скута на Кал, както бе сторила веднъж. Но ѝ се струваше нередно.

Всичко ѝ се струваше нередно сега.

Искаше ѝ се токът да бе останал спрян завинаги. Съжеляваше, че се бе обадила на баба си с настойчива молба да проучи семейната история.

Не искаше да знае това, което бе узнала.

„Няма връщане назад“, напомни си тя. Онова, което щеше да каже, можеше да промени всичко от сега нататък.

Погледна Кал. Знаеше, че го е разтревожила. Не бе честно да протака. Как ли щеше да я гледа после? „Изплюй камъчето, каза си тя, и да се свършва.“

— Баба ми намери информацията, която я помолих да потърси. Страници от семейната библия. Имаше дори записки на специалист по семейна история от края на деветнадесети век. Да, имам и сведения за рода Кларк, Лейла, които могат да ти бъдат от полза. Никой не е проследявал тази линия толкова назад и можем да стигнем още по-далеч с това, което получих.

— Добре.

— Всъщност семейството е гледало на родовата памет почти като на религия. Дядо ми — не толкова, но сестра му и няколко братовчедки са били по-вътре в нещата. Изглежда, са държали да изтъкват факта, че предците им са сред първите заселници в Новия свят. Тази семейна библия не е единствена, а и през годините към нея са били добавяни нови бележки. Наели са специалисти по родословия да открият корените им в Англия и Ирландия през шестнадесети век. Но това, което представлява интерес за нас, е клонът, дошъл тук. В Хокинс Холоу — обърна се тя към Кал и стисна юмруци за кураж. — Себастиан Дийл пристигнал в селището със съпругата си и трите си

дъщери през хиляда шестстотин петдесет и първа. Най-голямата му дъщеря се казвала Хестър. Хестър Дийл.

— Хестърс Пул — промърмори Фокс. — Тя е от твоя род.

— Точно така. Хестър Дийл, която според местните легенди обвинила Джайлс Дент в магьосничество в нощта на седми юли хиляда шестстотин петдесет и втора. Осем месеца по-късно родила дъщеря и след две седмици се удавила в езерото в Хокинс Ууд. Няма никакви сведения за бащата, но ние знаем чие е било детето ѝ. Знаем как е било заченато.

— Не можем да сме сигурни.

— Знаем го, Кейлъб. — Колкото и да я разкъсваше отвътре, Куин го знаеше. — Видяхме го, ти и аз. А Лейла го е изживяла. Той я е изнасилил. Била е едва на шестнадесет. Подмамил я е, обладал я е, тялом и духом, и ѝ е направил дете. Дете с неговата кръв. — Куин събра ръцете си, за да не треперят. — Наполовина демон. Не е понесла да живее с него, с онова, което ѝ е сторил, и създанието, на което е дала живот. Затова напълнила джобовете си с камъни и влязла във водата, за да се удави.

— Какво е станало с дъщеря ѝ? — попита Лейла.

— Умряла на двадесет, след като родила две дъщери. Едната от тях починала преди третия си рожден ден, а другата пораснала и се омъжила за Дънкан Кларк. Имали трима сина и една дъщеря. И тя, и съпругът ѝ, и най-малкият им син загинали, когато къщата им изгоряла. Другите деца оцелели.

— Значи аз съм от рода на Дънкан Кларк — каза Лейла.

— И някога през годините някой от тях си легнал с циганка от Стария свят — довърши Сибил. — Никак не е честно. Те са потомци на бял герой магьосник, а ние произхождаме от семето на демона.

— Няма място за шеги — сопна се Куин.

— Но не е и повод да правим трагедия. Просто е факт.

— За бога, Сибил, нима не разбираш какво означава това? Че създанието, което ни дебне навън, е мой, може би наш прапрадядо отпреди десетина поколения. Че носим в себе си част от него.

— И ако през следващите няколко дни ми поникнат рога и опашка, много ще се ядосам.

— О, мамка му! — Куин скочи на крака и застана срещу приятелката си. — Спри най-сетне. Изнасилил е момичето и от семето

му сме се появили ние, три и половина века по-късно, но онова, което е посял, е довело до сегашните събития. Представи си, че сме тук не за да го спрем, не за да помогнем всичко да свърши, а за да им попречим да го спрат. Да изиграем роля в нещо, което ще ги нарани.

— Ако разсъдъкът ти не беше замъглен от любов, щеше да проумееш, че това е глупава версия. Паническа реакция, гарнирана с голяма доза самосъжаление. — Тонът на Сибил бе безмилостно студен. — Не сме пионки в ръцете на някакъв демон. Няма изведнъж да преминем от другата страна и да се превърнем в тъмна сила, която се опитва да убие едно куче, за да докаже превъзходството си. Ние сме същите, които бяхме преди пет минути, така че не се дръж като глупачка, стегни се.

— Права е. Не че си глупачка — уточни Лейла, — а че сме такива, каквито сме. Ако всичко това може да послужи за нещо, трябва да намерим начин да го използваме.

— Добре. Ще се опитам да се науча да завъртам главата си на триста и шестдесет градуса.

— Тъпо — отсече Сибил. — Сарказмът щеше да ти отива повече, Кю, ако не беше толкова разтревожена, че Кал ще те зареже заради големия надпис „Демон“, който носиш на челото си.

— Стига! — изкомандва Лейла и Сибил само сви рамене.

— Ако го направи — невъзмутимо продължи Сибил, — значи не заслужава да се терзаеш заради него дори за миг.

Във внезапно настъпилата тишина паднала цепеница се удари в решетката на камината и посипа искри.

— Разпечата ли приложенията? — попита Кал.

— Не, но...

Куин замълча, поклащайки глава.

— Да ги разпечатаме сега, за да ги прегледаме и ние.

Кал стана, хвана ръката ѝ и я поведе навън от стаята.

— Бива си те — обърна се Гейдж към Сибил. Преди да му се озъби, той наклони глава. — Това не беше просто сарказъм, а буквален или словесен шамар по лицето. Словесните са по-жестоки, но не оставят грозни белези.

— И от двата вида боли. — Сибил се изправи. — Ако я нарани, ще му откъсна онази работа и ще я хвърля на кучето.

После излетя от стаята.

— Много е страшна — отбеляза Фокс.

— Не е единствената. Аз бих опекла топките му за десерт. — Лейла се отправи към вратата след Сибил. — Трябва да сготвя нещо за вечеря.

— Странно, но точно сега нямам никакъв апетит. — Фокс хвърли поглед към Гейдж. — А ти?

На горния етаж Кал изчака да влязат в кабинета, който в момента служеше за мъжка спалня, и я притисна с гръб към вратата. Първата целувка бе страдна, с привкус на гняв. Втората — отчаяна. А последната — нежна.

— Каквото и да си си втълпила за нещата между нас заради тази нова информация, избий си го от главата. Веднага. Разбра ли?

— Кал...

— Бих заложил живота си, че онова, което ти казах тази сутрин, е истина. Обичам те. Нищо не може да го промени. Така че престани да се самосъжаляваш или ще ме ядосаш.

— Не беше... не е... — Куин затвори очи, когато през нея премина вихър от емоции. — Е, добре де, донякъде или изцяло. Когато прочетох файла, който ми изпратиха, просто...

— Краката ти се подкосиха. Разбирам. Но знаеш ли какво? Тук съм, за да ти помогна да се съвземеш.

Кал повдигна ръка, сви я в юмрук, после я разтвори. Разбрала, тя преглътна сълзите. Сложи длан върху неговата и пръстите им се преплетоха.

— Добре ли си вече?

— Не просто добре — отвърна Куин, — а безкрайно благодарна.

— Да го разпечатаме и да видим какво имаме.

— Да. — По-спокойна, тя огледа стаята — разхвърляните, несгънати завивки върху разтегателния диван, купчините дрехи. — Приятелите ти са големи мърльовци.

— Да. Да, такива са.

После заедно запристъпваха сред безпорядъка към компютъра.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В трапезарията Куин сложи разпечатки пред всички. На масата имаше купа пуканки, забеляза тя, бутилка вино, чаши и хартиени салфетки, сгънати на триъгълници. Знаеше, че всичко това е дело на Сибил.

И че Сибил е направила пуканките за нея. Не като дар за помирение, между тях нямаше нужда от подмазване, за да се помирят. Просто така.

Докосна рамото ѝ, преди да седне.

— Извинявам се за голямата драма — започна Куин.

— Щом наричаш това драма, трябва да дойдеш в дома на родителите ми при някое семейно събиране. — Фокс ѝ се усмихна, вземайки си шепа пуканки. — И без кръв на демони, семейство Бари О'Дел са способни да вдигнат врява до небето.

— Всички трябва да приемем, че от сега нататък демоничното начало ще се обажда от време на време. — Куин си наля чаша вино. — Не зная какви изводи ще си направи всеки от вас от това, но е нещо повече от всичко, което имахме досега. Разкрива пряка родствена връзка с другата страна.

— Сигурна ли си, че Лазаръс Туис е мъжът, изнасилил Хестър Дийл? — попита Гейдж. — Че е забременяла от него?

Куин кимна.

— Повярвай ми.

— Изживях го. — Лейла смачка салфетката в ръката си, докато говореше. — Не беше като проблясъците, които получават Кал и Куин, но... Може би кръвната връзка го обяснява. Не зная. Но зная какво ѝ причини. Както и че е била девствена, когато... онова същество я е изнасило.

Фокс внимателно взе парчетата от салфетката, която бе накъсала, и ѝ подаде своята.

— Добре — продължи Гейдж, — сигурни ли сме, че Туис е създанието, което наричаме демон поради липса на по-подходяща

дума?

— Този термин никога не му е допадал — намеси се Кал. — Мисля, че всички сме убедени.

— Значи Туис използва Хестър, за да посее семето си, да си осигури потомство. Ако е съществувал толкова дълго, колкото предполагахме, съдейки по разказите, които е чувал Кал, вероятно е правил същото и по-рано.

— Да — съгласи се Сибил. — Може би от него са се пръкнали хора като Хитлер или Осама бин Ладен, Джак Изкормвача, педофили и серийни убийци...

— Ако проследиш родословието, ще видиш, че е имало много самоубийства и насилствена смърт, особено през първите сто — сто и двадесет години след Хестър. Мисля — бавно каза Куин, — че ако успеем да направим по-задълбочено проучване за отделни личности, ще открием повече от средния брой убийства и психични отклонения в едно семейство.

— Нещо от по-близкото минало? — попита Фокс. — Опасни семейни тайни?

— Не, доколкото зная. Имам смахнати и досадни роднини, както всеки, но никой от тях не е попаднал в затвор или лудница.

— То губи част от силата си. — Фокс присви очи, докато прелистваше разпечатките. — Не това е бил планът му, стратегията му. Разбирам от стратегии. Помислете. Туис не е знаел какво крои Дент в онази нощ. Завел е Хестър, държал е съзнанието ѝ под контрол, демоничното му тесто е било замесено, но не е знаел какво го очаква.

— Не е знаел, че Дент е готов за него и има свои планове — продължи Лейла. — Разбирам накъде биеш. Мислел е... възнамерявал е да унищожи Дент в онази нощ или поне да го засегне, да го прогони.

— После да завладее града — отново заговори Фокс, — да получи каквото може да изкопчи от него и да продължи напред. Оставя потомство, преди да намери следващото място, където се кани да стори същото.

— Вместо това Дент успял да го спре и приспи, докато... — Кал завъртя ръка и показа белега на китката си. — Докато потомците му го събудят. Защо би го пожелал? Защо го е допуснал?

— Може би Дент е решил, че три века са достатъчно дълго време един демон да спи. — Гейдж си взе пуканки. — Или не е можел повече

да го възпира сам и е повикал подкрепление?

— Десетгодишни хлапета — промърмори Кал с презрение.

— Децата са по-склонни да повярват в нещо, което възрастните не могат да приемат. Или не искат — добави Сибил. — По дяволите, никой не твърди, че всичко това е честно. Дал ви е каквото е могъл. Бързото зарастване на рани, прозренията ви за миналото, настоящето и бъдещето. Дал ви е камъка, на три части.

— И време да пораснете — добави Лейла. — Двадесет и една години. Може би е намерил начин да доведе и нас тук — Куин, Сибил и мен. Защото не виждам логика да ме накара да се почувствам задължена да дойда в града, а после да ме плаши.

— Имаш право. — Свитият на топка стомах на Куин се отпусна. — Определено имаш право. Защо да плаши, когато може да подмамва? Наистина уместен въпрос.

— Мога да проуча родословието ти по-задълбочено, Кю. И да видя какво ще открия и аз за Лейла. Но на този етап ще бъде само губене на време. Знаем къде са корените.

Сибил обърна един от листовите и с молив начерта две линии на обратната страна.

— Тук са Джайлс Дент и Ан Хокинс, а тук — Лазаръс Туис и злочестата Хестър. От всеки корен пониква дърво, което се разклонява. — Нарисува ги бързо и просто. — И в определен момент клоните на двете дървета се кръстосват. В хиромантията пресичането на линии е знак за сила. — Тя завърши скицата — три клона, преплитачи се с други три. — Трябва да открием тази сила и да я използваме.

Вечерта Лейла приготви нещо доста вкусно с пилешки гърди, задушени домати и зрял фасул. По взаимно съгласие насочиха разговора към други теми. „Нормални“, помисли си Куин, докато преминаваха от анализ на най-новите филми към мръсни вицове и пътувания. Всички имаха нужда от доза нормален живот.

— Гейдж е този, който не се свърта на едно място — отбеляза Кал. — Започна тези дълги самотни странствания още щом навърши осемнадесет.

— Невинаги са самотни.

— Кал каза, че си бил в Прага. — Куин се замисли. — Бих искала да отида там.

— А защо не в Будапеща?

Гейдж погледна Сибил.

— Бях и там. Прага беше последната спирка, преди да отпътувам обратно насам.

— Сигурно всичко е приказно — отбеляза Лейла. — Изкуството, архитектурата, храната?

— Така е. Дворецът, реката, операта. Успях да вкуся от атмосферата, но през повечето време работех. Долятах от Будапеща за игра на покер.

— Прекарал си времето си в така наречения „Източноевропейски Париж“ в игра на покер? — попита Куин.

— Не цялото, но по-голямата част. Продължи малко повече от седемдесет и три часа.

— Три дни покер? — Веждите на Сибил подскочиха. — Това не е ли нещо като болест?

— Зависи от гледната точка.

— Но нямаш ли нужда от сън, от храна, тоалетна? — зачуди се Лейла.

— Бяха предвидени почивки. Седемдесет и три часа беше реалното времетраене на играта. Беше частна игра, в частен дом. Сериозни пари, сериозни мерки за сигурност.

— Печалба или загуба? — любопитства Куин.

— Тръгнах си доволен.

— Използваш ли дарбата си да предвиждаш бъдещето, за да печелиш? — попита Сибил.

— Би било измама.

— Да, но това не е отговор на въпроса.

Гейдж взе чашата си, не откъсвайки поглед от очите ѝ.

— Ако трябваше да си служи с измама, за да печеля на комар, щях да стана застраховател. Не е нужно да мамя.

— Заклехме се. — Фокс вдигна ръце, когато Гейдж го изгледа намръщено. — Щом сме въввлечени заедно в това, и те трябва да знаят как стоят нещата за нас. Когато разбрахме, че имаме необикновени дарби, тримата се заклехме, че няма да ги използваме, за да нараним или прецакаме някого. Държим на думата си.

— В такъв случай — обърна се Сибил към Гейдж — трябва да залагаш на конни надбягвания вместо на карти.

Той ѝ се усмихна чаровно.

— Правил съм го, но обичам картите. Искаш ли да поиграем?

— Може би по-късно.

Когато Сибил погледна Куин с виновно изражение, тя знаеше какво ще последва.

— Мисля, че трябва да продължим с обсъждането — започна Сибил. — Имам въпрос, от който искам да тръгнем.

— Да си дадем още петнадесет минути. — Куин стана. — Да разчистим масата, да изведем кучето. Просто да се пораздвижим. Петнадесет.

Кал докосна ръката ѝ, докато се изправяше.

— Трябва да нагледам огъня и да донеса още дърва. Да продължим в хола, след като разтребим тук.

„Изглеждаме като обикновени хора“, помисли си Кал. Просто група приятели, събрали се да прекарат заедно една зимна вечер. Гейдж бе преминал на кафе, което бе нещо обичайно. Кал не помнеше да си е позволявал повече от две питиета едно след друго от онази лятна вечер, когато бяха на седемнадесет. Фокс отново пиеше кока-кола, а самият той бе предпочел вода.

„Бистър ум“, помисли си той. Трябваше им умът им да е бистър, ако искаха да намерят отговори на въпросите.

Отново се бяха разделили на два лагера. Дали това бе машинално, дори неизбежно, запита се той. Трите жени — на дивана, Фокс — на пода с Лъмп. Той бе седнал на стол, а Гейдж стоеше пред камината, сякаш готов да си тръгне, ако някоя тема не му допадне.

— Е? — Сибил седна със свити крака и тъмните ѝ очи обходиха стаята с поглед. — Питам се какво е било първото събитие, което ви е подсказало, че нещо в града не е наред. След онази нощ на откритата местност, когато сте се прибрали у дома.

— Господин Гътри и вилицата. — Фокс се протегна и опря глава в корема на Лъмп. — Беше сериозен знак.

— Звучи като заглавие на детска книжка. — Куин го записа в бележника си. — Ще ни разкажете ли?

— Хайде ти, Кал — предложи Фокс.

— Беше на рождения ни ден... през нощта, или по-скоро вечерта. Бяхме доста изплашени. По-тежко беше да бъдем разделени, всеки в дома си. Придумах мама да ме пусне в боулинг центъра, за да си намеря занимание и защото знаех, че Гейдж ще е там. Тя не можеше да реши дали да ме накаже или не — продължи той с лека усмивка. — За първи и последен път я видях да проявява нерешителност по подобен въпрос. Накрая все пак ми позволи да отида с баща си. Гейдж?

— Работех. Господин Хокинс ми даваше възможност да припечелвам по малко джобни в центъра, с бърсане на маси и плотове или разнасяне на поръчки в барчето. Помня, че се почувствах доста по-добре, когато Кал влезе. После и Фокс.

— Не оставих родителите си на мира, докато не ми позволиха да дойда. Накрая баща ми отстъпи и ме доведе. Мислех, че иска да поговори с бащата на Кал и бащата на Гейдж, ако е в състояние.

— И така, Брайън... господин О'Дел и баща ми седнаха до бара да пийнат кафе. На този етап държаха Бил, бащата на Гейдж, настрана.

— На първо място, защото не знаеше къде съм ходил — каза Гейдж. — Нямаше смисъл да ми създават неприятности, преди да решат какво да правят.

— Къде беше баща ти? — попита Сибил.

— Наблизо. Зад кеглите. Беше трезвен за няколко часа и господин Хокинс му бе намерил някаква работа.

— Машината на втора писта — промърмори Кал. — Помня. Изглеждаше обикновена лятна вечер. Тийнейджъри, по няколко колежани до пистите и видеоигрите. Цигарен дим, тътен от залата. На четвърта писта имаше един две-тригодишен малчуган със семейството си. Разтърсваща сцена. Майката го изведе навън малко преди да се случи. — Отпи глътка вода. Виждаше го, сякаш още бе пред очите му. — Господин Гътри седеше на бара, пиеше бира и ядеше хотдог и пържени картофи. Идваше веднъж в седмицата. Беше кротък човек. Продаваше подови настилки и имаше две деца в гимназията. Веднъж в седмицата той идваше в центъра, а жена му отиваше на кино с приятелки. Така бяха свикнали. Господин Гътри винаги си поръчваше хотдог с картопки и пийваше порядъчно. Татко казваше, че пие тук, за да може да си казва, че не е било истинско напиване, щом не е в бар.

— Създаваше ли неприятности? — попита Куин, докато нахвърляше нова бележка.

— Никакви. Беше от кротките пияници, както казваше баща ми. Никога не беше ставал зъл или дори смешен. Във вторник вечерта господин Гътри влизаше, поръчваше си хотдога, изпиваше четири-пет бири, гледаше игрите и си бърбеше с този-онзи. Около единадесет оставяше пет долара бакшиш на бара и си тръгваше. Доколкото зная, през другите дни дори не близваше алкохол. Само във вторник.

— Купуваше яйца от нас — спомни си Фокс. — Шест кафяви, всяка съботна сутрин. Както и да е.

— Наближаваше десет часа и господин Гътри пийваше поредната бира. Тръгна между масите с нея — продължи Кал. — Предположихме, че отива да постои зад пистите и да погледа състезанията. Няколко мъже хапваха бургери. Един от тях беше Франк Дибс, който държеше местния рекорд с отбора си и беше треньор на детската лига. Ние седяхме на съседната маса и ядяхме пица. Татко ни беше казал да си починем и си поделихме една. Дибс каза: „Хей, Гът, жената иска нов балатум в кухнята. Какво можеш да ми предложиш най-изгодно?“. А Гътри просто се усмихва. Със стиснати устни, без да покаже зъб. После грабна една от вилиците на масата. Заби я право в бузата на Дибс, остави я забодена в лицето му и спокойно се отдалечи. Хората се разпищяха и разбягаха. Господи, онази вилица стърчеше от бузата на господин Дибс и по лицето му течеше кръв. А господин Гътри просто крачеше покрай втора писта и пиеше бирата си.

За да си даде миг време, Кал отпи голяма глътка.

— Баща ми настоя да излезем. Всички бяха обхванати от паника, освен господин Гътри, който очевидно бе луд. Твоят баща се погрижи за Дибс — обърна се Кал към Фокс. — Помня как придържаше главата му. Дибс вече беше извадил вилицата и баща ти грабна купчината салфетки да спре кръвта. Целите му ръце бяха в кръв, докато ни откарваше у дома. — Кал поклати глава. — Гейдж дойде с мен, баща ми се погрижи за това. А самият той се прибра чак по светло. Чух го да влиза, мама го бе чакала. Каза й, че са задържали Гътри и просто седи в килията си и се хили. Хилел се, сякаш случилото се е някаква голяма шега. По-късно, когато всичко свърши, дори не помнеше. Никой не помнеше много от нещата, станали през онази седмица, а дори и да

помнеха, просто го загърбваха. Гътри никога вече не стъпи в центъра. Преместиха се следващата зима.

— Случи ли се нещо друго в онази нощ? — попита Сибил.

— Едно момиче беше изнасилено. — Гейдж остави празната си чаша над камината. — Била с приятеля си на Дог стрийт. Не спрял, когато му казала да спре и дори когато започнала да плаче и крещи. Изнасилил я на задната седалка на стария си буик, а после я захвърлил край пътя и отпрашил. Два часа по-късно се блъснал с колата си в дърво. Попадна в същата болница, в която бяха откарали и нея. Но той не оцеля.

— Домашен любимец нападна осемгодишно момче — добави Фокс. — Около полунощ. Кучето спяло при детето всяка нощ от три години. Родителите се събудили от писъците му и когато влезли в стаята, също били нападнати. Наложило се бащата да халоса животното с бейзболната бухалка на хлапето.

— После нещата станаха все по-страховити. През онази нощ, през следващата. — Кал въздъхна дълбоко. — После то вече не чакаше да се стъмни. Невинаги.

— Има повтарящ се модел — тихо заговори Куин и вдигна поглед, когато гласът на Кал я изтръгна от мислите ѝ.

— Какъв? Освен че обикновени хора стават склонни към насилие или психясват?

— Видяхме какво се случи с Лъмп. Ти току-що ни каза за друг домашен любимец. Имало е и още подобни случаи. Сега твърдите, че първият инцидент, на който сте станали свидетели, е бил с мъж, изпил няколко бири. Може би нивото на алкохола в кръвта му е било относително високо, което означава, че не е бил съвсем на себе си. Умът не е остър, когато човек е в подобно състояние. Става по-податлив.

— Значи Гътри се е поддал толкова лесно на въздействието, защото е бил пиян или леко замаян? — Фокс изправи гръб. — Добра теория. Звучи много логично.

— Момчето, което изнасили гаджето си от три месеца, а после се блъсна с колата си в дърво, не е било пияно. — Гейдж поклати глава. — Как се вписва това в модела?

— Сексуалната възбуда и незадоволеност често замъгляват разсъдъка. — Куин потупа по бележника си с молива. — Щом става

дума за тийнейджър, мисля, че е била достатъчна да го направи уязвим.

— Разумен довод. — Кал зарови пръсти в косите си. Защо не го бяха забелязали сами? — Мъртвите гарвани. На сутринта на рождения ни ден в онази година имаше двадесетина мъртви гарвани по цялата главна улица. Няколко счупени прозореца, в които се бяха блъскали, опитвайки да влязат през стъклата. Винаги сме смятали, че има някаква връзка. Но никой не пострада от това.

— Винаги ли започва така? — попита Лейла. — Забелязвате ли нещо общо?

— Първото, което си спомням за следващия път, е как семейство Майърс намериха кучето на съседите си удавено в басейна в задния двор. После една жена беше оставила детето си заключено в колата и отишла на маникюр. В онзи ден беше над тридесет и пет градуса — добави Фокс. — Някой чул детето да плаче и повикал полицията. Измъкнали го, но когато отишли да потърсят жената, тя заявила, че няма бебе. Не разбирала за какво говорят. Оказало се, че не е спала две нощи, защото малкото имало колики.

— Недостиг на сън — записа Куин.

— Знаехме, че отново се започва — бавно каза Кал. — Знаехме го със сигурност в нощта на седемнадесетия ни рожден ден, когато Лиса Ходжис излезе от бара на ъгъла на главната и „Батълфийлд“ гола, както майка я е родила, и започна да стреля по минаващите коли с двадесет и два калибровия пистолет, който носеше в чантата си.

— Ние пътувахме в една от колите — добави Гейдж. — За щастие на всички мерникът ѝ не беше точен.

— Улучи те в рамото — напомни му Фокс.

— Простреляла те е?

Гейдж нехайно се усмихна на Сибил.

— Одраска ме и бързо зарасна. Успяхме да ѝ вземем пистолета, преди да рани още някого или да я блъсне кола, защото стоеше гола по средата на улицата. После предложи да ни духа. Говореше се, че била спец, но нямахме настроение да пробваме.

— Добре, от модела към теорията. — Куин стана и замислено закрочи. — Съществува, което ще наричаме Туис, защото е добре да има име, се нуждае от енергия. Всички ние сме изградени от енергия и Туис се нуждае от нея, за да се проявява, да действа. Когато излезе

навън през времето, в което Дент не може да го удържа, първо търси най-лесните източници. Птици и животни, хора, които са най-уязвими. Когато стане по-силен, преминава нагоре по веригата.

— Не мисля, че начинът да го спрем, е да забраним гледането на домашни любимци — започна Гейдж, — алкохола, наркотиците и секса и да се погрижим всеки да се наспива добре нощем.

— Жалко — подхвърли Сибил, — защото така бихме спечелили малко време. Продължавай, Кю.

— Следващият ми въпрос е как генерира енергията, която му е нужна?

— Страх, омраза, насилие — кимна Кал. — Знаем това. Но не можем да спрем източника, защото тези емоции не могат да бъдат блокирани у хората. Те съществуват.

— Както и противоположностите им, така че можем да изградим хипотезата, че това са оръжията или контрамерките срещу него. Вие тримата ставате все по-силни с времето, както и той. Вероятно успява да складира част от тази енергия през периодите, в които спи.

— Следващия път може да започне по-рано и по-силно — отвърна Кал. — Логично е.

— Сега използва част от този запас — намеси се Лейла, — защото не иска ние шестимата да устоим. Исква да разбие групата преди юли.

— Сигурно е разочарован. — Сибил взе чашата с вино, която бе държала в ръце по време на обсъждането. — Знанието е сила, добре е да имаме логични теории и повече области за проучване. Но ми се струва, че трябва и да действаме. Нужна ни е стратегия. Имаш ли някаква, господин Стратег?

От мястото си на пода, Фокс се усмихна широко.

— Да. Веднага щом снегът се стопи достатъчно, за да може да се върви, трябва да отидем до Свещения камък. Всички заедно. И да предизвикаме кучия син.

Звучеше добре на теория. Различно бе, според Кал, когато се добавеше човешкият фактор, загрижеността му за Куин. Беше я завел там веднъж и бе изпаднал в транс, оставяйки я сама и уязвима. Тогава все още не бе наясно с чувствата си към нея.

Знаеше, че няма избор и че много повече е заложено на карта. Но мисълта да я изложи на риск, съзнателно да я постави в центъра на всичко това заедно със себе си, не му даваше миг покой, сън не го ловеше.

Крачеше из къщата, проверяваше ключалките, вираше се през прозорците за някаква следа от създанието, което ги дебне. Луната бе изгряла и снегът под нея имаше синкав блясък. Може би щяха да успеят да прокопаят път през него на следващия ден, да изровят колите. След ден-два да се върнат към живота, който минава за нормален.

Вече знаеше, че ако я помоли да остане, просто да остане при него, ще отговори, че не може да остави Лейла и Сибил сами. Знаеше, че не ще успее да я убеди.

Не можеше да я пази във всеки час от всеки ден и ако опита, щяха да започнат взаимно да се задушават.

Докато пристъпваше през хола, забеляза, че в кухнята свети. Тръгна натам, за да угаси лампите и провери ключалките, и откри Гейдж, седнал да реди пасианс с чаша димящо кафе до куп разпилени карти.

— Който пие чисто кафе в един след полунощ, ще будува до сутринта.

— Никога не ми пречи да спя. — Гейдж обърна карта и направи следващия си ход. — Когато искам да спя, спя. Знаеш това. Какво е твоето обяснение?

— Мисля си, че походът през гората ще бъде дълъг, труден и кален, дори ако изчакаме цял месец. Както може би трябва да направим.

— Не. Червена шестица върху черна седмица. Търсиш начин да отидем без Куин. Всъщност без трите жени, но най-вече без блондинката.

— Казах ти какво стана, когато отидохме за първи път.

— И после се е върнала обратно на двата си секси крака. Вале спатия върху дама каро. Не се безпокоя за нея. Безпокоя се за теб.

Кал рязко изправи гръб.

— Досега съм се справял с всичко, нали?

— Да. Но този път си загазил, Хокинс. Сериозно си хлътнал по русокосата и доколкото те познавам, първият и последният ти

инстинкт ще бъде да я пазиш, ако възникне някаква опасност.

— Защо не? — Кал нямаше нужда от кафе, но и без това се съмняваше, че ще заспи, така че си наля чаша. — Нещо нередно ли има?

— Обзалагам се, че твоята блондинка може да се грижи за себе си. Не че тревогите ти са безпочвени, Кал. Мисля, че ако някоя жена беше влязла толкова дълбоко под кожата ми, не бих я оставил да се справя сама в това изпитание. Проблемът е, че ще бъдеш принуден.

— Никога не съм искал да се чувствам така — каза Кал след миг. — Това е една от главните причини. Добре ни е заедно, Гейдж.

— Виждам го. Не зная какво намира тя в смотаняк като теб, но явно ѝ допада.

— Бихме могли да сме много по-щастливи. Чувствам, че бихме постигнали нещо голямо и истинско. Ако имахме възможност, ако имахме време, щяхме да създадем нещо заедно.

Гейдж нехайно събра картите и ги разбърка с такава бързина, че се сливаха пред погледа.

— Мислиш, че този път с нас е свършено.

— Да. — Кал погледна навън към студената синкава луна. — Мисля, че това ще е краят ни. А ти?

— Доста вероятно. — Гейдж раздаде по една ръка за блекджек. — Но кой иска да живее вечно, по дяволите?

— Това е проблемът. Сега, когато открих Куин, мисълта за цяла вечност с нея е доста примамлива. — Кал погледна обърнатата си карта, забеляза попа срещу тройката. — Ти биеш.

Гейдж с усмивка обърна деветка.

— Нещастник.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Кал се надяваше на седмица, две, ако може. А получи три дни. Природата отново провали плановете му, този път изстрелвайки температурите нагоре, до над десет градуса. Планините от сняг намаляваха и февруарското топене правеше потоците пълноводни и весели, а нощем, когато термометърът паднеше под нулата, се образуваше сивкав лед.

Но три дни след като алеята му бе разчистена и жените се бяха върнали в къщата в центъра, времето се стабилизира. Потоците преливаха, но почвата попиваше по-голямата част от влагата. И нямаше повече причини да отлага похода до Свещения камък.

На бюрото си, докато Лъмп лежеше доволно изтегнат по гръб на прага с крака във въздуха, Кал се съсредоточи върху работата. Зимните състезания бяха в разгара си, а пролетните групи скоро щяха да започнат усилен тренировки. Знаеше, че скоро ще убеди баща си в ползата от автоматична система за отчитане на резултати в центъра, и искаше да го притисне още веднъж. Ако се заемеха с това, системата щеше да работи с пълна пара за пролетната лига.

Щеше да е нужна реклама и няколко демонстрации. Трябваше да обучат персонала, включително и себе си.

Зареди графика за февруари и забеляза, че досега през месеца е имало солиден оборот, дори малко повече от миналата година. Щеше да използва това като допълнителен коз. Срещу който баща му, разбира се, щеше да възрази, че щом нещата вървят добре така, защо е нужна промяна?

Докато мислено провеждаше този разговор, Кал чу щракване, което означаваше, че е получил нов имейл. Отвори пощата си и видя адреса на Куин.

„Здравей, любов моя,

Не исках да се обаждам, в случай че си затънал до гуша в нещо, което изисква цялото ти внимание. Позвъни ми, когато се освободиш.

Междувременно, следва информация от метеорологична служба Блек: Температурите днес ще достигнат десет градуса под почти безоблачно небе. Минимални — около пет. Не се очакват валежи. Прогнозата за утре е за слънчево и още по-топло време.

Ще добавя и очевидното: и в предния, и в задния двор тревите вече се показват. Трябва да бъдем реалисти, вероятно в гората има повече сняг и повече кал, но, скъпи, време е да метнем самарите и да тръгваме.

Моят екип ще бъде готов и строен рано сутринта и ще донесе достатъчно провизии.

Освен това Сиб потвърди връзката на клона Кларк и в момента проследява някои разклонения на Кински, за да засече връзка. Мисли, че може да посочи няколко вероятности за мястото, където е живяла Ан Хокинс или поне където е родила. Ще ти кажа, когато се видим.

Обади ми се веднага щом можеш, за да отговориш дали утре става.

XXX, Куин.

(Знаеш, че не искам само целувки, но ми се стори по-прилично да завърша така, отколкото с «Искам да наминеш и да се хвърлим в леглото». Въпреки че това е истината.)“

Последната част го накара да се усмихне, но от останалото в тила му се прокрадна главоболие.

Можеше да отложи с още ден-два, и то съвсем честно. Не би могъл да очаква Фокс да зареже клиентите, с които има уговорки, и да не се яви в съда заради внезапно хрумване, и тя щеше да разбере. Но ако щеше да използва това и своя график, трябваше да го направи веднага.

С известно раздражение изстреля имейл до Фокс, за да го попита кога ще има време за похода до камъка. Раздразнението нарасна, когато получи светкавичен отговор.

„В петък става. Сутринта ми не е заета и мога да се освободя за целия ден.“

— Е, мамка му.

Кал потърка схванатия си тил. Щом електронната поща не му носеше късмет, щеше да отиде да се види с Куин лично в обедната си почивка.

Докато Кал се готвеше да затвори, на прага на офиса застана Бил Търнър.

— Ааа... завинтих чинията в дамската тоалетна долу, а течът от фризера беше само заради маркуч, който трябваше да се смени.

— Благодаря, Бил. — Кал наметна шубата си. — Трябва да свърша няколко неща в града. Няма да се забавя повече от час.

— Добре. Питам се дали... — Бил потърка брадичката си и отпусна ръка. — Мислиш ли, че Гейдж ще намине тези дни? Или... дали да отскоча до къщата ти да поговоря с него?

„Между чука и наковалнята“, помисли си Кал и спечели малко време, докато нагласяше подплатата.

— Не зная дали се кани да намине, Бил. Не е споменавал. Мисля... Добре, слушай, аз бих му дал малко време. Според мен трябва да изчакаш, преди да предприемеш първия ход. Зная, че искаш...

— Добре. Всичко е наред. Оценявам го.

— По дяволите! — промърмори Кал под носа си, когато Бил се отдалечи. После: — Мамка му! — докато излизаше.

Трябваше да застане на страната на Гейдж, нали? Как иначе? С очите си бе виждал резките от колана на Бил по гърба на приятеля си, когато бяха деца. Но все пак бе станал свидетел и на преобразяването на Бил — по десетки начини през последните няколко години.

А нима преди малко не бе доловил болката, вината и дори мъката върху лицето му? Знаеше, че както и да постъпи, ще се чувства виновен и ядосан.

Тръгна право към Куин.

Тя отвори вратата и рязко го дръпна през прага. Преди Кал да каже дума, ръцете ѝ обгърнаха врата му и устните ѝ жадно се впиха в неговите.

— Надявах се да си ти.

— Добре, защото Грег, момчето от кабеларката, щеше да е доста изненадан, ако го бе посрещнала така.

— Симпатията е. Ела в кухнята. Току-що слязох да направя кафе. И трите работим по разни проекти горе. Получи ли имейла ми?

— Да.

— Значи се разбираме за утре?

Куин хвърли поглед назад, докато посягаше към кафето.

— Не, утре не става. Фокс ще се освободи едва в петък.

— О! — Устните ѝ леко се нацупиха, но само за миг. — Е, добре, значи в петък. Ние продължаваме да четем, да проучваме и работим. Сиб мисли, че вероятните места, на които може да е живяла... Какво? — попита тя, когато забеляза изражението му. — Какво има?

— Добре. — Кал се отдръпна на няколко крачки, а после се върна обратно. — Добре, просто ще го кажа. Не искам отново да идваш там. Просто замълчи за минута — каза той, когато видя устните ѝ гневно да помръдват. — Искан ми се да имаше начин да те спра, да оспоря факта, че трябва да отидем и шестимата. Зная, че си част от всичко това и че трябва да дойдеш до Свещения камък. Зная, че ще има още събития, в които участието ти е неизбежно, и ми се иска да не беше така. Но колкото и да искам да не си замесена, Куин, и да стоиш на безопасно място, докато всичко свърши, зная, че просто не е възможно. Имаш право да ми се сърдиш, ако желаш.

Тя изчака няколко мига.

— Обядвал ли си?

— Не. Какво общо има?

— Ще ти направя сандвич... рядко отправям подобно предложение.

— А защо го отправяш сега?

— Защото те обичам. Свали палтото си. Радвам се, че ми го казваш — започна тя, отваряйки хладилника за продуктите. — Че чувстваш нужда да го споделиш с мен. Ако бе опитал да ме накараш да стоя настрана, ако беше излъгал или потърсил начин да ме разубедиш, чувствата ми щяха да са различни. Отново щях да те обичам, защото

май е неизбежно, но щях да съм бясна и още по-лошо, разочарована от теб. Щом нещата стоят така, Кал, изпитвам искрена радост и голяма доза самодоволство, че главата и сърцето ми се сработиха добре и избрах идеалния мъж. Идеалният за мен.

Тя разреза сандвича на два еднакви триъгълника и го сложи пред него.

— Искаш ли кафе или мляко?

— Ти нямаш мляко, а бяла вода. Кафе — с удоволствие, благодаря. — Кал отхапа от пуешкото месо и швейцарското сирене със зелена салата между две филии пълнозърнест хляб. — Сандвичът е вкусен.

— Дано не добиеш навик да искаш подобно обслужване. — Куин хвърли поглед към него, докато наливаше кафе. — Трябва да тръгнем рано в петък, нали? Призори?

— Да. — Той докосна бузата ѝ със свободната си ръка. — Още щом се съмне.

Щом му бе провървяло с Куин и дори бе получил обяд, Кал реши да поговори откровено и с Гейдж. Когато двамата с Лъмپ влязоха в къщата, усети мирис на готвено. Продължавайки навътре, откри Гейдж в кухнята да отпива глътка бира, докато разбърква нещо в тенджерата.

— Заел си се да готвиш.

— Чили. Огладнях. Фокс се обади. Казва, че ще заведем дамите на поход в петък.

— Да. Тръгваме призори.

— Ще бъде интересно.

— Не търпи повече отлагане. — Кал сипа храна в купичката на Лъмп, преди да си вземе бира. „Както и това“, помисли си той. — Трябва да поговорим за баща ти.

Видя лицето на Гейдж да застива. Просто стана каменно.

— Той работи за теб. Бизнесът си е твой. Аз нямам какво да кажа.

— Имаш пълното право да страниш от него. Не твърдя нещо друго. Просто ти казвам, че пита за теб. Иска да те види. Слушай, трезвен е от пет години, а дори и да беше от петдесет, няма как да промени онова, което ти е причинил. Но градът е малък, Гейдж, не

можеш вечно да го избягваш. Мисля, че има неща, които трябва да ти каже, и е по-добре да го изслушаш и да приключиш. Това е.

Неслучайно Гейдж изкарваше прехраната си с покер. Сега пролича по лицето и гласа му, напълно безизразни.

— А аз мисля, че трябва да се откажеш от ролята си на посредник. Никой не те е карал да влизаш в нея.

Кал протегна ръка напред за помирение.

— Добре.

— Старецът е стигнал до задънена улица с мен. Не може да изкупи вината си, Кал. Не давам пукната пара за разкаянието му.

— Добре. Не се опитвам да те убедя, че грешиш. Просто ти казвам.

Докато стоеше до прозореца в петък сутринта и гледаше как светлината на фаровете разкъсва полумрака преди разсъмване, Кал осъзна, че е изминал точно месец, откакто Куин бе спряла с колата си пред къщата му за първи път.

Как бе възможно толкова много неща да се променят за толкова кратко време?

Преди по-малко от месец я бе завел в гората. До Свещения камък.

През тези кратки седмици от най-краткия месец бе узнал, че е писано не само той и двамата му кръвни братя да се изправят срещу заплахата. Сега имаше и три жени, въввлечени колкото тях. И той бе отчаяно влюбен в едната. Остана на мястото си, докато я видя да слиза от пикапа на Фокс. Светлите ѝ коси се подаваха, разпилени под тъмната шапка. Носеше яркочервено яке и изтъркани туристически ботуши. Видя усмивката ѝ, когато каза нещо на Сибил и дъхът ѝ се издигна на облаци в студения утринен въздух.

Тя знаеше достатъчно, за да се страхува, Кал разбираше това. Но не допускаше страхът да диктува действията ѝ. Надяваше се да може да каже същото за себе си сега, когато имаше много повече за рискуване. Имаше нея.

Продължи да се вира навън, докато чу Фокс да отключва входната врата със своя ключ, и отиде да ги посрещне и да събере багажа си.

Мъгла пълзеше по земята, скована от нощния студ и твърда като камък. Кал знаеше, че до пладне пътеката отново ще стане разкаляна, но засега се вървеше лесно и бързо.

На места все още имаше сняг и той различи стъпките на елените, които бродеха из горите, за радост на Лейла. Ако някой от шестимата бе неспокоен или изплашен, добре го прикриваше, поне в началото на похода.

Беше толкова различно от онзи юлски ден преди години, когато с Фокс и Гейдж бяха поели по тази пътека. Нямаше радио, от което да гърми рап или хеви метъл, нямаше пакети „Литъл Дебис“ и невинно детинско вълнение заради един откраднат ден и нощта, която щеше да последва.

От онази нощ и тримата вече не бяха невинни деца. Кал неволно повдигна ръка към лицето си, където някога очилата се плъзгаха надолу по носа му.

— Как си, капитане?

Куин го настигна и леко го смушка.

— Добре. Просто се замислих за онзи отдавнашен ден. Горещината, зеленината, скапаното радио, което Фокс беше домъкнал. Лимонадата на майка ми, пакетираниите сладкишчета...

— Всички бяхме плувнали в пот — добави Фокс зад него.

— Е, вече стигнахме до Хестърс Пул — каза Гейдж и прекъсна спомените.

Водата напомни на Кал по-скоро за тресавище, отколкото за хладното и забранено езеро, в което с приятелите му бяха скочили толкова отдавна. Представи си как влиза сега и затыва в тинята все по-дълбоко, докато никога вече не види светлина.

Спряха за почивка, както тогава, но този път имаше кафе вместо лимонада.

— И тук са идвали елени. — Лейла посочи към земята. — Това са следи на елени, нали?

— Някои са на елени — отвърна Фокс, — други — на еноти.

Побутна я по ръката да се обърне и показа няколко стъпки в калта.

— Еноти? — Тя се усмихна и се наведе да ги погледне по-отблизо. — Какво друго има в тази гора?

— Диви пуйки, а понякога, макар и главно на север, можеш да видиш и мечка.

Лейла бързо се изправи.

— Мечка?!

— Главно на север — повтори той, но реши, че това е достатъчен повод да хване ръката ѝ.

Сибил приклепна до езерото и се загледа във водата.

— Малко е студено за къпане — отбеляза Гейдж.

— Хестър се е удавила тук. — Тя вдигна глава и погледна Кал. — В онзи ден, когато сте влезли, ти си я видял.

— Да, видях я.

— И двамата с Куин сте я видели в съзнанието си, а Лейла — в съня си, и то много живо. Тогава... може би и на мен ще ми се разкрие нещо.

— Мислех, че дарбата ти е да надникваш в бъдещето, не в миналото — изтъкна Кал.

— Да, но все пак получавам вибрации от хора или места, които са силни. А ти? — Погледна Гейдж. — Може да събудим нещо в тандем. Готов ли си?

Без да каже нищо, той протегна ръка. Сибил я хвана и се изправи. После заедно се вгледаха в неподвижната кафява повърхност.

Водата се развълнува и разпени. Започна да се върти, да се надигат вълни с бели гребени. Зазвуча рев на море, увлечено в любовна игра с дива и яростна буря.

Нечия ръка се показва и се вкопчи с нокти в брега.

Хестър изскочи от водовъртежа, с мъртвешки бледа кожа, сплъстени мокри коси и изцъклени тъмни очи. После оголи зъби, от усилие или лудост.

Сибил се чу да крещи, докато ръцете на Хестър Дийл се разтваряха, за да я обгърнат и повлекат към въртящата се кафява вода.

— Сиб! Сиб! Сибил!

Тя с мъка се отдръпна и се озова притисната в ръцете не на Хестър, а на Гейдж.

— Какво беше това, по дяволите?

— Щеше да влезеш във водата.

Тя остана на мястото си и усети как сърцето ѝ се разтуптя до неговото, докато Куин притискаше раменете ѝ. Сибил хвърли поглед

към повърхността на езерото.

— Никак нямаше да е приятно.

Трепереше неудържимо, но успя да впечатли Гейдж с изненадващо спокойния си глас.

— Ти видя ли нещо? — попита го Сибил.

— Водата се надигна и тя изскочи. Ти залитна към нея.

— Сграбчи ме. Сякаш искаше... да ме прегърне. Така ми се стори, но не бях достатъчно съсредоточена, за да отгатна чувствата ѝ. Може би ако опитаме отново...

— Трябва да тръгваме — прекъсна я Кал.

— Продължи само минута.

— По-скоро близо петнадесет — поправи я Фокс.

— Но... — Сибил се отдръпна от Гейдж, когато осъзна, че все още е в прегръдката му. — За теб толкова дълго ли беше?

— Не. Само миг.

— Не. — Лейла подаде още една капачка от термос с кафе. — Спорехме дали да ви върнем и как да го направим. Куин каза, че е по-добре да ви оставим още няколко минути, че понякога е нужно известно време за загревка.

— Е, стори ми се, че цялата случка продължи минута, не повече. И не приличаше на нищо преживяно досега.

Сибил отново погледна Гейдж.

— Не, не приличаше. На твое място скоро не бих и помислил за влизане във водата.

— Предпочитам хубав син басейн с плаващ бар.

— С много екзотични коктейли.

Куин потърка ръката на Сибил.

— Като през пролетната ваканция двехилядната година. — Сибил стисна ръката ѝ. — Добре съм, Кю.

— Аз черпя първите „Маргарити“, когато всичко това приключи. Готови ли сте да продължим? — попита Кал.

Вдигна раницата си, обърна се и поклати глава.

— Не бива.

— Тръгваме от езерото, в което витае дух, за да продължим през демоничната гора. — Куин успя да се усмихне. — Какво лошо има?

— Пътят не е оттук. — Той посочи към разкаляната пътека. — Не е в тази посока.

Примигна от слънцето, докато изваждаше скаутския компас от джоба си.

— Мислил ли си някога да се снабдиш със съвременен GPS? — попита Гейдж.

— Това върши работа. Вижте, трябва да тръгнем на запад. Тази пътека води на север. Дори не би трябвало да е там.

— Не е. — Очите на Фокс се присвиха, изразът им стана мрачен. — Няма пътека, само храсталаци. Не е истинска. — Пристъпи от крак на крак и посочи на запад. — Натам. Трудно се различава, всичко е в кал, но...

Лейла пристъпи напред и хвана ръката му.

— Добре, добре. Така е по-добре.

— Устремил си се право към дебело дърво — предупреди го Сибил.

— Което не е истинско.

Все още хванал ръката на Лейла, Фокс тръгна напред. Образът на огромния дъб изчезна, когато той мина през него.

— Хубав номер. — Куин въздъхна. — Е, значи Туис не иска да стигнем до камъка. Ще го имам предвид.

— Аз също. — Кал я задържа за ръката след себе си. — Компасът е у мен.

Един поглед назад бе достатъчен, за да накара приятелите си да се строят в колона, Фокс — в центъра, Гейдж — отзад, а жените — между тях.

Веднага щом пътеката стана достатъчно широка, Куин застана до Кал.

— Така ще стават нещата, Кал. — Тя погледна назад, за да се увери, че другите жени са последвали примера ѝ и са застанали до партньорите си. — Свързани сме по този начин, Кал. Двама по двама, по тройки и цялата шесторка. Каквито и да са причините, така е.

— Приближаваме се към нещо. Не зная какво е, но вода всички ни право към него.

— Всеки от нас върви на двата си крака, Кал. — Тя му подаде бутилката вода, която носеше в джоба на якето си. — Не зная дали те обичам, защото си толкова отговорен, или въпреки това.

— Няма значение. Щом ме обичаш, може би трябва да помислим върху идеята да се оженим.

— Добра е — каза тя след миг, — ако искаш да знаеш мнението ми.

— Искам. — „Глупаво е, помисли си той, глупав начин да направиш предложение и крайно неподходящо място.“ Но не знаеха какво ги очаква в следващите мигове и му се струваше разумно да се държат за това, което имат, здраво и силно. — Съгласен съм с теб. Във връзка с тази идея ми хрумва и че майка ми ще иска традиционна сватба, с голямо, пищно тържество.

— Случайно и аз си помислих същото. Как е тя с комуникациите по телефон и имейл?

— Справя се доста добре.

— Чудесно. Ще я свържа с моята, за да се заемат заедно с подготовката. Как е графикът ти за септември?

— Септември?

Куин се загледа в зимната гора и проследи катеричка, която пъргаво се изкачи по ствола на едно дърво и се шмугна сред гъстите клони.

— Сигурно в Холоу е много красиво през септември. Все още зелено, само тук-там изпъстрено с есенни цветове.

— Мислех си за по-скоро. Например през април или май.

„Преди юли“, помисли си Кал. Преди юли, когато можеше да настъпи краят на всичко, което познава и обича.

— Нужно е време за организиране на това голямо, пищно тържество — отвърна Куин. Когато го погледна, той се увери, че напълно го разбира. — След като го победим. Още един повод за празнуване. Ще бъдем...

Замълча, когато Кал сложи пръст на устните й.

Звукът отекна ясно в настъпилата тишина. Влажно гърлено ръмжене раздвижи въздуха и по гърба на Кал пробягнаха тръпки. Кучето се сви на кълбо на земята и заскимтя.

— Този път и Лъмп го чува.

Кал направи малка крачка встрани и Куин се озова между него и Фокс.

— Не мисля, че имаме късмет и е просто мечка. — Лейла прочисти гърлото си. — Както и да е, трябва да продължим. Какъвто и образ да приеме и колкото и да не иска да стигнем до мястото...

— Тук сме, за да му разкажем играта — довърши Фокс.

— Хайде, Лъмп, тръгвай с мен.

Кучето потрепери при командата на Кал, но стана и търкайки се в краката му, запристъпва по калната пътека към Свещения камък.

Вълкът, създание, което Кал никога не би нарекъл куче, стоеше на пътеката, там, където се излизаше на откритата местност. Беше голям и черен, с очи, приличащи на човешки. Лъмп направи плах опит да отвърне на тихото, предупредително ръмжене, а после страхливо се спря до Кал.

— И през него ли ще минем? — попита Гейдж изотзад.

— Не е като фалшивата пътека. — Фокс поклати глава. — Не е истински, но е там.

— Добре.

Гейдж посегна да свали раницата си. Животното скочи.

„Сякаш лети, помисли си Кал, маса мускули и зъби.“ Сви ръце в юмруци, за да се защитава, но нямаше от какво.

— Почувствах...

Куин бавно отпусна ръцете, които бе повдигнала пред лицето си.

— Да. Не беше само студът, не и този път. — Кал хвана ръката ѝ и я придърпа към себе си. — Имаше и тежест, само за секунда, и материя.

— Не сме усещали нещо подобно друг път, дори през Седемте. — Фокс огледа гората. — В каквото и да се е преобразявал Туис, каквото и да сме виждали, не е било реално присъствие. Винаги само си е играл с нервите ни.

— Може да приеме материална форма, за да ни нарани физически — изтъкна Лейла.

— И да пострада.

Зад нея Гейдж извади деветмилиметров „Глок“ от раницата си.

— Предвидливо — хладно отбеляза Сибил.

— За бога, Гейдж, откъде се сдоби с това?

Той повдигна вежди срещу Фокс.

— Познавам някои хора във Вашингтон. Ще стоим тук и ще треперим, или отиваме до камъка?

— Не го насочвай срещу никого — каза Фокс с умоляващ тон.

— Предпазителят е спуснат.

— Така говорят всички, преди неволно да пръснат черепа на най-добрия си приятел.

Пред тях се разкриха местността и камъкът.

— Господи, колко е красив! — прочувствено каза Сибил в захлас, докато пристъпваше към него. — Не е възможно да е творение на природата, твърде съвършен е. Мисля, че е изсечен за свещени ритуали. И е топъл. Пипнете го. Камъкът е топъл. — Заобиколи го. — Всеки с малко по-развити сетива може да почувства, че това място е светилище.

— Чие? — недоверчиво попита Гейдж. — Онова, което изскочи оттук преди двадесет и една години, не беше никак светло и добронамерено.

— Но не беше и само тъмно. Почувствахме и двете. — Кал погледна Фокс. — Видяхме и двете.

— Да. Обаче огромната черна маса погълна цялото ни внимание, когато полетяхме във въздуха като от взривна вълна.

— Но другият ни даде повечето от силата си, така мисля. Прибрах се не само без драскотина, а и с идеално зрение и невероятно силна имунна система.

— Драскотините по ръцете ми изчезнаха, както и всякакви синини от схватки. — Фокс сви рамене. — Оттогава не съм боледувал нито ден.

— А ти? — обърна се Сибил към Гейдж. — Някакво чудотворно изцеление?

— Никой от трима ни нямаше белези след взрива — започна Кал.

— Без увъртане, Кал. Никакви тайни в екипа. Старият ме бе налагал с колана си предишната вечер. Имаше този навик, когато се напие. Когато дойдох тук, целият ми гръб беше в резки, но не и когато си тръгнах.

— Разбирам. — Сибил задържа погледа му за няколко мига. — Факт е, че сте получили защита и необикновените ви дарби са ви помагали да браните своята територия, така да се каже. Иначе щяхте да бъдете просто три беззащитни хлапета.

— Чист е — изтъкна Лейла и накара всички да погледнат към камъка, където бе застанала. — Такова усещане имам. Не мисля, че някога е бил използван за жертвоприношения. Няма следи от кръв и смърт, нищо от мрака. Струва ми се чист.

— Виждал съм кръв по него — започна Гейдж. — Виждал съм го да гори. Чувал съм писъци.

— Предназначението му е друго. Може би Туис иска това. — Куин сложи длан върху камъка. — Да го оскверни, да опорочи силата му. Ако успее, ще го притежава, нали? Кал?

— Да. — Ръката му се спря над нейната. — Готова ли си?

Когато тя кимна, ръцете им се съединиха върху камъка.

Отначало бе само Куин. Само смелостта в очите ѝ. После светът пое назад, пет години, двадесет, и той видя момчето, което бе тогава, с приятелите си, да прокарва острието по китката си в обет за братство. Бързо продължи през десетилетията и столетията, до пламъците и писъците, които отекваха, докато камъкът стърчеше хладен и бял сред надигналия се ад.

До края на друга зима, когато Джайлс Дент стоеше с Ан Хокинс, където сега бяха той и Куин. Думите на Дент зазвучаха от устата му:

— Имаме време само до лятото. Не мога да променя това, дори заради теб. Дългът е по-важен дори от любовта ми към теб и живота, който създадохме. — Докосна корема ѝ. — Най-много ми се иска да съм до теб, когато те се появят на бял свят.

— Позволи ми да остана, любими.

— Аз съм пазителят. Ти си надеждата. Не мога да унищожа звяра, а само да го възпра за известно време. Освен това не те напускам. Не е смърт, а безкрайна битка, война, която само аз съм в състояние да водя. Докато потомците ни сложат край. Ще имат всичко, което мога да им дам, кълна се. Ако победят в своето време, ние с теб отново ще бъдем заедно.

— Какво да им кажа за баща им?

— Че е обичал майка им и тях с цялото си сърце.

— Джайлс, то има образ на човек. Човек може да бъде ранен, да умре...

— То не е човек и не е по силите ми да го унищожа. Това ще бъде дългът на онези, които ще дойдат след нас. И то ще остави потомци. Не чрез любов. Няма да бъдат такива, каквито иска. Няма да ги притежава, ако не желаят да се подчинят на волята му, дори няма да ги познава. Аз ще се погрижа. Не съм първият, Ан, а последният. Онези, които ще продължат рода ни, са бъдещето.

Ан притисна ръка към корема си.

— Ритат все по-бързо — прошепна тя. — Кога, Джайлс, кога ще свърши това? Всички наши минали животи, изпълнени с радост и

болка. Кога най-сетне ще намерим покой?

— Бъди моето сърце. — Той повдигна ръката ѝ към устните си.
— Аз ще бъда твоята смелост. И отново ще се намерим.

Сълзи потекоха по лицето на Куин, докато образите избледняваха.

— Ние сме всичко, което имат. Ако не намерим начин, ще останат разделени завинаги. Почувствах разкъсващата болка в сърцето ѝ.

— Той вярваше в онова, което е сторил и ще стори. Вярваше в нас, въпреки че не можеше да ни види ясно. Не мисля, че ни виждаше, не всички. — Кал се огледа наоколо. — Не ясно. Беше само вяра.

— За него е била достатъчна. — Гейдж пристъпи от крак на крак.
— Аз имам малко повече доверие на този „Глок“.

Не вълкът, а момчето стоеше в края на откритата местност. С широка, зловеща усмивка. Повдигна ръце и показа нокти, остри като на звяр.

Притъмня като по здрач. Хладният въздух стана мразовит. И в зимното небе отекнаха гръмотевици.

Със светкавично движение, толкова неочаквано, че Кал не успя да го спре, Лъмп скочи. Създанието с образ на момче избухна в писклив смях и се покатери на близкото дърво като маймуна.

Но Кал го бе видял, само за миг бе съзрял изненада и нещо, което може би бе страх.

— Застреляй го! — изкрещя Кал на Гейдж, втурвайки се да хване Лъмп за нашияника. — Застреляй копелето.

— За бога, нима наистина мислиш, че куршум ще...

Въпреки възраженията на Фокс, Гейдж стреля. Без колебание се прицели в сърцето.

Куршумът изсвистя във въздуха и се заби в дървото. Този път ужасът на момчето не убягна на никого. Вой на болка и ярост огласи местността и разтърси земята.

С безмилостна точност Гейдж изстреля пълнителя в него.

То се преобрази, порасна и се превърна в нещо огромно, черно и страховито, което се надигна над Кал, докато той отстояваше територията си и се опитваше да удържи кучето си, което се дърпаше и лаеше като побесняло.

Вонята и студът, струящи от създанието, се стоварваха върху него като камъни.

— Все още сме тук — извика Кал. — Това е нашето място, а твоето е в ада.

Залитна, блъснат от вълна оглушителен тътен и брулесц вятър.

— Най-добре презареди, стрелецо — изкомандва Сибил.

— Знаех си, че трябваше да си купя гранатомет — отвърна Гейдж и сложи нов пълнител.

— Това място не е твое! — отново изкрещя Кал.

Вятърът заплашваше да го повали, да разкъса дрехите и кожата му като хиляди ножове. Сред писъците чу изстрели и яростта, която излъчваше създанието, се впи в гърлото му като нокти.

Куин зае бойна поза от едната му страна. Фокс го подпря с рамо от другата. Застанаха в редица, шестимата.

— Всичко тук е наше — заговори той. — Нашето място и нашето време. Нямах власт над кучето ми, нито ще завладееш града ми.

— Разкарай се — намеси се Фокс, наведе се и взе камък. Запрати го, сякаш хвърля гюлле.

— Хей, имаме пистолет.

Усмивката, с която Фокс се обърна към Гейдж, бе широка и издаваше ярост като тази на брулесция ги вятър.

— Замерянето с камъни е унижение. Ще разклати самочувствието му.

Тук ще умрете!

Не беше глас, а приливна вълна от звуци и вятър, който ги повали на земята и ги разпиля като кегли.

— Да бе, разклати го, друг път.

Гейдж се надигна на колене и отново стреля.

— Ти ще умреш тук — спокойно каза Кал, докато другите по примера на Фокс хвърляха камъни и съчки.

Огън запълзя из местността, с пламъци като ледени късове. Надигна се дим на зловонни облаци, докато създанието даваше воля на гнева си.

— Ти ще умреш тук — повтори Кал. Извади ножа си от калъфа, втурна се напред и го заби във врящата черна маса.

То изпищя. Би го нарекъл писък, въпреки че звукът издаваше колкото болка, толкова и ярост. Кал усети прилив на сила в ръката си,

която я разтърси и навлезе в него като острие с два ръба от изгарящ огън и непоносим студ. После го тласна през дима като изстреляно с прашка камъче. Останал без дъх, с кости, вибриращи от удара при падането, той се изправи.

— Ти ще умреш тук! — Този път, докато изричаше думите, стисна ножа и се втурна напред.

Създанието, което бе вълк, момче, мъж и демон, го погледна с очи, пълни с омраза.

И изчезна.

— Но не днес. — Огънят угасна и димът се разсея, когато той се наведе и си пое дъх. — Някой да е пострадал? Добре ли са всички? Куин? Хей, Лъмп, чакай.

Кал едва не падна по гръб, когато Лъмп скочи, сложи лапи на раменете му и го близна по лицето.

— Носът ти кърви. — Куин бързо допълзя на четири крака и се хвана за ръката му, за да се изправи. — Кал... — Ръцете ѝ обходиха лицето и тялото му. — О, господи, Кал! Никога не съм виждала толкова смела и толкова безразсъдна постъпка.

— Да, добре. — С предизвикателно движение той изтри кръвта. — Ядоса ме. Ако това са възможностите му, не може да се мери с нас.

— Не ни причини нищо, което да не може да се излекува с голямо питие и гореща вана — реши Сибил. — Лейла, добре ли си?

— Да. — С гневно изражение Лейла потърка парещите си бузи. — Добре съм. — Хвана протегнатата ръка на Фокс и се изправи. — Изплашихме го и избяга.

— Нещо повече. Наранихме го. — Куин колебливо вдиша и издиша два пъти, а после, почти като Лъмп, връхлетя Кал. — Добре сме. Всички сме добре. Беше страхотен. Невероятен. О, господи, дай ми голяма целувка.

Докато тя се смееше и плачеше, той всмука устните ѝ. Притисна я към себе си, разбрал, че от всички отговори, които са им нужни, за него Куин е първият.

Това нямаше да бъде краят им, осъзна Кал.

— Ще го победим. — Побутна я назад, за да я погледне в очите. Неговите бяха спокойни, съсредоточени и ясни. — Никога по-рано не съм вярвал истински. Но вече вярвам. Зная го. Куин... — Долепи устни до челото ѝ. — Ще го победим и ще се оженим през септември.

— Да, по дяволите.

Отново обви ръце около него и засега това бе достатъчна победа. Достатъчна да го крепи до следващия път.

А следващия път със сигурност щяха да са по-добре въоръжени.

— Да си вървим у дома. Походът е дълъг, а имаме доста работа.

Куин остана в прегръдката му още миг, а той погледна над главата ѝ към братята си. Гейдж кимна и прибра пистолета в раницата си, метна я на гръб и тръгна през откритата местност обратно към пътеката.

Слънцето грееше ярко над тях, вятърът бе утихнал. Поеха през зимната гора — трима мъже, три жени и едно куче.

На своята земя Свещеният камък остана безмълвен и очакващ завръщането им.

Издание:

Нора Робъртс. Кръвни братя

ИК „Хермес“, Пловдив, 2009

Редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Мария Владова

ISBN: 954-26-0732-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.